

Fremsat den {FREMSAT} af erhvervs- og vækstminister (Henrik Sass Larsen)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om finansiel stabilitet, lov om en garantifond for indskydere og investorer, lov om værdipapirhandel m.v. og forskellige andre love¹

(Gennemførelse af direktiv om genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber (BRRD) og direktiv om indskudsgarantiordninger (DGS))

§ 1

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 928 af 4. august 2014, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres », og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013, nr. L 176, side 338 (CRD IV)« til: », dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013, nr. L 176, side 338 (CRD IV), dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger, nr. L 173, side 149 (DGSD) og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter, nr. L 173, side 190 (BRRD)«.

1A. Overalt i loven ændres »Finansiel Stabilitet A/S« til: »Finansiel Stabilitet«.

2. I § 1, *stk. 1*, ændres »stk. 2-14 og 17« til: » stk. 2-14 og 16«.

3. Efter § 14 indsættes:

»§ 14 a. Finanstilsynet kan give en tilladelse til at drive virksomhed i henhold til § 7, stk. 1, § 8, stk. 1, og § 9, stk. 1, til et broinstitut oprettet i henhold til § 20, stk. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, som ikke opfylder alle betingelser for at få tilladelse i henhold til § 7, stk. 1, § 8, stk. 1, og § 9, stk. 1, hvis Finanstilsynet vurderer, at det er nødvendigt af hensyn til at nå afviklingsmålene. Kravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber skal dog være opfyldt. Finanstilsynet fastsætter samtidig med tilladelsen en frist til opfyldelse af kravene for at opnå tilladelse i henhold til § 7, stk. 1, § 8, stk. 1, og § 9, stk. 1.«

4. I § 50, *stk. 1*, indsættes efter »selvpension,«: » aldersopsparing,«.

¹ Loven gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger, nr. L 173, side 149 (DGSD) samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012, EU-Tidende nr. L 173, side 190.

5. I § 51, stk. 1, ændres »børneopsparing og boligopsparing« til »aldersopsparing«.

6. I § 67 indsættes som *stk. 3*:

»*Stk. 3.* Generalforsamlingen eller repræsentantskabet i en sparekasse kan med to tredjedele af de gyldigt afgivne stemmer ændre vedtægten i et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I til at foreskrive, at en indkaldelse til en generalforsamling eller til et repræsentantskabsmøde med henblik på at foretage en kapitalforhøjelse kan forkortes til 14 dage, hvis pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I er omfattet af reglerne i denne lovs kapitel 15 a og kapitalforhøjelsen kan forhindre, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I bliver nødlidende. Den generalforsamling eller det repræsentantskabsmøde, hvor vedtægtsændring om forkortelse af indkaldelsesvarsel, skal afholdes mindst 10 dage før den generalforsamling eller det repræsentantskabsmøde, hvor der stilles forslag om kapitalforhøjelse.«

7. § 71 a affattes således:

»§ 71 a. Et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I, jf. dog § 71 b, skal udarbejde og vedligeholde en genopretningsplan. Genopretningsplanen skal godkendes af virksomhedens bestyrelse og skal indeholde:

- 1) Passende kriterier og procedurer, der sikrer rettidig gennemførelse af de foranstaltninger, som virksomheden vurderer, der skal træffes for at genoprette den finansielle situation i virksomheden, hvis der sker en hastig eller betydelig forværring af denne og et bredt udvalg af genopretningsmodeller.
- 2) En række scenarier med alvorlig makroøkonomisk og finansiell stress, der er relevant for virksomheden.

Stk. 2. Den efter *stk. 1* udarbejdede genopretningsplan skal indsendes til Finanstilsynet. Finanstilsynet har fra modtagelsen af genopretningsplanen 6 måneder til at foretage en vurdering af genopretningsplanen. Finanstilsynet kan, når det er relevant, forelægge genopretningsplanen for eventuelle kompetente myndigheder i andre lande inden for den Europæiske Union og i lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvor væsentlige filialer er beliggende.

Stk. 3. Finanstilsynet skal forelægge genopretningsplanen for Finansiell Stabilitet, som kan komme med anbefalinger til Finanstilsynet til genopretningsplanens indhold.

Stk. 4. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om indholdsmæssige krav til genopretningsplaner.«

8. Efter § 71 a indsættes:

»§ 71 b. I koncerner, hvor den øverste modervirksomhed er beliggende i Danmark, og hvor modervirksomheden er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I eller en finansiell holdingvirksomhed, skal modervirksomheden udarbejde og vedligeholde en koncerngenopretningsplan. 1. pkt. finder kun anvendelse for finansielle holdingvirksomheder, der mindst har en dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I. Det skal af koncerngenopretningsplanen fremgå, hvilke foranstaltninger, virksomheden vurderer, der skal træffes for at genoprette den finansielle situation i modervirksomheden og i hver enkelt dattervirksomhed, hvis der sker en hastig eller betydelig forværring af den finansielle situation i en eller flere af disse. § 71 a, stk. 1 og 2, finder med de fornødne tilpasninger tilsvarende anvendelse på den øverste modervirksomhed og for koncerngenopretningsplanen.

Stk. 2. Finanstilsynet kan, uanset *stk. 1*, beslutte, at der for hver enkelt dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, skal udarbejdes en genopretningsplan i henhold til § 71 a.

Stk. 3. Finanstilsynet fremsender koncerngenopretningsplaner udarbejdet i henhold til *stk. 1* til:

- 1) De kompetente myndigheder, der er en del af tilsynskollegiet.
- 2) De kompetente myndigheder i lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvor væsentlige filialer er beliggende, hvis planen vurderes at være relevant for den pågældende filial.
- 3) Finansiell Stabilitet eller den myndighed i lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er ansvarlig for afvikling af koncernen.
- 4) Finansiell Stabilitet eller den myndighed i lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er ansvarlig for afvikling af dattervirksomhederne.

Stk. 4. Finanstilsynet gennemgår med Finansiell Stabilitet og de i stk. 3 nævnte myndigheder koncerngenopretningsplanen og vurderer, om planen opfylder de i stk. 1, jf. § 71 a, stk. 1 og 2, fastsatte krav med henblik på at træffe en fælles beslutning om koncerngenopretningsplanen inden for 4 måneder efter Finanstilsynets fremsendelse af koncerngenopretningsplanen.

Stk. 5. Hvis de i stk. 3 nævnte myndigheder ikke inden for 4 måneder efter Finanstilsynets fremsendelse af koncerngenopretningsplanen har truffet en fælles beslutning, jf. stk. 4, eller om foranstaltninger i medfør af § 71 c, stk. 2, træffer Finanstilsynet selv beslutning herom. Finanstilsynet underretter koncernens modervirksomhed, Finansiell Stabilitet samt de i stk. 3 nævnte myndigheder om denne beslutning. Såfremt en af de i stk. 3, nr. 1-4, nævnte myndigheder har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, skal Finanstilsynet udskyde beslutningen og herefter træffe beslutning i overensstemmelse hermed.

Stk. 6. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om indholdsmæssige krav til koncerngenopretningsplaner.

§ 71 c. Finanstilsynet underretter virksomheden eller koncernens modervirksomhed, såfremt Finanstilsynet vurderer, at genopretningsplanen eller koncerngenopretningsplanen har væsentlige mangler, eller at der er væsentlige hindringer for dens iværksættelse. Virksomheden skal senest 2 måneder efter underretningen forelægge en revideret plan for Finanstilsynet. Finanstilsynet kan forlænge fristen med op til én måned.

Stk. 2. Hvis virksomheden ikke inden for den fastsatte frist forelægger en revideret plan, eller hvis den reviderede plan ikke i tilstrækkelig grad afhjælper de i henhold til stk. 1 påpegede mangler og hindringer, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at

- a) nedbringe virksomhedens risikoprofil, herunder likviditetsrisikoen,
- b) muliggøre rettidige rekapitaliseringsforanstaltninger,
- c) revidere virksomhedens strategi og struktur,
- d) foretage ændringer af finansieringsstrategien for at forberede de centrale forretningsområders og kritiske funktioners modstandsdygtighed eller
- e) foretage ændringer i virksomhedens ledelsesstruktur.«

9. § 177 a ophæves, og i stedet indsættes:

»**§ 177 a.** I koncerner, hvor den øverste modervirksomhed er beliggende i Danmark, og hvor modervirksomheden er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I eller en finansiell holdingvirksomhed, som mindst har en dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, finder § 243 a og § 243 c anvendelse.

Stk. 2. Opfylder en modervirksomhed som nævnt i stk. 1 betingelserne for at Finanstilsynet kan anvende en eller flere af de i § 243 a eller § 243 c nævnte foranstaltninger, skal Finanstilsynet høre de øvrige kompetente myndigheder i tilsynskollegiet samt underrette Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, inden en foranstaltning efter § 243 a eller § 243 c påbydes modervirksomheden.

Stk. 3. Modtager Finanstilsynet som konsoliderende myndighed efter stk. 1 en høring som nævnt i § 177 b, stk. 2, skal Finanstilsynet afgive sin vurdering af den påtænkte foranstaltningens indvirkning på koncernen inden for tre arbejdsdage efter modtagelsen.

Stk. 4. Såfremt mere end én kompetent myndighed i tilsynskollegiet ønsker at foretage en eller flere foranstaltninger efter § 243 a eller § 243 c i en koncern, som omfattet af stk. 1, vurderer Finanstilsynet i samarbejde med de øvrige kompetente myndigheder i tilsynskollegiet, om det er mest hensigtsmæssigt at udpege den samme midlertidige administrator, jf. § 243 c, for alle berørte virksomheder, eller at koordinere anvendelsen af en eller flere foranstaltninger i § 243 a på mere end en virksomhed. Finanstilsynet og de øvrige kompetente myndigheder i tilsynskollegiet skal tilstræbe at nå en fælles beslutning senest 5 arbejdsdage efter den i stk. 2 nævnte høring. Opnås en fælles beslutning fremsender Finanstilsynet denne til modervirksomheden.

Stk. 5. Foreligger der ikke senest 5 arbejdsdage efter den i stk. 2 nævnte høring en fælles beslutning, jf. stk. 4, træffer Finanstilsynet selv beslutning om anvendelse af en eller flere foranstaltninger, jf. § 243 a eller § 243 c, over for modervirksomheden. Finanstilsynet underretter modervirksomheden samt de kompetente myndigheder i tilsynskollegiet om denne beslutning. Finanstilsynet skal udskyde beslutningen samt beslutninger efter stk. 2, såfremt en af de kompetente myndigheder i tilsynskollegiet har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed og skal herefter træffe beslutning i overensstemmelse hermed.«

10. Efter § 177 a indsættes:

»§ 177 b. Hvor en eller flere dattervirksomheder, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, er underlagt tilsyn af Finanstilsynet, men hvor en anden myndighed inden for Den Europæiske Union eller lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område er konsoliderende myndighed for den pågældende koncern, skal Finanstilsynet, når betingelserne for anvendelse af § 243 a eller § 243 c er opfyldt i relation til en eller flere dattervirksomheder, høre den konsoliderende myndighed, inden Finanstilsynet påbyder dattervirksomheden at foretage en eller flere foranstaltninger efter § 243 a eller § 243 c. Finanstilsynet underretter den konsoliderende myndighed samt de øvrige kompetente myndigheder i tilsynskollegiet om beslutningen.

Stk. 2. I en koncern, hvor det konsoliderende tilsyn ikke er hos Finanstilsynet, jf. stk. 1, kan Finanstilsynet træffe beslutning om anvendelse af en eller flere foranstaltninger, jf. § 243 a eller § 243 c, over for et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, som er underlagt tilsyn af Finanstilsynet, hvis en fælles beslutning som nævnt i § 177 a, stk. 4, ikke foreligger inden den i § 177 a, stk. 4, fastsatte frist. Finanstilsynet underretter pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I om denne beslutning. Finanstilsynet skal udskyde beslutningen, såfremt sagen er indbragt for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, og skal herefter træffe beslutning i overensstemmelse hermed.«

11. I § 182, *stk. 1*, indsættes efter »dattervirksomheder«: », jf. dog § 182 b«.

12. Efter § 182 a indsættes:

»§ 182 b. Virksomheder inden for samme koncern, som enten er pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I, finansieringsinstitutter eller finansielle holdingvirksomheder med mindst en dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I eller et finansieringsinstitut, kan med Finanstilsynets tilladelse, jf. stk. 3, indgå aftale om finansiel støtte til en eller flere af aftalens parter, hvis en af parterne efterfølgende kommer i en situation, hvor betingelserne for tidlig indgriben i kapitel 15 a er opfyldt. En aftale om koncernintern finansiel støtte skal være forenelig med de i § 182 d fastsatte betingelser.

Stk. 2. Ved indgåelse af en aftale om koncernintern finansiel støtte som omfattet af stk. 1 skal de virksomheder, som er parter i aftalen, handle i egen interesse. Aftalen om koncernintern finansiel støtte skal endvidere opstille principper for beregning af det vederlag, der skal betales for transaktioner i henhold til aftalen.

Stk. 3. En ansøgning om tilladelse til indgåelse af en aftale om koncernintern finansiel støtte, jf. stk. 1, skal indsendes til Finanstilsynet af modervirksomheden i koncernen, når modervirksomheden er beliggende i Danmark og under konsolideret tilsyn af Finanstilsynet. Ansøgningen skal indeholde udkast til den påtænkte aftale, oplysninger om hvilke virksomheder, der påtænker at deltage i aftalen samt andre oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets vurdering af, om aftalen er forenelig med de i § 182 d fastsatte betingelser.

Stk. 4. Finanstilsynet fremsender straks den i henhold til stk. 3 udarbejdede ansøgning om tilladelse til at indgå aftale om koncernintern finansiel støtte til de kompetente myndigheder for hver af de dattervirksomheder, der ønsker at deltage i aftalen med henblik på at nå frem til en fælles beslutning.

Stk. 5. Finanstilsynet meddeler i overensstemmelse med procedurerne i stk. 7 og 8 tilladelse til den påtænkte aftale, hvis aftalen vurderes at være forenelig med de i § 182 d fastsatte betingelser for at yde koncernintern finansiel støtte.

Stk. 6. Finanstilsynet kan i overensstemmelse med procedurerne i stk. 7 og 8 forbyde indgåelsen af den påtænkte aftale om koncernintern finansiel støtte, hvis aftalen anses for uforenelig med de i § 182 d fastsatte betingelser for at yde koncernintern finansiel støtte.

Stk. 7. Finanstilsynet skal efter modtagelse af den i stk. 3 nævnte ansøgning sammen med de i stk. 4 nævnte myndigheder inden for 4 måneder arbejde på at nå en fælles beslutning om ansøgningen. Opnås en fælles beslutning sender Finanstilsynet denne til virksomheden.

Stk. 8. Såfremt der ikke inden for tidsfristen på 4 måneder, jf. stk. 7, foreligger en fælles beslutning, træffer Finanstilsynet selv beslutning om ansøgningen. Finanstilsynet underretter virksomheden og myndighederne, jf. stk. 4, om beslutningen.

Stk. 9. Finanstilsynet skal udskyde beslutningen, såfremt en af de i stk. 4 nævnte myndigheder har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed og skal herefter træffe beslutning i overensstemmelse hermed.

§ 182 c. Når Finanstilsynet har givet tilladelse til en aftale om koncernintern finansiel støtte i henhold til stk. 1, skal aftalen godkendes af kapitalejerne i hver af de virksomheder, der ønsker at deltage i aftalen.

Stk. 2. Bestyrelsen for hver af de virksomheder, der deltager i aftalen om koncernintern finansiel støtte, aflægger hvert år beretning for kapitalejerne om, hvordan aftalen fungerer og om gennemførelsen af de afgørelser, der er truffet i medfør af aftalen.

§ 182 d. En virksomhed må kun yde koncernintern finansiel støtte i overensstemmelse med den indgåede aftale, jf. § 182 b, stk. 1, til en virksomhed, der opfylder betingelserne i kapitel 15 a om tidlig indgriben, når følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Det kan med rimelighed forventes, at den koncerninterne finansielle støtte afhjælper de væsentlige finansielle problemer i den støttemodtagende virksomhed.
- 2) Den koncerninterne finansielle støtte har til formål at bevare eller genoprette den finansielle stabilitet i koncernen som helhed, eller i en af virksomhederne, og er i den støttestyende virksomheds interesse.
- 3) Den koncerninterne finansielle støtte ydes på markedsmæssige vilkår, herunder mod vederlag, jf. § 182 b, stk. 2.

- 4) Der er rimelig udsigt til, at vederlaget for den koncerninterne finansielle støtte bliver erlagt, herunder at lånet bliver tilbagebetalt af den støttemodtagende virksomhed, hvis støtten er ydet i form af et lån.
- 5) Ydelsen af den koncerninterne finansielle støtte vil ikke true likviditeten eller solvensen i den støtteydende virksomhed.
- 6) Ydelsen af den koncerninterne finansielle støtte vil ikke medføre en trussel mod den finansielle stabilitet, i særdeleshed i det land inden for Den Europæiske Union, eller et land som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvor den støtteydende virksomhed er hjemmehørende.
- 7) Den støtteydende virksomhed opfylder kapital- og likviditetskravene på tidspunktet for ydelsen af den koncerninterne finansielle støtte, og ydelsen af støtten medfører ikke, at kravene overtrædes, medmindre Finanstilsynet eller den kompetente myndighed i det land inden for Den Europæiske Union, eller et land som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som på individuelt niveau er ansvarlig for tilsynet med den støtteydende virksomhed, har givet særskilt tilladelse hertil.
- 8) Den støtteydende virksomhed opfylder på tidspunktet for ydelsen af den koncerninterne finansielle støtte kravene til store eksponeringer.
- 9) Ydelsen af den koncerninterne finansielle støtte ikke ændrer mulighederne for afvikling af den støtteydende virksomhed.

§ 182 e. Bestyrelsen for den støtteydende virksomhed træffer beslutning om at yde koncernintern finansiel støtte i henhold til aftalen herom, hvis betingelserne i § 182 d er opfyldt. Bestyrelsen for den støttemodtagende virksomhed træffer beslutning om at acceptere koncernintern finansiel støtte i henhold til aftalen.

Stk. 2. Bestyrelsen for den støtteydende virksomhed skal forud for ydelse af koncernintern finansiel støtte i henhold til en godkendt aftale herom underrette:

- 1) Finanstilsynet.
- 2) Den konsoliderende tilsynsmyndighed, hvis denne ikke er omfattet af nr. 1.
- 3) Den kompetente myndighed for den støttemodtagende koncernenhed, hvis denne ikke er omfattet af nr. 1 eller 2.
- 4) Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.

Stk. 3. Underretning i henhold til stk. 2 skal indeholde bestyrelsens begrundede beslutning, jf. stk. 1, samt detaljerede oplysninger om den påtænkte koncerninterne finansielle støtte, herunder en kopi af aftalen om koncernintern finansiel støtte.

Stk. 4. Finanstilsynet har fra tidspunktet for modtagelse af underretning, jf. stk. 1, og modtagelsen af de påkrævede oplysninger, jf. stk. 3, 5 arbejdsdage til at forbyde eller begrænse den koncerninterne finansielle støtte, hvis Finanstilsynet vurderer, at betingelserne i § 182 d ikke er opfyldt.

Stk. 5. Finanstilsynets afgørelse om at acceptere, forbyde eller begrænse den koncerninterne finansielle støtte skal omgående meddeles til:

- 1) Den konsoliderede tilsynsmyndighed, hvis dette ikke er Finanstilsynet.
- 2) Den kompetente myndighed for den virksomhed, der modtager støtten.
- 3) Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.

Stk. 6. Hvis Finanstilsynet ikke inden for den i stk. 4 anførte frist accepterer, forbyder eller begrænser den koncerninterne finansielle støtte, kan der ydes koncernintern finansiel støtte i overensstemmelse med underretningen.

Stk. 7. Bestyrelsens beslutning om at yde koncernintern finansiel støtte sendes til de i stk. 2 nævnte myndigheder. Finanstilsynet underretter omgående de øvrige medlemmer af tilsynskollegiet og

medlemmerne af afviklingskollegiet, såfremt Finanstilsynet har det konsoliderede tilsyn med koncernen.

§ 182 f. En virksomhed, der deltager i en aftale om koncernintern finansiel støtte, jf. § 182 b, skal på sin hjemmeside offentliggøre en beskrivelse af aftalens almindelige betingelser samt navne og CVR-numre eller lignende på de virksomheder, der er parter i aftalen.

Stk. 2. Offentliggørelse efter stk. 1 skal ske mindst én gang om året samtidig med offentliggørelsen af årsrapporten og oftere, hvis der sker ændringer i løbet af året. Artikel 431-434 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber finder tilsvarende anvendelse.«

13. § 206 affattes således:

»**§ 206.** Sammenlægges et pengeinstitut eller et realkreditinstitut med et andet pengeinstitut eller et realkreditinstitut, eller sker der lignende hændelser omfattet af § 204, skal pengeinstituttet eller realkreditinstituttet orientere indskyderne eller investorerne om disse påtænkte tiltag, senest en måned inden dette får retsvirkning, såfremt hændelsen får betydning for indskydernes og investorernes dækning efter lov om en indskyder- og investorgarantiordning. Finanstilsynet kan give tilladelse til en forkortelse af fristen.«

14. I § 224, *stk. 1, nr. 2*, indsættes efter »kravene til at få«: »og opretholde«.

15. I § 224 indsættes efter *stk. 5* som nye stykker:

»*Stk. 6.* Opfylder et pengeinstitut eller realkreditinstitut ikke likviditetskravet i § 152, *stk. 1*, eller § 153, *stk. 1*, eller artikel 412, *stk. 1*, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, og har det ikke tilvejebragt den foreskrevne likviditet inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, kan Finanstilsynet inddrage tilladelsen. Finanstilsynet kan forlænge fristen, hvis Finanstilsynet skønner det nødvendigt.

Stk. 7. Et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I anses for nødlidende, såfremt Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen i henhold til *stk. 1, nr. 2*, eller *stk. 6*, eller såfremt Finanstilsynet skal inddrage tilladelsen i henhold til § 225, *stk. 1*, eller såfremt situationen kræver, at der gives ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, medmindre støtten antager en af følgende former og gives for at undgå eller afhjælpe en alvorlig forstyrrelse af dansk økonomi og opretholde den finansielle stabilitet:

- 1) Statsgaranti til dækning af likviditetsfaciliteter, der stilles til rådighed af Danmarks Nationalbank.
- 2) Statsgaranti for nyligt udstedte forpligtelser.
- 3) Tilførsel af kapitalgrundlag eller køb af kapitalinstrumenter til håndtering af kapitalmangel, der er konstateret ved nationale stresstests eller stresstests gennemført på EU-plan.

Stk. 8. Et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I anses for forventeligt nødlidende, såfremt Finanstilsynet vurderer, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I i nær fremtid vil opfylde betingelserne for, at Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen i henhold til *stk. 1, nr. 2*, eller *stk. 6*, eller såfremt Finanstilsynet skal inddrage tilladelsen i henhold til § 225, *stk. 1*.

Stk. 9. En koncern anses som nødlidende eller forventeligt nødlidende, når koncernen overtræder, eller der er objektive kriterier til støtte for, at koncernen i nær fremtid vil overtræde de konsoliderede tilsynskrav på en måde, der berettiger, at Finanstilsynet træffer foranstaltninger, herunder for

eksempel foranstaltninger som følger af, at koncernen har lidt eller sandsynligvis vil lide tab, som opluger hele eller en betydelig del af koncernens kapitalgrundlag.

Stk. 10. Finanstilsynet træffer afgørelse om, at et pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab I eller en koncern anses for nødlidende eller forventeligt nødlidende efter høring af Finansiell Stabilitet.«

Stk. 6 bliver herefter stk. 11.

16. I § 242 indsættes efter »kreditinstitutter«: », investeringsselskaber«.

17. Efter § 243 før kapitel 16 indsættes:

»Kapitel 15 a
Tidlig indgriben

Særlige regler for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I

§ 243 a. Overtræder eller er det sandsynligt at et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I i nær fremtid vil overtræde kravene fastsat i denne lov, regler udstedt i medfør af loven eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, afsnit II i direktiv 2014/65/EU om markeder for finansielle instrumenter eller artikel 3-7, 14-17, samt 24-26 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at foretage en eller flere af foranstaltningerne i stk. 2 og 3, inden for en af Finanstilsynet fastsat frist. Finanstilsynet kan forlænge fristen, hvis det skønnes nødvendigt.

Stk. 2. Finanstilsynet kan, jf. stk. 1, påbyde virksomheden at

- 1) iværksætte eller opdatere sin genopretningsplan, som er udarbejdet i overensstemmelse med §§ 71 a og 71 b,
- 2) udarbejde og indsende en handlingsplan til Finanstilsynet,
- 3) indkalde den øverste myndighed,
- 4) et eller flere medlemmer af bestyrelse eller direktion nedlægger hvervet, jf. § 64,
- 5) udarbejde og indsende en plan for forhandlinger om omstrukturering af virksomhedens gæld,
- 6) ændre sin forretningsstrategi,
- 7) ændre sin retlige eller operationelle struktur, eller
- 8) kontakte potentielle købere med henblik på at forberede en afvikling af virksomheden.

Stk. 3. Ved indkaldelse af virksomhedens øverste myndighed, jf. stk. 2, nr. 3, fastsætter Finanstilsynet dagsordenen. Selskabslovens §§ 90 og 91 finder ikke anvendelse på indkaldelser efter 1. pkt. Efterkommer en virksomhed ikke et påbud efter stk. 2, nr. 3, kan Finanstilsynet på vegne af virksomheden indkalde virksomhedens øverste myndighed og fastsætte dagsordenen herfor. Selskabslovens §§ 89, 90, 91 og 93 finder ikke anvendelse på indkaldelser efter 3. pkt.

§ 243 b. Finanstilsynet kan påbyde et eller flere medlemmer af bestyrelsen eller direktionen i et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I at nedlægge hvervet, såfremt virksomhedens finansielle situation forværres betydeligt, eller der foreligger en eller flere alvorlige overtrædelser af den finansielle lovgivning.

Stk. 2. Finanstilsynet kan træffe en foranstaltning i henhold til stk. 1, såfremt foranstaltningerne i § 243 a ikke er tilstrækkelige til at genoprette virksomhedens finansielle situation.

Stk. 3. Udpegelse af en ny direktion, bestyrelse eller medlemmer heraf skal ske i overensstemmelse med denne lov, regler udstedt i medfør af loven, selskabsloven, regler udstedt i medfør af selskabsloven og virksomhedens vedtægter.

Midlertidig administrator

§ 243 c. Finanstilsynet kan påbyde et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I at indsætte en eller flere midlertidige administratorer, jf. stk. 2 eller 3, såfremt pengeinstitutets, realkreditinstitutets eller fondsmæglerselskabet I's finansielle situation forværres betydeligt, eller der foreligger en eller flere alvorlige overtrædelser af den finansielle lovgivning, og det vurderes, at et påbud efter § 243 b ikke er tilstrækkeligt til at genoprette virksomhedens finansielle situation.

Stk. 2. Finanstilsynet kan påbyde virksomheden, at

- 1) den midlertidige administrator træder i den samlede bestyrelses sted, eller
- 2) den midlertidige administrator bistår bestyrelsen i dennes arbejde.

Stk. 3. Denne lovs og selskabslovens bestemmelser om en virksomheds bestyrelse finder med de fornødne tilpasninger anvendelse på en midlertidig administrator, der træder i bestyrelsens sted, jf. stk. 2, nr. 1.

Stk. 4. Senest på tidspunktet for påbuddet, jf. stk. 1, skal Finanstilsynet have fastlagt de nærmere rammer for den midlertidige administrators arbejde, herunder hvilke handlinger og beslutninger den midlertidige administrator skal forelægge Finanstilsynet til godkendelse. Indkaldelse af virksomhedens øverste myndighed kræver altid Finanstilsynets forudgående godkendelse. Finanstilsynet kan løbende ændre rammerne for den midlertidige administrators arbejde, såfremt Finanstilsynet skønner det nødvendigt for at genoprette virksomhedens finansielle situation. Finanstilsynet kan beslutte, at den midlertidige administrator skal rapportere til Finanstilsynet.

Stk. 5. En midlertidig administrator udpeges for en periode op til ét år. Denne periode kan i særlige tilfælde forlænges af Finanstilsynet. Finanstilsynet skal begrunde en forlængelse over for virksomhedens kapitalejere. En midlertidig administrator, jf. stk. 2 og 3, kan til enhver tid afsættes af Finanstilsynet.

Stk. 6. Finanstilsynet sikrer, at den midlertidige administrator er uvildig og besidder de nødvendige kompetencer til at varetage opgaven.

Stk. 7. En midlertidig administrator, som under udførelsen af sit hverv forsætligt eller groft uagtsomt har påført virksomheden tab, skal erstatte dette tab. Det samme gælder, når skaden er tilføjet kapitalejere eller tredjemand. Finanstilsynet kan ikke ifalde ansvar for den midlertidige administrators handlinger efter dansk rets almindelige erstatningsretlige regler.

Stk. 8. Bestemmelsen i § 117 finder tilsvarende anvendelse for en midlertidig administrator.

Stk. 9. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om den midlertidige administrator.«

18. Efter § 258 indsættes før afsnit VIII som nyt kapitel:

»Kapitel 17 *Afviklingsplanlægning*

Afviklingsplaner

§ 259. Et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I skal have udarbejdet en afviklingsplan jf. dog § 260. Afviklingsplanen vedtages af Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet. Afviklingsplanen skal

- 1) indeholde de afviklingsforanstaltninger, som det vurderes, vil finde anvendelse ved virksomhedens afvikling, jf. § 4 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder,
- 2) tage højde for relevante scenarier, herunder at en virksomheds sammenbrud kan skyldes konkrete forhold i virksomheden eller være en følge af en periode med generel finansiell ustabilitet, herunder begivenheder der berører hele det finansielle system,
- 3) indeholde en analyse af, hvordan og hvornår en virksomhed på de i planen fastsatte betingelser kan anmode om anvendelse af centralbankfaciliteter og identificere de aktiver, der forventes at kunne betragtes som sikkerhed, og
- 4) indeholde modeller for, hvordan de i kapitel 4 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, omhandlede afviklingsværktøjer og -beføjelser kan anvendes på virksomheden.

Stk. 2. Ved udarbejdelse af en afviklingsplan efter stk. 1 for et systemisk vigtigt finansielt institut og et globalt systemisk vigtigt finansielt institut, jf. §§ 308 og 310, skal der ske høring af Danmarks Nationalbank.

Stk. 3. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet kan, når det er relevant, forelægge afviklingsplanen for eventuelle kompetente myndigheder i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvor væsentlige filialer er beliggende.

Stk. 4. Finanstilsynet fremsender, efter vedtagelsen i henhold til stk. 1, den endelige afviklingsplan til Finansiell Stabilitet. For virksomheder omfattet af stk. 2, fremsendes afviklingsplanen endvidere til Danmarks Nationalbank.

Stk. 5. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om udarbejdelsen, indholdet og vedligeholdelsen af afviklingsplaner, samt samarbejdet mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, jf. stk. 1.

§ 260. For en koncern, hvor den øverste modervirksomhed er i Danmark, og hvor modervirksomheden er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I eller en finansiell holdingvirksomhed, udarbejdes og vedligeholdes en koncernafviklingsplan. Koncernafviklingsplanen vedtages af Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet, og i samarbejde med dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder, samt efter høring af eventuelle afviklingsmyndigheder i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvor væsentlige filialer er beliggende. 1. pkt. finder kun anvendelse for finansielle holdingvirksomheder, der mindst har en dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I.

Stk. 2. Finanstilsynet kan, uanset stk. 1, beslutte, at der for hver enkelt dattervirksomhed, som er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, skal udarbejdes en afviklingsplan i henhold til § 259.

Stk. 3. En koncernafviklingsplan skal indeholde konkrete foranstaltninger til afvikling af koncernen som helhed samt afvikling af de virksomheder og filialer, som indgår i koncernen.

Stk. 4. § 259 finder med de fornødne tilpasninger tilsvarende anvendelse på koncernafviklingsplaner.

Stk. 5. Hvis relevant fremsender Finanstilsynet oplysninger modtaget til brug for udarbejdelsen af koncernafviklingsplanen til:

- 1) Den Europæiske Banktilsynsmyndighed.
- 2) Finansiell Stabilitet
- 3) Dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder.

- 4) Afviklingsmyndighederne i de lande, hvor der ligger væsentlige filialer, såfremt det er relevant for den pågældende filial.
- 5) De relevante kompetente myndigheder, jf. artikel 115 og 116 i direktiv 2013/36/EU.
- 6) Afviklingsmyndighederne i de medlemsstater, hvor en finansiel holdingvirksomhed er etableret.

Stk. 6. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet gennemgår med de i stk. 5 nævnte myndigheder koncernafviklingsplanen og vurderer, om planen opfylder de i stk. 3 og 4 fastsatte krav med henblik på at nå en fælles beslutning om koncernafviklingsplanen inden for 4 måneder efter Finanstilsynets fremsendelse af denne.

Stk. 7. Hvis myndighederne, omfattet af stk. 5, ikke inden for 4 måneder efter Finanstilsynets fremsendelse af koncernafviklingsplanen har truffet en fælles beslutning, jf. stk. 6, træffer Finanstilsynet beslutning om koncernafviklingsplanen. Finanstilsynet underretter koncernens modervirksomhed samt de i stk. 5 nævnte myndigheder om beslutningen. Såfremt en af de i stk. 5, nr. 3-5, nævnte myndigheder har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, skal Finanstilsynet udskyde sin beslutning indtil afgørelsen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger og herefter træffe beslutning i overensstemmelse hermed.

Stk. 8. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om udarbejdelsen, indholdet og vedligeholdelsen af koncernafviklingsplaner, samt samarbejdet imellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet jf. stk. 1, 3 og 4.

§ 261. Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed eller en modervirksomhed at bistå med udarbejdelsen og vedligeholdelsen af virksomhedens eller modervirksomhedens afviklingsplan eller koncernafviklingsplan, herunder påbyde virksomheden eller modervirksomheden at indsende alle relevante oplysninger.

Stk. 2. Hvis Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet ved udarbejdelsen af en afviklingsplan eller en koncernafviklingsplan identificerer eventuelle væsentlige hindringer for virksomhedens eller modervirksomhedens afvikling, jf. §§ 262 og 263, skal Finanstilsynet kræve, at virksomheden eller modervirksomheden i nødvendigt og forholdsmæssigt omfang iværksætter relevante foranstaltninger med henblik på at fjerne sådanne hindringer i overensstemmelse med §§ 264, 265, 265 a og 265 b.

Vurdering af afviklingsmuligheder

§ 262. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer i forbindelse med udarbejdelsen af afviklingsplanen, jf. § 259, i hvilket omfang en virksomhed kan afvikles.

Stk. 2. For et systemisk vigtigt finansielt institut og et globalt systemisk vigtigt finansielt institut, jf. §§ 308 og 310, skal der ske høring af Danmarks Nationalbank om vurderingen efter stk. 1.

Stk. 3. Vurderingen efter stk. 1 skal endvidere ske efter høring af afviklingsmyndighederne i de lande, hvor virksomheden har væsentlige filialer, hvis det er relevant for den pågældende filial.

Stk. 4. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om de forhold og kriterier, som Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal undersøge i medfør af stk. 1, med henblik på vurderingen af afviklingsmulighederne.

§ 263. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer i forbindelse med udarbejdelsen af koncernafviklingsplanen, jf. § 260, i hvilket omfang en koncern kan afvikles.

Stk. 2. Vurderingen efter stk. 1 skal ske sammen med dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder, de kompetente myndigheder for dattervirksomhederne samt afviklingsmyndighederne i de lande, i hvilke væsentlige filialer er beliggende, såfremt det er relevant for den pågældende filial.

Stk. 3. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om de forhold og kriterier, som Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal undersøge i medfør af stk. 1, med henblik på vurderingen af afviklingsmulighederne.

Beføjelse til at afhjælpe og fjerne hindringer for afvikling

§ 264. Konstaterer Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet ved vurderingen af afviklingsmulighederne for en virksomhed, jf. § 262, at der er væsentlige hindringer for afviklingen af den pågældende virksomhed, underretter Finanstilsynet skriftligt virksomheden og eventuelle andre afviklingsmyndigheder i de lande, i hvilke der ligger væsentlige filialer, herom.

Stk. 2. Virksomheden skal senest 4 måneder efter, at den har modtaget en underretning i henhold til stk. 1, forelægge Finanstilsynet forslag til mulige foranstaltninger med henblik på at afhjælpe eller fjerne de væsentlige afviklingshindringer, som følger af underretningen. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer, om de pågældende foranstaltninger effektivt afhjælper eller fjerner de pågældende afviklingshindringer.

Stk. 3. Vurderer Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, at de af en virksomhed foreslåede foranstaltninger i henhold til stk. 2 ikke effektivt afhjælper eller fjerner de pågældende hindringer, kan Finanstilsynet:

- 1) Påbyde virksomheden at gennemgå koncerninterne finansieringsordninger, eller genoverveje fraværet af sådanne, udarbejde koncerninterne serviceaftaler eller serviceaftaler med tredjemand til dækning af kritiske funktioner.
- 2) Påbyde virksomheden at begrænse dennes maksimale enkeltvise og samlede eksponeringer.
- 3) I specifikke tilfælde eller på regelmæssig basis stille krav om yderligere oplysninger, som er relevante i forbindelse med afvikling.
- 4) Påbyde virksomheden at afhænde bestemte aktiver.
- 5) Påbyde virksomheden at begrænse eller indstille eksisterende eller påtænkte aktiviteter.
- 6) Begrænse eller forhindre udviklingen af nye eller eksisterende forretningsområder eller salget af nye eller eksisterende produkter.
- 7) Påbyde at virksomheden eller en dattervirksomhed, som virksomheden kontrollerer enten direkte eller indirekte, forenkles gennem ændringer af dennes retlige eller operationelle struktur for at sikre, at kritiske funktioner kan adskilles juridisk og operationelt fra andre funktioner ved anvendelsen af afviklingsværktøjer.
- 8) Påbyde virksomheden at oprette en finansiell holdingvirksomhed.
- 9) Påbyde et pengeinstitut eller et fondsmæglerselskab I at udstede nedskrivningsegne passiver for at opfylde kravene i § 266.
- 10) Påbyde et pengeinstitut eller et fondsmæglerselskab I at træffe andre foranstaltninger for at leve op til kravet om nedskrivningsegne passiver i henhold til § 266, herunder navnlig forsøge at genforhandle de nedskrivningsegne passiver, hybride kernekapitalinstrumenter eller supplerende kapitalinstrumenter, som pengeinstituttet eller fondsmæglerselskabet I har udstedt, med henblik på at sikre at Finanstilsynets eller Finansiell Stabilitets eventuelle beslutning om at nedskrive eller konvertere de pågældende passiver eller instrumenter foretages i henhold til lovgivningen i den jurisdiktion, som de pågældende passiver eller instrumenter henhører under, jf. § 265 b.
- 11) Hvor virksomheden er en dattervirksomhed af en blandet holdingvirksomhed, jf. artikel 4, stk. 1, nr. 22, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, påbyde den blandede holdingvirksomhed at oprette en særskilt finansiell holdingvirksomhed til at overtage styringen med virksomheden, hvis dette er nødvendigt for at lette afviklingen og undgå, at

anvendelsen af de afviklingsværktøjer og beføjelser, som følger af kapitel 4 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, får negative konsekvenser for koncernens ikke-finansielle del.

Stk. 4. Virksomheden skal inden for en måned efter meddelelsen af påbud i henhold til stk. 3 forelægge Finanstilsynet en plan for efterlevelsen heraf.

Stk. 5. Kravet til Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet om at udarbejde afviklingsplaner suspenderes som følge af den i stk. 1 omhandlede underretning, indtil foranstaltningerne, jf. stk. 2, eller påbuddene, jf. stk. 3, med henblik på at afhjælpe eller fjerne de anførte afviklingshindringer er gennemført.

Stk. 6. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om de i stk. 3 opregnede foranstaltninger og omstændighederne for anvendelsen af disse.

§ 265. Konstaterer Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet ved en vurdering af afviklingsmulighederne for en koncern, jf. § 263, at der er væsentlige hindringer for afviklingen af den pågældende koncern, udarbejder og forelægger Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet i samarbejde med Den Europæiske Banktilsynsmyndighed og efter høring af de kompetente myndigheder, en rapport til:

- 1) Modervirksomheden.
- 2) Finansiell Stabilitet.
- 3) Dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder.
- 4) Eventuelle andre afviklingsmyndigheder i lande, hvor væsentlige filialer er beliggende.

Stk. 2. § 264 finder med de fornødne tilpasninger anvendelse på koncerner.

Stk. 3. Rapporten i henhold til stk. 1 skal

- 1) analysere væsentlige hindringer for en effektiv anvendelse af afviklingsværktøjerne og udøvelse af afviklingsbeføjelserne over for koncernen, jf. kapitel 4 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder,
- 2) indeholde overvejelser om konsekvenser for virksomhedens forretningsmodel, og
- 3) anbefale forholdsmæssige og målrettede foranstaltninger, som efter Finanstilsynets vurdering er nødvendige eller egnede til at fjerne de pågældende hindringer.

Stk. 4. Senest fire måneder efter modtagelsen af rapporten udarbejdet i henhold til stk. 1 kan modervirksomheden til Finanstilsynet indsende bemærkninger og forslag til alternative foranstaltninger til afhjælpning af de hindringer, der er påpeget i rapporten fra Finanstilsynet. Finanstilsynet meddeler modervirksomhedens bemærkninger og forslag til Finansiell Stabilitet og de i stk. 1, nr. 3 og 4, nævnte myndigheder.

Stk. 5. Finanstilsynet gennemgår inden for 4 måneder efter Finanstilsynets fremsendelse af en meddelelse i henhold til stk. 4, 2. pkt., modervirksomhedens bemærkninger og forslag med Finansiell Stabilitet og de i stk. 1, nr. 3 og 4, nævnte myndigheder med henblik på at nå en fælles beslutning om anvendelsen af foranstaltninger, jf. § 264, stk. 3. Har Finanstilsynet ikke modtaget bemærkninger eller forslag fra modervirksomheden, gennemgår Finanstilsynet med Finansiell Stabilitet og de i stk. 1, nr. 3 og 4, nævnte myndigheder den af Finanstilsynet udarbejdede rapport med henblik på at nå en fælles beslutning om anvendelsen af foranstaltninger, jf. § 264, stk. 3. Dette skal ske senest fire måneder efter Finanstilsynets fremsendelse af rapporten i henhold til stk. 1.

Stk. 6. Har Finanstilsynet, Finansiell Stabilitet og de myndigheder, som er omfattet af stk. 1, nr. 3 og 4, ikke inden for de i stk. 5 nævnte frister truffet en fælles beslutning om foranstaltninger, jf. stk. 4 og § 264, stk. 3, træffer Finanstilsynet beslutning om brugen af en eller flere foranstaltninger. Finanstilsynet underretter koncernens modervirksomhed, Finansiell Stabilitet samt de i stk. 1, nr. 3-4, nævnte myndigheder om denne beslutning. Såfremt en af de i stk. 1, nr. 3 og 4, nævnte myndigheder har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, skal Finanstilsynet udskyde sin

beslutning indtil beslutningen fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed foreligger og herefter træffe beslutning i overensstemmelse hermed.

Stk. 7. Finanstilsynet kan, uanset stk. 5, beslutte, at der for hver enkelt dattervirksomhed skal foretages foranstaltninger i overensstemmelse med § 264, stk. 2 og 3.

Stk. 8. Modervirksomheden skal inden for en måned efter modtagelsen af en afgørelse, jf. stk. 5 eller stk. 6, forelægge en plan for efterlevelsen af de påbudte foranstaltninger.

Stk. 9. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om de i § 264, stk. 3, opregnede foranstaltninger og omstændighederne for anvendelsen af disse for koncerner.

§ 265 a. Finanstilsynet kan selvstændigt eller efter indstilling fra Finansiell Stabilitet påbyde et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I at sikre, at der ikke er proceduremæssige hindringer for nedskrivning og konvertering af relevante kapitalinstrumenter, jf. §§ 271 og 272 og § 16 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og for nedskrivning og konvertering ved bail-in i henhold til § 23 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, herunder særligt at generalforsamlingen har givet bestyrelsen den nødvendige bemyndigelse til at udstede tilstrækkelige nye kapitalandele eller andre ejerskabsinstrumenter til at sikre en effektiv gennemførelse af konverteringen af forpligtelser til egenkapital. Selskabslovens § 76 finder ikke anvendelse.

Stk. 2. Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse for finansielle holdingselskaber, blandede holdingselskaber og blandede holdingselskaber, der er etableret i Den Europæiske Union.

Stk. 3. Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse for finansielle moderholdingselskaber i Danmark, finansielle moderholdingselskaber i Unionen, blandede moderholdingselskaber i Danmark og blandede finansielle moderselskaber i Unionen.

Stk. 4. Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse for finansieringsinstitutter, der etableret i Unionen, hvis finansieringsinstituttet er en dattervirksomhed af et kreditinstitut, et investeringselskab eller et selskab nævnt i stk. 2 og 3, som indgår i tilsynet med modervirksomheden på konsolideret grundlag.

§ 265 b. Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I skal sikre, at kontrakter, som virksomheden har udstedt eller indgår efter den xx2015 [ikrafttræden af denne bestemmelse], og som er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, indeholder en bestemmelse, hvorefter modparten anerkender, at forpligtelsen, som aftalen omhandler, kan gøres til genstand for Finanstilsynets eller Finansiell Stabilitets nedskrivning og konverteringsbeføjelser, jf. §§ 271 og 272 samt §§ 16 og 23 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Ligeledes skal kontrakterne indeholde bestemmelser, hvorefter modparten anerkender at være bundet af enhver nedbringelse af hovedstolen eller det udestående beløb, konvertering eller opsigelse, der berøres af Finanstilsynets eller Finansiell Stabilitets udøvelse af disse beføjelser.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis forpligtelsen er undtaget fra bail-in jf. § 24, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, eller hvis der er tale om berettigede indskud, jf. § 12, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Finanstilsynet kan påbyde virksomheden at indhente en juridisk udtalelse om de relevante kontraktbestemmelseres eksigibilitet og virkning.

Stk. 3. Finanstilsynet kan påbyde virksomheden at indhente en juridisk udtalelse om, at de pågældende kontraktbestemmelser er bindende for modparten og kan håndhæves i overensstemmelse med vilkårene.

Stk. 4. Stk. 1-3 finder tilsvarende anvendelse for finansielle holdingselskaber, blandede holdingselskaber og blandede holdingselskaber, der er etablerede i Unionen.

Stk. 5. Stk. 1-3 finder tilsvarende anvendelse for finansielle moderholdingselskaber i Danmark, finansielle moderholdingselskaber i Unionen, blandede moderholdingselskaber i Danmark og blandede finansielle moderselskaber i Unionen.

Stk. 6. Stk. 1-3 finder tilsvarende anvendelse for finansieringsinstitutter, der etableret i Unionen, hvis finansieringsinstituttet er et datterselskab af et kreditinstitut, et investeringsselskab eller et selskab nævnt i stk. 2 og 3, som indgår i tilsynet med modervirksomheden på konsolideret grundlag.

Stk. 7. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis Finanstilsynet eller Finansiell Stabilitet vurderer, at de omhandlede forpligtelser eller instrumenter kan gøres til genstand for nedskrivning eller konvertering med hjemmel lovgivningen i et tredjeland eller med hjemmel i en bindende aftale, der er indgået med det pågældende tredjeland.

Stk. 8. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om den række af forpligtelser, som undtagelsen i stk. 7 finder anvendelse på, og om indholdet af de i stk. 1 nævnte kontraktbestemmelser.

§ 265 c. Et påbud fra Finanstilsynet i medfør af §§ 243 a - § 243 c udgør ikke i sig selv en fyldestgørelsesgrund eller insolvensbehandling, som defineret i § 58 h, stk. 1, 2. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v., såfremt den berørte virksomhed eller enhed fortsat opfylder kontraktens væsentlige materielle forpligtelser, herunder betalings- og leveringsforpligtelser samt krav om sikkerhedsstillelse.

Stk. 2. Hvis den berørte virksomhed eller enhed fortsat opfylder kontraktens væsentlige forpligtelser, herunder betalings- og leveringsforpligtelser samt krav om sikkerhedsstillelse, vil et påbud i medfør af §§ 243 a - 243 c, eller foranstaltninger der er direkte forbundet hermed, ikke i sig selv berettige virksomhedens eller enhedens kontraktpart til at

- 1) ophæve, suspendere, ændre, nette eller modregne i kontrakten,
- 2) sætte sig i besiddelse af, udøve kontrol over eller søge sig fyldestgjort i noget aktiv tilhørende virksomheden eller enheden, eller
- 3) udøve indflydelse på virksomhedens eller enhedens kontraktlige rettigheder i øvrigt.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse for kontrakter indgået af en dattervirksomhed, såfremt modervirksomheden eller en anden virksomhed i koncernen garanterer eller understøtter dattervirksomhedens forpligtelser, samt for kontrakter indgået af et koncernforbundet selskab, som indeholder bestemmelser om krydsmisligholdelse.

Stk. 4. Stk. 1-3 finder tilsvarende anvendelse, hvor en foranstaltning svarende til foranstaltningerne i §§ 243 a - 243 c er påbegyndt i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område.

Nedskrivningsegne passiver

§ 266. Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I skal opfylde et krav til nedskrivningsegne passiver. Finanstilsynet fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet kravet til størrelsen af de nedskrivningsegne passiver for pengeinstituttet, realkreditinstituttet og fondsmæglerselskabet I. Kravet fastsættes individuelt for de enkelte dattervirksomheder i en koncern. Kravet til nedskrivningsegne passiver fastsættes som en procentdel af de samlede passiver.

Stk. 2. Finanstilsynet kan efter høring af Finansiell Stabilitet konkret beslutte, at virksomheder omfattet af § 5, stk. 1, nr. 6 og nr. 10, skal opfylde kravet.

Stk. 3. Finanstilsynet skal undtage realkreditinstitutter fra at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver, idet realkreditinstitutter vil blive afviklet ved anvendelse af én eller flere af følgende afviklingsprocedurer:

- 1) virksomhedssalg, jf. § 18 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder m.v.
- 2) broinstitut, jf. §§ 20, 21 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder m.v.
- 3) adskillelse af aktiver, jf. § 22 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder m.v.
- 4) Konkurs, jf. §§ 27-33 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v.

Stk. 4. Modervirksomheder omfattet af stk. 1 og 2, der er underlagt konsolideret tilsyn, skal tilsvarende opfylde kravet i stk. 1 på konsolideret niveau.

Stk. 5. Finanstilsynet kan dispensere fra det individuelle krav, jf. stk. 1, for en modervirksomhed omfattet af stk. 3, såfremt

- 1) koncernen opfylder kravet til nedskrivningsegne passiver på konsolideret niveau, og
- 2) Finanstilsynet har dispenseret fra anvendelsen af individuelle kapitalkrav på modervirksomheden, jf. artikel 7, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber.

Stk. 6. Finanstilsynet kan dispensere fra det individuelle krav, jf. stk. 1, samt kravet, jf. stk. 2, for en dattervirksomhed, såfremt

- 1) dattervirksomheden indgår i en koncern under konsolideret tilsyn, hvor dens modervirksomhed er et pengeinstitut eller et fondsmæglerselskab I, og
- 2) Finanstilsynet har dispenseret fra anvendelsen af individuelle kapitalkrav på dattervirksomheden, jf. artikel 7, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber.

Stk. 7. Finanstilsynet kan dispensere for kravet i stk. 1 for broinstitutter som omhandlet i §§ 20-21 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

§ 267. Nedskrivningsegne passiver består af kapitalgrundlaget samt nedskrivningsegne forpligtelser, som opfylder følgende betingelser:

- 1) Forpligtelsen har en restløbetid på mindst 1 år.
- 2) Forpligtelsen hidrører ikke fra et derivat.
- 3) Gældsinstrumentet er udstedt og fuldt indbetalt med midler, der ikke direkte eller indirekte er finansieret af pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I.
- 4) Forpligtelsen ikke er en forpligtelse over for pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I selv, og pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I ikke har stillet sikkerhed eller garanti for forpligtelsen.
- 5) Forpligtelsen hidrører ikke fra indskud, som er foranstillet de simple kreditorer i konkursordningen, jf. § 12 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og kapitel 10 i konkursloven.

§ 268. Finanstilsynet fastsætter efter høring af Finansiell Stabilitet kravet til nedskrivningsegne passiver for et pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab I, eller for virksomheder og koncerner, som omfattes i henhold til § 266, stk. 2 og 3, på et konsolideret niveau, på baggrund af en konkret vurdering af følgende kriterier:

- 1) Virksomheden kan afvikles ved anvendelse af afviklingsværktøjerne.
- 2) Virksomheden har, såfremt bail-in anvendes, tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til at sikre, at tabene kan absorberes, og virksomhedens egentlige kernekapital kan genoprettes til

et niveau hvor virksomheden fortsat kan opfylde kravene til tilladelse, og hvor en tilstrækkelig markedstillid bevares.

3) Virksomheden har tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til, såfremt undtagelse af visse kategorier af nedskrivningsegne passiver udelukkes fra bail-in, at sikre, at tabene kan absorberes, og en virksomheds egentlige kernekapital kan genoprettes til et niveau hvor virksomheden fortsat kan opfylde kravene til tilladelse.

4) Virksomhedens størrelse, forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil.

5) I hvilket omfang indskudsgarantiordningen kan bidrage til finansieringen af afviklingen i henhold til § 2 b i lov om garantifond for indskydere og investorer.

6) I hvilket omfang det forhold, at virksomheden er nødlidende, har en negativ indvirkning på den finansielle stabilitet, herunder gennem afsmitning på andre finansielle virksomheder.

Stk. 2. Finanstilsynet meddeler virksomheden kravet til størrelsen af de nedskrivningsegne passiver fastsat på baggrund af kriterierne i stk. 1. Finanstilsynet kan stille krav om, at kravet til nedskrivningsegne passiver helt eller delvist skal bestå af forpligtelser, som kan konverteres.

Stk. 3. Hvis virksomheden ikke på tidspunktet for meddelelse i henhold til stk. 2 opfylder kravet til nedskrivningsegne passiver, fastsætter Finanstilsynet under hensyntagen til sagens karakter og de konkrete omstændigheder en frist til opfyldelse heraf.

Stk. 4. Finanstilsynet skal ved fastsættelsen af kravet til nedskrivningsegne passiver for moder-virksomheder på konsolideret niveau fastsætte kravet i overensstemmelse med en fælles beslutning truffet af de kompetente myndigheder for den enkelte dattervirksomhed. Den fælles beslutning skal foreligge inden for 4 måneder. Hvis der ikke inden for 4 måneder er truffet en fælles beslutning, træffer Finanstilsynet beslutning om kravet til nedskrivningsegne passiver på konsolideret niveau. Finanstilsynet skal udskyde beslutningen, såfremt en af de kompetente myndigheder for den enkelte dattervirksomhed, har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed og skal herefter træffe beslutning i overensstemmelse hermed.

Stk. 5. Finanstilsynet skal ved fastsættelsen af kravet til nedskrivningsegne passiver for datter-virksomheder på individuel basis træffe beslutningen efter en fælles beslutning med den konsolide-rede koncernafviklingsmyndighed. Den fælles beslutning skal foreligge inden for 4 måneder. Hvis der ikke inden for 4 måneder er truffet en fælles beslutning, træffer Finanstilsynet beslutning om kravet til nedskrivningsegne passiver for dattervirksomheden på individuelt niveau. Finanstilsy-net skal udskyde beslutningen, såfremt den konsoliderede afviklingsmyndighed har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed og skal herefter træffe beslutning i overensstemmelse hermed. Den konsoliderede afviklingsmyndighed kan ikke indbringe sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, hvis Finanstilsynets fastsatte niveau for nedskrivningsegne passiver lig-ger inden for et procentpoint af kravet til nedskrivningsegne passiver fastsat på konsolideret ni-veau.

§ 269. Finanstilsynet skal kontrollere, at den enkelte virksomhed til stadighed overholder kravet til nedskrivningsegne passiver, jf. § 266, stk. 1.

Stk. 2. Konstaterer virksomheden, at kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. §§ 266 og 268, ikke er opfyldt, skal virksomheden straks underrette Finanstilsynet herom.

§ 270. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om fastsættelsen af kravet til nedskrivningsegne passiver, jf. §§ 266-269, samt om samarbejdet herom mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet.

Nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenter

§ 271. Finanstilsynet skal uden ugrundet ophold nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter i et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I til egentlige kernekapitalinstrumenter, hvis Finanstilsynet konstaterer, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I ikke længere vil være levedygtigt, medmindre beføjelsen anvendes.

Stk. 2. Et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I, anses i relation til stk. 1 for ikke fortsat at være levedygtigt, hvis Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet har konstateret, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I er nødlidende eller forventeligt nødlidende, og Finanstilsynet vurderer, at der ikke er udsigt til, at nogen anden foranstaltning, herunder andre foranstaltninger iværksat af den private sektor eller Finanstilsynet, inden for en passende tidshorizont vil kunne forhindre, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I bliver nødlidende.

Stk. 3. Relevante kapitalinstrumenter nævnt i stk. 1 omfatter hybride kernekapitalinstrumenter, som opfylder kravene i artikel 52, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber, og supplerende kapitalinstrumenter eller efterstillede lån, som opfylder kravene i artikel 63, stk. 1, i samme forordning.

Stk. 4. Finanstilsynets konstatering i henhold til stk. 1 skal ske på baggrund af en værdiansættelse i overensstemmelse med kapitel 3 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Denne værdiansættelse foranlediges af Finansiell Stabilitet efter anmodning fra Finanstilsynet.

Stk. 5. Nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenter skal foretages i overensstemmelse med §§ 16 og 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. I forhold til betingelsen i § 17, stk. 2, nr. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder er det Finanstilsynet, som skal godkende udstedelsen. §§ 44 og 45 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder finder med de nødvendige tilpasninger anvendelse for Finanstilsynets nedskrivning eller konvertering i henhold til stk. 1.

Stk. 6. Med henblik på konvertering af de nævnte relevante kapitalinstrumenter til egentlige kapitalinstrumenter efter stk. 1 kan Finanstilsynet kræve, at bestyrelsen i et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I til enhver tid har den fornødne bemyndigelse til at udstede et relevant antal egentlige kernekapitalinstrumenter til ejerne af de relevante kapitalinstrumenter.

Stk. 7. Bestemmelsen fraviger § 76 i selskabsloven.

For koncerner

§ 272. § 271 finder tilsvarende anvendelse i følgende tilfælde:

- 1) Hvor de relevante kapitalinstrumenter er udstedt af en dattervirksomhed, og det relevante kapitalinstrument indgår i kapitalgrundlaget på individuelt og konsolideret niveau, og hvor den ansvarlige myndighed for det konsoliderede tilsyn med den berørte koncern og Finanstilsynet sammen har konstateret, at medmindre kapitalinstrumentet nedskrives eller konverteres, vil koncernen ikke fortsat være levedygtig, eller
- 2) hvor det relevante kapitalinstrument er udstedt af en modervirksomhed, som Finanstilsynet fører tilsyn med, og det relevante kapitalinstrument indgår i kapitalgrundlaget på moderselskabsniveau eller på konsolideret niveau, og Finanstilsynet har konstateret, at medmindre kapitalinstrumentet nedskrives eller konverteres, vil koncernen ikke fortsat være levedygtig,

Stk. 2. En koncern skal i relation til stk. 1 anses for ikke fortsat at være levedygtig, hvis Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet har konstateret, at koncernen er nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 224, stk. 9, og Finanstilsynet vurderer, at der ikke er udsigt til, at nogen anden

foranstaltning, herunder andre foranstaltninger iværksat af den private sektor eller Finanstilsynet, inden for en passende tidshorizont vil kunne forhindre, at koncernen bliver nødlidende.

Stk. 3. En dattervirksomheds relevante kapitalinstrumenter nedskrives eller konverteres ikke, jf. stk. 1, nr. 1, i større omfang eller på ringere betingelser end kapitalinstrumenter af samme rang i modervirksomheden, der er blevet nedskrevet eller konverteret.«

19. I § 344, *stk. 1*, indsættes efter »forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber«: », forordninger udstedt i medfør af [artikel xx-xxx i] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber«.

20. I § 344 indsættes efter *stk. 7* som nyt stykke:

»*Stk. 8.* Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om Finanstilsynets forpligtelser i forhold til samarbejdet med andre kompetente myndigheder og afviklingsmyndigheder [i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område], herunder krav til tilsynskollegier og afviklingskollegier.«
Stk. 8 og 9 bliver herefter *stk. 9* og *10*.

21. I § 344 indsættes som *stk. 11-13*:

»*Stk. 11.* Vurderer Finanstilsynet, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I ikke opfylder eller forventeligt ikke opfylder kravene i denne lov eller CRR til opretholdelse af sin tilladelse, kan Finanstilsynet føre drøftelser med interesserede parter og interessenter med henblik på at finde en løsning på virksomhedens situation.

Stk. 12. Finanstilsynet skal orientere Finansiell Stabilitet, hvis Finanstilsynet vurderer, at der er en risiko for, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I vil blive nødlidende eller forventeligt nødlidende, og Finanstilsynet træffer afgørelse efter § 224, *stk. 6-8*, og § 225, *stk. 1*, i relation til et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I og der ikke umiddelbart er udsigt til en løsning i henhold til *stk. 11*.

Stk. 13. Træffer Finanstilsynet afgørelse efter § 224, *stk. 6-9*, over for et pengeinstitut, et realkreditinstitut et fondsmæglerselskab I eller en koncern om, at virksomheden eller koncernen er nødlidende eller forventeligt nødlidende, skal Finanstilsynet orientere erhvervs- og vækstministeren herom, såfremt afgørelsen kan få betydning for realøkonomien eller for den finansielle stabilitet.«

22. Efter § 344 c indsættes:

»§ 344 d. Finanstilsynet udfører de i kapitel 17 anførte opgaver med en passende operationel uafhængighed af Finanstilsynets tilsynsvirksomhed i forhold til pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I.

Stk. 2. Finanstilsynets direktør tilrettelægger opgaverne nævnt i *stk. 1*. Finanstilsynets bestyrelse godkender opgavernes tilrettelæggelse.«

23. I § 345, *stk. 7, nr. 2*, indsættes efter »tilsynsvirksomhed,«: »og for virksomhed efter kapitel 17.«

24. I § 345, *stk. 7, nr. 6*, ændres »og« til: »,«.

25. I § 345, *stk. 7, nr. 7*, ændres ».« til: »og«.

26. I § 345, *stk. 7*, indsættes som nyt nummer:

»8) træffer beslutning i sager behandlet af Finanstilsynet, jf. kapitel 17.«

27. I § 345, stk. 10, ændres »stk. 7, nr. 4-6« til: »stk. 7, nr. 4-6 og 8«.

28. I § 345, stk. 14, ændres »stk. 7, nr. 4 og 6« til: »stk. 7, nr. 4, 6 og 8«.

29. Efter § 351 indsættes:

»§ **351 a.** Finanstilsynet kan påbyde et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I at udarbejde et detaljeret register over finansielle kontrakter, som den pågældende virksomhed har indgået.

Stk. 2. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om virksomhedernes udarbejdelse af et register over finansielle kontrakter, herunder hvilke finansielle kontrakter der er omfattet af registeret, jf. stk. 1.«

30. I § 354, stk. 6, indsættes som nyt nummer:

»yy) Myndigheder eller lignende i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og som forestår afviklingen af pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I, i forbindelse med myndighedernes udarbejdelse af koncernafviklingsplaner.«

30A. I § 355, stk. 2, indsættes som nyt nummer:

»16) Den eller de midlertidige administrator der erstatter eller bistår bestyrelsen i et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, i medfør af § 243 c, i sager der vedrører godkendelse eller afsættelse af den midlertidige administrator.«

30B. I § 360 indsættes som nyt stykke:

»*Stk. 4.* Finanstilsynet opkræver Finansiell Stabilitets bevilling på finansloven fra pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I. Afgiften fordeles i forhold til den enkelte virksomheds andel af de i 1. pkt. omfattede virksomheders samlede bogførte balancesum. Der pålægges altid en minimumsafgift på 2.000 kr.«

31. I § 361, stk. 1, indsættes efter nr. 9 som nyt nummer:

»10) Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I betaler årligt samlet 2.300.000 kr., og fra 2017 årligt samlet 1.500.000 kr. Afgiften fordeles i forhold til den enkelte virksomheds andel af de omfattede virksomheders samlede bogførte balancesum. Der pålægges altid en minimumsafgift på 2.000 kr.«

Nr. 10-35 bliver herefter nr. 11-36.

31A. I § 368, stk. 1, 1. pkt., ændres »§§ 362-367« til: »§ 360, stk. 4, og §§ 362-367«.

32. I § 372 a ændres »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber«.

33. I § 373, stk. 1 og 2, ændres »« til: »«.

§ 2

I lov om finansiel stabilitet, jf. lovbekendtgørelse nr. 875 af 15. september 2009, som ændret ved § 14 i lov nr. 516 af 12. juni 2009, § 7 i lov nr. 1273 af 16. december 2009, § 1 i lov nr. 721 af 25. juni 2010, § 14 i lov nr. 1556 af 21. december 2010, § 2 i lov nr. 619 af 14. juni 2011, § 4 i lov nr. 273 af 27. marts 2012, § 51 i lov nr. 1231 af 18. december 2012, § 16 i lov nr. 1287 af 19. december 2012, § 3 i lov nr. 1613 af 26. december 2013 og senest ved § 18 i lov nr. 268 af 25. marts 2014, foretages følgende ændringer:

1. § 1 affattes således:

»§ 1. Finansiel Stabilitet afvikler sine eksisterende aktiviteter efter denne lov. Loven regulerer ikke nye aktiviteter, der måtte etableres i medfør af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder m.v.«

2. §§ 3 og 5-12 ophæves.

3. Efter § 12 indsættes:

»§ 12 a. Finansiel Stabilitet og Det Private Beredskab har udarbejdet endeligt regnskab for omkostninger forbundet med Finansiel Stabilitets overtagelse af nødlidende pengeinstitutter i medfør af reglerne fastsat i lov nr. 1003 af 10. oktober 2008. Den resterende afvikling sker herefter på statens regning og risiko.«

4. §§ 13-16 og 16 e-16 p ophæves.

5. Efter § 16 p indsættes:

»§ 16 q. Som led i Finansiel Stabilitets overtagelse af nødlidende pengeinstitutter i medfør af reglerne i lov nr. 721 af 25. juni 2010 og lov nr. 273 af 27. marts 2012, kan Finansiel Stabilitet til dets datterselskaber, der har overtaget aktiver og passiver fra et nødlidende pengeinstitut, yde tilstrækkelig kapital og tildele likviditet til datterselskabet med henblik på at finansiere selskabets drift til endt afvikling.

§ 16 r. Fordringer eller andre krav mod et nødlidende pengeinstitut, der er overtaget af Finansiel Stabilitet i medfør af reglerne i lov nr. 721 af 25. juni 2010 og lov nr. 273 af 27. marts 2012, der ikke er anmeldt inden for en proklamfrist på 3 måneder fra Finansiel Stabilitets bekendtgørelse i Erhvervsstyrelsens it-system, er ikke anmeldt rettidigt, hvormed retten til eventuel dækning af Finansiel Stabilitet eller dets datterselskaber bortfalder.

Stk. 2. Krav, der behandles under et gruppesøgsmål efter reglerne i retsplejelovens kapitel 23 a, prækluderes ikke, selv om tilmeldingen til gruppesøgsmålet sker efter udløbet af fristen i stk. 1, forudsat at grupperepræsentanten på gruppens vegne har overholdt fristen.

§ 16 s. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler for Finansiel Stabilitets opgaver i relation til dets datterselskaber og disses afvikling af de eksisterende aktiviteter efter denne lov.«

6. I § 17 indsættes som *stk. 5*:

»Stk. 5. Erhvervs- og vækstministeren bemyndiges til at ophæve denne lov, når Finansiel Stabilitet har afviklet sine eksisterende aktiviteter efter denne lov.«

§ 3

I lov om en garantifond for indskydere og investorer, jf. lovbekendtgørelse nr. 1271 af 4. november 2013, som ændret ved § 14 i lov nr. 403 af 28. april 2014, foretages følgende ændringer:

1. Lovens titel affattes således »Lov om en indskyder- og investorgarantiordning«.

2. Overalt i loven ændres »afviklings- og restruktureringsafdelingen« til: »restruktureringsafdelingen«, og »Afviklings- og restruktureringsafdelingen« ændres til: »Restruktureringsafdelingen«.

3. I overskriften til *kapitel 1* ændres »Garantifondens status og virksomhedsområde« til: »Garantiformuens status og virksomhedsområde«.

4. § 1 ophæves, og i stedet indsættes:

»§ 1. Indskyder- og investorgarantiordningen organiseres som en indskyder- og investorgarantiformue (Garantiformuen) bestående af 4 afdelinger, jf. § 5. Garantiformuen administreres af Finansiell Stabilitet i overensstemmelse med denne lov.

Stk. 2. Garantiformuen skal yde indskydere og investorer i de i § 3, stk. 1, og § 4 nævnte institutter dækning for tab i henhold til §§ 9-11 i tilfælde af rekonstruktionsbehandling eller konkurs.

Stk. 3. Finansiell Stabilitet hæfter ikke for Garantiformuens forpligtelser, og Garantiformuen hæfter kun for egne forpligtelser.

Stk. 4. Garantiformuens aktiver og passiver skal regnskabsmæssigt holdes adskilt fra Finansiell Stabilitets øvrige aktiviteter.

Stk. 5. Garantiformuen overtager alle Garantifonden for indskydere og investorers aktiver og passiver og indtræder i samtlige rettigheder og forpligtelser i forbindelse hermed, således at aktiver og passiver henhørende under afdelinger af Garantifonden for indskydere og investorer vil henhøre under de tilsvarende afdelinger af Garantiformuen.

Stk. 6. Ved ophør af Garantiformuen træffer erhvervs- og vækstministeren med finansministerens godkendelse beslutning om anvendelse af Garantiformuens formue. Beslutning om anvendelse af Garantiformuens formue træffes efter høring af de bidragspligtige institutter.

Stk. 7. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om Finansiell Stabilitets administration af Garantiformuen.«

5. § 2 ophæves, og i stedet indsættes:

»§ 2. Når Finanstilsynet har fastslået, at et pengeinstitut i medfør af § 224, stk. 7 eller 8, i lov om finansiell virksomhed, er nødlidende eller forventeligt nødlidende, kan Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen beslutte at medvirke til en afvikling af pengeinstituttet ved at tilføre midler eller stille garanti til dækning af pengeinstituttets samtlige ikke efterstillede kreditorer (medgift). Finansiell Stabilitet træffer på vegne af Garantiformuen beslutning herom og under hensyntagen til Garantiformuens interesser, når det skønnes, at en sådan afvikling vil påføre Garantiformuen færre omkostninger end en almindelig konkursbehandling af instituttet.

Stk. 2. Finansiell Stabilitet kan ikke på vegne af Garantiformuen træffe beslutning om at medvirke til en afvikling af pengeinstituttet ved at tilføre midler eller stille garanti til dækning af pengeinstituttets aktie-, garant- eller andelskapital og anden efterstillet kapital, jf. artikel 26, 51 og 62 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Stk. 3. Garantiformuen afholder via pengeinstitutafdelingen omkostninger forbundet med selve medgiften og omkostninger, som Finansiell Stabilitet påtager sig som eksekutor af ordningen.«

6. § 2 a ophæves, og i stedet indsættes:

»§ 2 a. Har Finansiell Stabilitet truffet beslutning om anvendelse af et eller flere afviklingsværktøjer efter lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder eller regler udstedt i medfør heraf over for et pengeinstitut eller et realkreditinstitut, skal Garantiformuen, i overensstemmelse med stk. 2 og 3, betale til afviklingen af pengeinstituttet eller realkreditinstituttet.

Stk. 2. Anvendes bail-in, jf. § 23 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, betaler Garantiformuen et beløb, svarende til det beløb som indskydernes dækkede indskud eller dækkede midler ville være blevet nedskrevet med efter § 23 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, hvis de dækkede indskud havde været omfattet af bail-in.

Stk. 3. Anvendes et eller flere værktøjer, jf. §§ 18, 20 og 22 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, som ikke er omfattet af stk. 2, betaler Garantiformuen op til det beløb, som de dækkede indskydere ville have tabt ved en behandling efter konkurslovens regler.

Stk. 4. Finansiell Stabilitet fastsætter, under hensyntagen til Garantiformuens interesser, det beløb Garantiformuen skal betale til afvikling af pengeinstituttet eller realkreditinstituttet, jf. stk. 1. Fastsættelsen skal ske i overensstemmelse med §§ 5 eller 6 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Stk. 5. Garantiformuen kan ikke betale et beløb til afvikling af et pengeinstitut eller et realkreditinstitut, jf. stk. 1, der er større end det tab, som Garantiformuen ville have lidt ved en konkursbehandling af instituttet. Garantiformuen kan aldrig betale mere end 100 pct. af målniveauet fastsat i medfør af § 7, stk. 2 eller § 7 a, stk. 1, til afvikling af pengeinstituttet eller realkreditinstituttet.

Stk. 6. Garantiformuen er berettiget til betaling fra afviklingsformuen, hvis en værdiansættelse, jf. § 7 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder fastslår, at Garantiformuens betaling til afvikling af pengeinstituttet eller realkreditinstituttet, jf. stk. 2 og 3, var større, end det tab, som Garantiformuen ville have lidt ved en konkursbehandling, jf. stk. 5, 1 pkt.

Stk. 7. Garantiformuen afholder betalingen til afvikling af et pengeinstitut via pengeinstitutafdelingen og et realkreditinstitut via realkreditinstitutafdelingen, jf. stk. 1. Fondens betaling skal afholdes kontant.

Stk. 8. Når bail-in anvendes, jf. § 23 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, kan Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen og under hensyntagen til Garantiformuens interesser beslutte ikke at bidrage til de omkostninger, der er forbundet med en rekapitalisering af pengeinstituttet eller broinstituttet efter § 23, stk. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Stk. 9. Hvor en indskyders indskud helt eller delvist overføres til et andet institut som følge af §§ 18 eller 20, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, kan indskyderen ikke rette et krav imod Garantiformuen, for den del af indskuddet, som ikke overføres, hvis det overførte indskud eller de dækkede midler svarer til eller er større end det beløb, Garantiformuen skulle have dækket, jf. §§ 9 og 10.

Stk. 10. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om brugen af Garantiformuen ved restrukturering og afvikling af et pengeinstitut eller realkreditinstitut efter lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.«

7. I § 3, stk. 1, nr. 5, ændres »og investeringsselskaber« til: », investeringsselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forvaltere af alternative investeringsfonde med hjemsted i et land uden for Den Europæiske Union bortset fra lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle

område, hvis dækningen af indskydere og investorer i dette land ikke svarer til dækningen af indskydere og investorer efter denne lov.«

8. I § 3, stk. 2, ændres »og investeringsselskaber« til: », investeringsselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forvaltere af alternative investeringsfonde«.

9. I overskriften til *Kapitel 3* ændres »Fondens afdelinger« til: »Garantiformuens afdelinger«.

10. I § 5, stk. 1, ændres »Fonden« til: »Garantiformuen«.

11. § 5, stk. 5, affattes således:

»Stk. 5. Restruktureringsafdelingen omfatter restrukturering af de i § 3, stk. 1, nr. 1, nævnte institutter, der er blevet nødlidende.«

12. I § 5, stk. 6, ændres »Fondens bestyrelse« til: »Finansiell Stabilitet«.

13. § 5, stk. 7 og 8, ophæves.

14. I § 6 indsættes efter stk. 3 som nye stykker:

»Stk. 4. Pengeinstitutafdelingen kan optage lån eller yde lån til andre anerkendte indskudsgarantiordninger beliggende inden for Den Europæiske Union eller i lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Stk. 5. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter nærmere regler om betingelserne for optagelse og ydelse af lån som nævnt i stk. 4.«

Stk. 4-6 bliver herefter stk. 6-8.

15. I § 6, stk. 5, som bliver stk. 7, ændres »Økonomi- og erhvervsministeren« til: »Erhvervs- og vækstministeren«, og »Fonden« ændres til: »Garantiformuen«.

16. § 7 ophæves, og i stedet indsættes:

»§ 7. Pengeinstitutafdelingen finansieres ved årlige bidrag fra de i § 3, stk. 1, nr. 1, nævnte institutter samt tilsluttede filialer, jf. § 5, stk. 6. 1. pkt. er ikke til hinder for yderligere finansiering fra andre kilder.

Stk. 2. Pengeinstitutafdelingens målniveau er på mindst 0,8 pct. af de dækkede indskud omfattet af § 9, stk. 1. Hvis formuen i pengeinstitutafdelingen overstiger det fastsatte målniveau ophører bidragspligten i henhold til stk. 1. Bidragspligten genoptages dog, hvis formuen ikke længere overstiger det fastsatte målniveau.

Stk. 3. Bidraget for de i § 3, stk. 1, nr. 1 nævnte institutter og de i § 3, stk. 1, nr. 5 tilsluttede filialer skal fastsættes på baggrund af instituttets dækkede indskud omfattet af § 9, stk. 1, samt instituttets risikoprofil. Finansiell Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen beslutte, at op til 30 pct. af pengeinstitutafdelingens formue kan bestå af betalingsforpligtelser.

Stk. 4. Hvis et pengeinstitut ophører med at have dækkede indskud i løbet af det pågældende kalenderår, tilbagebetales en forholdsmæssig del af pengeinstitutts indbetalte årlige bidrag, dog kan tilbagebetaling ikke finde sted, hvis de dækkede indskud fra instituttet, som ophører med at have dækkede indskud, overdrages til et andet institut, der er tilsluttet Garantiformuen. Den forholdsmæssige tilbagebetaling beregnes fra kvartalet efter pengeinstitutts udtræden og frem til kalenderårets udgang. Tilbagebetaling af bidrag herudover kan ikke finde sted, ligesom der ikke skal ske tilbagebetaling, såfremt pengeinstitutafdelingen har foretaget udbetalinger inden for de seneste 12

måneder forud for medlemsskabets ophør. Udtræder et pengeinstitut helt eller delvist af pengeinstitutafdelingen og tilslutter instituttet sig i stedet en anden godkendt indskudsgarantiordning inden for Den Europæiske Union eller lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, overføres det pågældende instituts bidrag til den tilsluttede indskudsgarantiordning. Overførslen omfatter kun bidrag, der er betalt inden for de seneste 12 måneder forud for medlemsskabets ophør, og omfatter ikke bidrag indbetalt i overensstemmelse med stk. 5 eller bidrag betalt af de i § 4 tilsluttede filialer. Der skal ikke ske overførsel, såfremt pengeinstitutafdelingen har foretaget udbetalinger inden for de seneste 12 måneder forud for medlemsskabets ophør. Mindst 6 måneder før det pågældende pengeinstitut påtænker at tilslutte sig en anden indskudsgarantiordning inden for Den Europæiske Union eller lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal instituttet orientere Finansiell Stabilitet herom.

Stk. 5. Finansiell Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen opkræve ekstraordinære bidrag, hvis pengeinstitutafdelingens formue ikke er tilstrækkelig til at foretage en udbetaling efter § 16. Et pengeinstituts ekstraordinære bidrag kan pr. kalenderår højst udgøre 0,5 pct. af instituttets dækkede indskud omfattet af § 9, stk. 1. Finansiell Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen og med Finanstilsynets samtykke under ekstraordinære omstændigheder kræve et højere ekstraordinært bidrag end nævnt i 2. pkt. Finanstilsynet kan beslutte at udsætte et instituts betaling af bidrag omfattet af 1. pkt., helt eller delvist, hvis bidraget kan bringe instituttets likviditet eller solvens i fare.

Stk. 6. Hvis pengeinstitutafdelingens midler anvendes i overensstemmelse med §§ 2, 2a eller 16, og som følge heraf reduceres til under to tredjedele af det fastsatte målniveau jf. stk. 2, skal pengeinstitutternes årlige bidrag fastsættes således, at målniveauet kan nås inden for seks år.

Stk. 7. Finansiell Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen til enhver tid anmode de i pengeinstitutafdelingen tilsluttede medlemmer, om at indsende oplysninger om enhver indskyders berettigede indskud.

Stk. 8. Finanstilsynet kan i samarbejde med erhvervs- og vækstministeren og efter indstilling fra Finansiell Stabilitet fastsætte nærmere regler om bidrag og anvendelsen af betalingsforpligtelser. Derudover kan erhvervs- og vækstministeren fastsætte nærmere regler om Garantiformuens målniveau.«

17. § 7 a, stk. 1, affattes således:

»7 a. Garantiformuens midler skal for realkreditafdelingens vedkommende bestå af kontante bidrag og indeståelser, og skal udgøre mindst 10 mio. kr. Afdelingens målniveau og kontante bidrag skal udgøre mindst 0,8 pct. af realkreditinstitutternes dækkede midler. Finansiell Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen beslutte, at op til 30 pct. af afdelingens kontante midler kan udgøres af betalingsforpligtelser. Realkreditinstitutternes individuelle kontante bidrag beregnes med udgangspunkt i instituttets dækkede midler og risikoprofil. Realkreditinstitutternes individuelle indeståelser beregnes med udgangspunkt i dækkede midler og dækkede værdipapirer.«

18. I § 7 a indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Garantiformuens midler skal for fondsmæglerselskabsafdelingens vedkommende bestå af bidrag og indeståelser og skal udgøre mindst 10 mio. kr. De i § 3, stk. 1, nr. 3-4, angivne institutters individuelle bidrag beregnes med udgangspunkt i dækkede midler og dækkede værdipapirer.«
Stk. 2-5 bliver herefter stk. 3-6.

19. § 7 a, stk. 2, som bliver stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Garantiformuens midler skal for restruktureringsafdelingen udgøre 3,2 mia. kr. i indeståelser fra de i § 3, stk. 1, nr. 1, nævnte institutter til brug for afvikling.«

20. I § 7 a, stk. 3, som bliver stk. 4, ændres »enten en fusion, hvor det ene pengeinstitut er nødlidende, eller en aktivoverdragelse, hvor det overdragende institut afvikles efter kapitel 4 b og 4 d i lov om finansiel stabilitet« til: »en fusion, hvor det ene pengeinstitut er nødlidende«.

21. § 7 a, stk. 5, affattes således:

»Stk. 5. Finanstilsynet kan i samarbejde med erhvervs- og vækstministeren og efter indstilling fra Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen fastsætte nærmere regler om bidrag og anvendelsen af betalingsforpligtelser.«

22. Efter § 7 a indsættes:

»§ 7 b. Det påhviler Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen at sikre, at de disponible finansielle midler i pengeinstitutafdelingen til enhver tid er proportionale med afdelingens potentielle forpligtelser. Hvis afdelingen ikke opfylder proportionalitetskravet skal dette snarest meddeles erhvervs- og vækstministeren.

Stk. 2. Finansiell Stabilitet skal på vegne af Garantiformuen investere i aktiver med lav risiko.«

23. § 8, stk. 1, affattes således:

»§ 8. Finansiell Stabilitet skal på vegne af Garantiformuen underrette Finanstilsynet, hvis et institut undlader at opfylde de forpligtelser, der påhviler instituttet som medlem af Garantiformuen. Hvis en filial har tilsluttet sig Garantiformuen, jf. § 4, underretter Finanstilsynet de kompetente myndigheder i filialens hjemland.«

24. I § 8, stk. 2, udgår » eller bestemmelser i Fondens vedtægter«.

25. I overskriften til *kapitel 5* ændres »Fondens dækningsområde« til: »Garantiformuens dækningsområde«.

26. § 9 affattes således:

»§ 9. I de i § 3, stk. 1, nr. 1, nævnte institutter samt de i § 3, stk. 1, nr. 5, nævnte filialer af kreditinstitutter, som er tilsluttet pengeinstitutafdelingen, dækker Garantiformuen navnenoterede indskud i instituttet indtil et beløb svarende til 100.000 euro pr. indskyder. Pengeinstitutafdelingen dækker på vegne af hjemlandets garantiordning navnenoterede indskud i en filial af kreditinstitutter, som nævnt i § 4 indtil et beløb svarende til 100.000 euro pr. indskyder

Stk. 2. I de i § 3, stk. 1, nr. 1, nævnte institutter samt de i § 3, stk. 1, nr. 5, og de i § 4 nævnte filialer af kreditinstitutter, som er tilsluttet pengeinstitutafdelingen dækker Garantiformuen de i stk. 3-6 nævnte indskud.

Stk. 3. Garantiformuen dækker visse indskud som i henhold til lov har et socialt formål indtil et beløb svarende til 150.000 euro pr. indskyder. Indskuddet dækkes i indtil 6 måneder fra indsættelsen af beløbet.

Stk. 4. Garantiformuen dækker indskud som følge af erstatning eller godtgørelse i henhold til lov for skader forvoldt ved kriminalitet eller fejlagtig domsfældelse indtil et beløb svarende til 150.000 euro pr. indskyder. Indskuddet dækkes i indtil 6 måneder fra indsættelsen af beløbet.

Stk. 5. Garantiformuen dækker indskud som følge af transaktioner vedrørende fast ejendom, indtil et beløb svarende til 10 mio. euro. Indskuddet dækkes i indtil 12 måneder fra indsættelsen af beløbet. Det er en forudsætning, at den faste ejendom har været anvendt hovedsagelig ikke-erhvervsmæssigt eller er bestemt til hovedsagelig ikke-erhvervsmæssig anvendelse.

Stk. 6. Garantiformuen dækker fuldt ud pensionsopsparingskonti i henhold til lov.«

27. I §§ 10 og 11, ændres »Fonden« til: »Garantiformuen«.

28. § 12 affattes således:

»§ 12. Krav på dækning fra indskydere og investorer, jf. § 9, stk. 1, og §§ 10 og 11, opgøres efter fradrag af disses forfaldne forpligtelser over for det pågældende institut.«

29. § 13 affattes således:

»§ 13. Garantiformuen dækker ikke indskud, midler og værdipapirer der tilhører

- 1) de i § 3, stk. 1, nævnte institutter,
- 2) finansieringsinstitutter,
- 3) forsikringsselskaber,
- 4) institutter for kollektiv investering,
- 5) pensionskasser og pensionsfonde,
- 6) offentlige myndigheder, og
- 7) udenlandske finansielle virksomheder, virksomheder og offentlige myndigheder svarende til de i nr. 1-6 nævnte virksomheder og myndigheder.

Stk. 2. Garantiformuen dækker ikke

- 1) et instituts eller et udenlandsk instituts kapitalgrundlag og anden efterstillet kapital,
- 2) indskud, midler og værdipapirer, som hidrører fra transaktioner, i forbindelse med hvilke der er blevet afsagt dom i forbindelse med hvidvaskning af penge, og
- 3) indskud hvis indehaver aldrig er blevet identificeret.«

30. § 15 affattes således:

»§ 15. Indskydere og investorer skal have oplysning om dækningsomfanget m.v. af den garantiordning, som et institut er tilsluttet. Dette omfatter også oplysninger m.v. om de i § 3, stk. 1, nr. 5, og § 4 nævnte filialers ordning i hjemlandet.

Stk. 2. Fra modtagelsen af en orientering som nævnt i § 206 i lov om finansiell virksomhed, har indskyderne en periode på 3 måneder, hvor den del af et indskud, der som følge af hændelser omfattet af § 204 i lov om finansiell virksomhed, vil overstige de i §§ 9 eller 10 fastsatte beløb, omkostningsfrit kan overføres til et andet pengeinstitut eller realkreditinstitut eller hæves.

Stk. 3. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter nærmere bestemmelser om de i stk. 1 nævnte oplysninger, og de i stk. 2 nævnte betingelser for overførsler m.v. af indskud.«

31. § 15 a ophæves.

32. I overskriften til *kapitel 6* ændres »Udbetaling fra Fonden« til: » Udbetaling fra Garantiformuen«.

33. § 16, *stk. 1-4*, affattes således:

»§ 16. Finansiell Stabilitet skal på vegne af Garantiformuen være i stand til at foretage udbetalinger samt overføre indskud og midler til konti i andre institutter snarest muligt og senest 7 arbejdsdage efter rekonstruktionsbehandlingen eller konkursens indtræden, jf. dog stk. 2-4. Det er en betingelse, at kravet er behørigt efterprøvet.

Stk. 2. Finansiell Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen forlænge fristen for udbetaling med op til 3 måneder efter rekonstruktionsbehandlingen eller konkursens indtræden, såfremt der er tale om indskud eller midler, hvor det er tvivlsomt, hvilken indskyder eller investor indskuddet eller midlerne tilhører.

Stk. 3. Finansiell Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen udsætte en udbetaling i henhold til stk. 1, hvis det er uklart, om den pågældende person er berettiget til at modtage udbetalingen, eller hvis indskuddet eller midlerne er genstand for en retstvist. Finansiell Stabilitet kan også på vegne af Garantiformuen udsætte en udbetaling, hvis indskuddet eller midlerne er omfattet af restriktive foranstaltninger fra nationale regeringers eller internationale organers side, eller hvis det beløb, der skal udbetales, skal udbetales af en indskudsgarantiordning i et værtsland, jf. § 16 a. Derudover kan Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen udsætte en betaling, såfremt indskyderen eller den person, der er berettiget til eller har interesse i det beløb, der indestår, er blevet sigtet for en lovovertrædelse som følge af eller i forbindelse med hvidvaskning af penge, eller hvis der er tale om indskud omfattet af § 9, stk. 3 eller 4.

Stk. 4. Finansiell Stabilitet foretager på vegne af Garantiformuen ikke udbetalinger, hvis der ikke har været transaktioner i relation til indskuddet eller midlerne de seneste 24 måneder, og hvis indskuddets eller midlernes værdi er lavere end de administrative omkostninger, som Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen ville påtage sig i forbindelse med en udbetaling. Dette gælder ikke pensionsopsparingskonti i henhold til lov, jf. § 9, stk. 6.«

34. I § 16, *stk. 5*, ændres »den i stk. 1 og 3, nævnte frist« til: »de i stk. 1 og 2, nævnte frister, samt stk. 3 nævnte udsættelser«, og »Fonden« ændres til: »Garantiformuen«.

35. I § 16, *stk. 6*, ændres »Finanstilsynet« til: »Erhvervs- og vækstministeren«, »Fondens« ændres til: »Garantiformuens«, og »Fonden« ændres til: »Garantiformuen«.

36. Efter § 16, *stk. 6*, indsættes som nyt stykke:

»*Stk. 7.* Erhvervs- og vækstministeren fastsætter nærmere regler om samarbejdet imellem Garantiformuen og andre indskudsgarantiordninger som nævnt i stk. 1.«

37. I § 17 ændres »kapitel 4 b i lov om finansiell stabilitet« til: »lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder«, og »Fonden« ændres til: »Garantiformuen«.

38. I overskriften til *kapitel 7* ændres »Fondens ledelse og administration« til: »Garantiformuens ledelse og administration«.

39. §§ 18 og 19 ophæves.

40. § 20 affattes således:

»§ 20. Finansiell Stabilitet afgiver på vegne af Garantiformuen inden 4 måneder efter et kalenderårs en rapport om Garantiformuens aktiviteter.

Stk. 2. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om Garantiformuens rapport om aktiviteterne i det forløbne år, jf. stk. 1.

Stk. 3. Bestyrelsen i Finansiell Stabilitet påser at Finansiell Stabilitet foretager stresstest af Garantiformuens systemer og processer. Disse stresstest skal foretages mindst hvert tredje år eller oftere, hvis Finansiell Stabilitets bestyrelse eller erhvervs- og vækstministeren skønner det nødvendigt.«

41. I § 21 a indsættes som *stk. 3* og *4*:

»*Stk. 3.* En frivillig ordning kan anerkendes som en officiel indskudsgarantiordning, hvis den opfylder samtlige krav i denne lov.

Stk. 4. En frivillig ordning sikrer, at institutter, som er medlem af ordningen, altid overholder reglerne om oplysningsforpligtelser i § 15, stk. 3, over for indskydere og investorer.«

42. I § 22, stk. 1, 1. pkt., ændres »Finanstilsynet« til: »Erhvervs- og vækstministeren«, og »Fonden« ændres til: »Garantiformuen«.

43. § 22, stk. 1, 2. pkt., affattes således:

»Erhvervs- og vækstministeren og Finansiell Stabilitet kan af de omfattede institutter og af indskydere og investorer forlange alle oplysninger, som skønnes nødvendige for at sikre, at lovens regler, regler udstedt i medfør af loven [og bestemmelser i Finansiell Stabilitets vedtægter] overholdes«.

44. Kapitel 8 a ophæves.

45. I § 22 b, stk. 1, ændres »Finanstilsynet« til: »erhvervs- og vækstministeren, Finansiell Stabilitet, Garantifonden og Finanstilsynet«.

46. § 23, stk. 1, affattes således:

»§ 23. For så vidt højere straf ikke er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde den, der

- 1) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger ved anmeldelse, opgørelse eller udbetaling af dækkede krav eller
- 2) undlader at give de af erhvervs- og vækstministeren eller Finansiell Stabilitet i henhold til § 22 krævede oplysninger eller i øvrigt afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til brug for kontrollen med Garantiformuen«.

47. I § 23, stk. 2, ændres »Fonden« til: »Garantiformuen«.

48. I § 23 b, stk. 1, ændres »Fondens bestyrelse« til: »Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen«.

49. I § 23 b, stk. 2, ændres »Finanstilsynet« til: »Erhvervs- og vækstministeren«.

§ 4

I lov om værdipapirhandel m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 831 af 12. juni 2014 foretages følgende ændring:

1. Efter § 58 n indsættes:

»§ 58 o. Bestemmelserne i § 58 g, § 58 h, § 58 j og § 58 k, finder ikke anvendelse på begrænsninger af håndhævelsen af aftaler om finansiell sikkerhedsstillelse eller begrænsninger af virkningen af en aftale om finansiell sikkerhedsstillelse og slutafregnings- eller modregningsbestemmelse, der gives i henhold til §§ 3-6, §§ 8-9, § 11, §§ 14-34, §§ 41-45, §§ 50-51 og § 54 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.«

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juni 2015, jf. dog stk. 2-7.

Stk. 2. § 7, stk. 3, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning træder i kraft den 11. januar 2016.

Stk. 3. Restruktureringsafdelingen skal opretholde tabskautioner over for Finansiell Stabilitet stillet som følge af, at et datterselskab til Finansiell Stabilitet har overtaget et pengeinstituts virksomhed eller dele heraf, indtil disses udløb.

Stk. 4. Indskud, som var indsat før den 2. juli 2014, og som før denne lovs ikrafttrædelse var dækket helt eller delvist af Garantiformuen, men som efter lovens ikrafttræden ikke længere dækkes helt eller delvist, kan bevare deres dækning ind til disses indskuds udløbsdato. For låneprovenuer i forbindelse med nybyggeri, som tidligere var dækket fuldt ud, gælder 1. pkt. højst 2 år fra indsættelse af beløbet.

Stk. 5. Indskud, som er indsat i perioden fra den 2. juli 2014 og frem til denne lovs ikrafttræden, der som følge af loven ophører med at være helt eller delvist dækket, dækkes efter denne lov fra det tidspunkt, hvor indskuddet bliver tilgængeligt for indskyderen. Indtil da dækkes indskuddene i overensstemmelse med de regler, der var gældende på tidspunktet for aftalens indgåelse. Låneprovenuer i forbindelse med nybyggeri dækkes dog højst i 2 år fra beløbets indsættelse.

Stk. 6. Garantiformuens overtagelse af den hidtil drevne virksomhed sker i regnskabsmæssig henseende med virkning fra den 1. januar 2015.

Stk. 7. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter ikrafttræden af § 2. Erhvervs- og vækstministeren kan herunder fastsætte, at bestemmelserne træder i kraft for Færøerne og Grønland på forskellige tidspunkter.

§ 6

Stk. 1. §§ 1-? gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. §§ ? og ? kan dog ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de grønlandske og færøske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning
2. Lovforslagets indhold
 - 2.1. Genopretningsplaner
 - 2.2. Koncerninterne transaktioner
 - 2.3. Tidlig indgriben
 - 2.4. Inddragelse af tilladelse og begrebet nødlidende eller forventeligt nødlidende
 - 2.5. Afvikling og afviklingsplaner
 - 2.6. Krav til de nedskrivningsegne passiver
 - 2.7. Afviklingskollegier
 - 2.8. Drøftelser med interesserede parter og interessenter m.v. i krisehåndteringssituationer
 - 2.9. Opløsning af Garantifonden for indskydere og investorer og videreførelse af indskyder- og investorgarantiordningen
 - 2.10. Garantifonden for indskydere og investorer
 - 2.11. Lov om finansiel stabilitet
3. Ligestillingsmæssige konsekvenser
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner
5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet
6. Administrative konsekvenser for borgerne
7. Miljømæssige konsekvenser
8. Forholdet til EU-retten
9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
10. Sammenfattende skema

1. Indledning

....

2. Lovforslagets indhold

2.1. Genopretningsplaner

2.1.1 Gældende ret

Med gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013, EF-Tidende nr. L 176, s. 338 (herefter benævnt »CRD IV«) ved lov nr. 286 af 25. marts 2014 indførtes krav om, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter samt fondsmæglerselskaber I skal udarbejde genopretningsplaner med henblik på den situation, hvor der sker en væsentlig forringelse af deres kapitalforhold m.v.

I henhold til § 71 a i lov om finansiel virksomhed, skal et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I således udarbejde en genopretningsplan. Dette gælder, jf. § 177 a i lov om finansiell virksomhed, tillige for koncerner.

Genopretningsplanerne skal ifølge de gældende regler blandt andet indeholde en beskrivelse af, hvilke kapital- og likviditetsforanstaltninger, der er nødvendige for at opretholde driften.

Det følger endvidere af § 71 a, stk. 3, at Finanstilsynet efter høring af Det Systemiske Risikoråd har mulighed for at dispensere fra kravet om udarbejdelse af en genopretningsplan, hvis det vurderes, at et sammenbrud i en virksomhed eller eventuelt en gruppe af virksomheder på grund af deres størrelse, forretningsmodel eller forbindelser med andre virksomheder eller det finansielle system generelt ikke vil få negative følger for finansmarkederne, andre virksomheder eller finansieringsvilkårene.

De nærmere regler om processen og kravene til en genopretningsplan er fastsat i bekendtgørelse nr. 284 af 27. marts 2014 om udarbejdelse af genopretningsplaner for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I. Det følger af bekendtgørelsen, at muligheden for at dispensere fra kravet om udarbejdelse af genopretningsplaner er gennemført ved, at virksomheder, der i den senest aflagte årsrapport har en balance på under 1 mia. kr., ikke skal udarbejde en genopretningsplan.

2.1.2 Baggrunden for forslaget

Med lovforslaget gennemføres en række artikler i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15 maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 77/91/EØF og 82/89/EF, af direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF og 2011/35 EF og af forordning (EU) nr. 1093/2010 (herefter: BRRD), der blandt andet fastsætter regler for genopretningsplaner og koncerngenopretningsplaner samt tilsynsmyndighedens genopretningsværktøjer og -beføjelser.

Herudover gennemføres dele af rapporten af 11. marts 2013 fra Udvalget om Systemisk Vigtige Finansielle Institutter i Danmark om systemisk vigtige finansielle institutter i Danmark, hvoraf følger, at tilsynet med de danske SIFI'er skal udbygges herunder tilsynet med danske SIFI'ers genopretningsplaner.

2.1.3 Lovforslagets indhold

Med forslaget foreslås, at kravene til genopretningsplaner udbygges som følge af BRRD. Der stilles således krav om, at alle pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I, skal udarbejde en genopretningsplan, og at alle koncerner, hvor modervirksomheden er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I, en pengeinstitutholdingvirksomhed, en realkreditholdingvirksomhed eller en fondsmæglerholdingvirksomhed, hvis hovedvirksomhed er at drive fondsmæglerselskab I-virksomhed, og hvor det konsoliderede tilsyn – dvs. hvor tilsynet med modervirksomheden – påhviler Finanstilsynet, som udgangspunkt skal udarbejde en genopretningsplan på koncernniveau.

Af genopretningsplanen skal blandt andet fremgå de foranstaltninger, som virksomheden skal træffe for at genoprette den finansielle situation, hvis der sker en hastig eller betydelig forværring heraf, et bredt udvalg af genopretningsmodeller og en række scenarier med alvorlig makroøkonomisk og finansiel stress, der er relevante for virksomheden.

En genopretningsplan er et ledelsesværktøj, som først og fremmest har til formål at understøtte, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I på et så tidligt tidspunkt som muligt iværksætter tiltag med henblik på at genoprette virksomheden og sikre dennes levedygtighed på længere sigt.

For så vidt angår koncerner er det centralt i forslaget, at koncerngenopretningsplanen skal bibringe et generelt overblik over koncernens juridiske struktur, de enkelte aktiviteter samt den indbyrdes afhængighed mellem enhederne i koncernen. Koncernens vigtigste aktiviteter og kerneforretningsområder skal identificeres og sættes i forhold til koncernens juridiske struktur. Planen bør indeholde koncernens samlede globale strategi, dens forretningsmodel, identifikation af de vigtigste forretningsområder og baggrunden for denne identifikation, samt de vigtigste jurisdiktioner hvor koncernen er aktiv.

Virksomhederne bliver endvidere forpligtet til at vedligeholde genopretningsplanen. Genopretningsplanen skal som udgangspunkt opdateres mindst en gang om året eller efter en ændring af eksempelvis virksomhedens retlige eller organisatoriske struktur, virksomhedens forretningsaktiviteter eller dens finansielle situation, hvis ændringen kan få væsentlige konsekvenser for genopretningsplanen, eller situationen nødvendiggør en ændring af planen. Finanstilsynet kan beslutte, at virksomheden skal opdatere genopretningsplanen hyppigere, hvis dette skønnes nødvendigt, eller omvendt at en genopretningsplan ud fra et proportionalitetshensyn skal ajourføres med et længere tidsinterval.

Finanstilsynet får også en række beføjelser over for virksomheden, såfremt der vurderes at være mangler eller mulige hindringer for genopretningsplanens iværksættelse.

En række af de virksomheder, som omfattes af forslaget, har allerede udarbejdet genopretningsplaner efter de gældende regler. Disse genopretningsplaner vil dog som følge af lovforslaget skulle udbygges. Herudover fremgår af forslaget, at der ud fra et proportionalitetsprincip for visse virksomheder kan indføres mere forenklede krav til indholdet af genopretningsplaner.

For institutter, som ikke er SIFI'er, er der med de gældende regler mulighed for at undtage mindre virksomheder fra kravet om at udarbejde genopretningsplaner. Denne dispensationsmulighed erstattes af muligheden for at indføre forenklede forpligtelser, der dog indebærer en vis involvering af Finanstilsynet. For de allermindste institutter, som i dag er undtaget fra kravet om genopretningsplaner, vil de kommende regler således kunne give mulighed for, at det vil være tilstrækkeligt for disse institutter at anvende deres kapitalfremskaffelsesplan og indsende denne til Finanstilsynet.

For fondsmæglerselskaber I forventes det, at muligheden for forenklede forpligtelser vil blive gennemført ved, at der alene stilles krav om indsendelse af en meget simpel genopretningsplan.

Med lovforslaget indsættes også en bemyndigelse til, at Finanstilsynet kan fastsætte regler om de indholdsmæssige krav til genopretningsplaner.

Finanstilsynet skal gennemgå og årligt revurdere individuelle genopretningsplaner udarbejdet af SIFI'er. Genopretningsplaner for SIFI'er vil bl.a. skulle indeholde konkrete initiativer for, hvordan instituttet vil rette op på sin økonomiske situation i tilfælde af en væsentlig forværring af denne under forskellige scenarier.

For de største koncerner vil arbejdet med genopretningsplaner skulle koordineres med relevante udenlandske myndigheder i regi af tilsynskollegier, hvilket erfaringsmæssigt er ressourcekrævende.

2.2. Koncerninterne transaktioner

2.2.1 Gældende ret

De gældende regler for koncerninterne transaktioner findes i § 182 i lov om finansiel virksomhed.

Af bestemmelsen følger, at finansielle virksomheder ikke uden tilladelse fra Finanstilsynet må have eksponeringer mod andre virksomheder inden for samme koncern, bortset fra eksponeringer mod dattervirksomheder.

Endvidere følger det af bestemmelsen, at en finansiel virksomhed i øvrigt ikke må have eksponeringer mod virksomheder eller personer, som direkte eller indirekte har en afgørende indflydelse på den finansielle virksomhed, eller som er domineret af virksomheder eller personer med en sådan indflydelse.

2.2.2 Baggrunden for forslaget

Det foreslås med lovforslaget, at de gældende regler om koncerninterne transaktioner suppleres med en række regler som følge af BRRD. Mulighederne for at yde koncernintern finansiel støtte fra en virksomhed i en grænseoverskridende koncern til en anden virksomhed i samme koncern er i øjeblikket begrænset i visse medlemsstater, herunder i Danmark. Bestemmelserne har til formål at beskytte de enkelte virksomheder, kreditorer og aktionærer, men de tager i et vist omfang ikke højde for den indbyrdes afhængighed mellem virksomhederne i samme koncern.

2.2.3 Lovforslagets indhold

Med lovforslaget gennemføres de betingelser, der efter BRRD skal være opfyldt, for at der kan indgås en aftale om koncernintern finansiel støtte, hvorved kan overføres finansielle midler mellem virksomhederne i en grænseoverskridende koncern med henblik på at sikre den finansielle stabilitet i koncernen som helhed, men uden at true likviditeten eller solvensen i den koncernvirksomhed som yder støtten. Den koncerninterne finansielle støtte mellem virksomheder skal være baseret på frivillighed og være omfattet af passende sikkerhedsforanstaltninger. Det kræves således, at Finanstilsynet på forhånd skal godkende aftaler om koncernintern finansiel støtte. Aftalen skal endvidere godkendes af virksomhedens kapitalejere.

Såfremt en virksomhed, som er part i en aftale om koncernintern finansiel støtte, får behov for at få ydet sådan støtte, er det et krav, at selve ydelsen af denne støtte godkendes af Finanstilsynet samt øvrige relevante tilsynsmyndigheder, og at den virksomhed, som modtager støtten, opfylder betingelserne for tidlig indgriben. Det kræves endvidere, at den koncerninterne finansielle støtte med rimelighed kan forventes at afhjælpe de finansielle problemer i den modtagende virksomhed, og at støtten kan bevare eller genoprette den finansielle stabilitet i koncernen. Den koncerninterne finansielle støtte skal endvidere ydes mod vederlag, og der skal være udsigt til, at vederlaget efterfølgende kan tilbagebetales. Den koncerninterne finansielle støtte må ikke kunne medføre en trussel mod den finansielle stabilitet, særligt i det land hvor den støtteydende virksomhed er hjemmehørende. Herudover er det et krav, at den støtteydende virksomhed som udgangspunkt opfylder kapital- og likviditetskravene, samt kravene til store eksponeringer. Ydelse af koncernintern finansiel støtte må ikke ændre på mulighederne for afvikling af den støtteydende virksomhed.

2.3. Tidlig indgriben

2.3.1 Gældende ret

Efter § 350 i lov om finansiel virksomhed kan Finanstilsynet påbyde en finansiel virksomhed inden for en af tilsynet fastsat frist at foretage de nødvendige foranstaltninger, blandt andet hvis der er en ikke uvæsentlig risiko for, at virksomhedens økonomiske stilling vil blive således forringet, at virksomheden på kortere eller længere sigt vil miste sin tilladelse til at drive virksomhed. Bestemmelsen giver mulighed for at påbyde en finansiel virksomhed at bringe sine forhold i orden på et tidspunkt, hvor virksomheden fortsat opfylder den finansielle lovgivnings krav, for eksempel til kapitalforhold.

Derudover findes der i § 344 b i lov om finansiel virksomhed en regel om, at Finanstilsynet kan gribe ind og påbyde et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I at foretage de nødvendige foranstaltninger, hvis Finanstilsynet vurderer, at det er sandsynligt, at virksomheden inden for de følgende 12 måneder ikke vil leve op til kravene i loven eller regler udstedt i medfør heraf. Bestemmelsen blev indført i forbindelse med gennemførelsen af CRD IV. Formålet med BRRD er at øge mulighederne for at genoprette en virksomhed. BRRD beføjelserne supplerer således CRD IV.

2.3.2 Baggrunden for forslaget

Artikel 27-30 i BRRD medfører, at Finanstilsynet skal tildeles en række nye beføjelser til at gribe ind over for et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, som overtræder eller inden for en nær fremtid forventes at overtræde kravene i loven, regler udstedt i medfør af loven der gennemfører CRD IV, afsnit II i MiFID, CRR eller konkrete bestemmelser i MiFIR.

Formålet med ændringen er at give Finanstilsynet yderligere beføjelser til at gribe ind på et tidligt tidspunkt over for et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I. Finanstilsynet kan dermed være medvirkende til, at virksomheden får rettet op på den vanskelige økonomiske situation, således at der ikke bliver behov for at afvikle virksomheden efter de øvrige bestemmelser i forslaget og forslaget til lov om rekonstruering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Dette skal være med til generelt at understøtte den finansielle stabilitet.

2.3.3 Lovforslagets indhold

Med lovforslaget gives Finanstilsynet en række yderligere beføjelser til at gribe ind over for et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, der er eller inden for en nær fremtid forventes at få vanskeligt ved at overholde lovens krav, herunder navnlig kapital eller likviditetskrav.

Såfremt Finanstilsynet vurderer, at virksomhedens finansielle situation er i hastig forværring kan Finanstilsynet for eksempel påbyde virksomheden at iværksætte eller opdatere sin genopretningsplan eller at ændre sin forretningsstrategi. Hvis der er sket en betydelig forværring af virksomhedens finansielle situation, kan Finanstilsynet anvende de mere indgribende beføjelser, herunder indsætte en midlertidig administrator for virksomheden.

Beføjelserne supplerer de beføjelser, som Finanstilsynet allerede har efter lov om finansiel virksomhed og art. 104 i CRD IV om tilsynsbeføjelser. Det vil være op til Finanstilsynet at vurdere, hvilke bestemmelser og beføjelser der skal finde anvendelse i en konkret situation. Finanstilsynet skal anvende beføjelserne ud fra et proportionalitetsprincip.

BRRD's regler om tidlig indgriben indebærer således, at Finanstilsynet skal reagere tidligere end efter de gældende regler, da hurtig indgriben øger sandsynligheden for få løst eventuelle problemer på sigt.

Hvis Finanstilsynet vurderer, at et institut overtræder eller inden for en nær fremtid forventes at overtræde kravene i CRR eller FIL, vil Finanstilsynet skulle foretage en konkret vurdering af, hvilket genopretningsværktøj der skal anvendes. Det er selvsagt ikke alle overtrædelser af CRR og FIL, som fører til iværksættelse af de nye tidlige indgriben-beføjelser.

Der er som udgangspunkt tale om en bredt formuleret indikator for selve anvendelsen af beføjelserne. Finanstilsynets anvendelse indsnævres dog i høj grad af, at det skal være relevant at benytte beføjelsen, ligesom Finanstilsynets tidlige indgriben er knyttet op på de beføjelser, der gives i medfør af BRRD. Vurderingen vil således i alle tilfælde være underlagt et krav om proportionalitet og såfremt en mindre indgribende foranstaltning vurderes at være tilstrækkelig, skal denne anvendes.

Med lovforslaget skal Finanstilsynet for det første vurdere, om et institut overtræder eller inden for en nær fremtid forventes at overtræde kravene i CRR eller CRD IV. Afgrænsningen heraf består særligt i, at instituttets finansielle situation skal være i hastig forværring, hvilket understøtter, at der skal være tale om en alvorlig situation. Finanstilsynets praktiske udøvelse vil være i overensstemmelse med de retningslinjer, som EBA skal udarbejde på området.

2.4 Inddragelse af tilladelse og begrebet nødlidende eller forventeligt nødlidende

2.4.1. Gældende ret

Finanstilsynet har i henhold til den gældende § 224 beføjelse til at inddrage en finansiell virksomheds tilladelse, hvis virksomheden gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af denne lov, værdipapirhandelsloven, realkreditloven, regler udstedt i medfør af disse love, CRR samt forordninger og regler udstedt i medfør heraf, eller hvis virksomheden ikke opfylder kravene til at få en tilladelse.

I henhold til den gældende § 225 skal Finanstilsynet inddrage et pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab eller investeringsselskabs tilladelse, hvis virksomheden ikke opfylder de i bestemmelsen nævnte kapitalkrav eller et individuelt solvenskrav fastsat af Finanstilsynet.

2.4.2. Baggrunden for forslaget

BRRD opstiller tre kumulative betingelser for, hvornår en virksomhed kan afvikles efter direktivets regler, hvoraf den første er, at virksomheden anses for nødlidende eller forventeligt nødlidende. De andre to betingelser er, at andre muligheder for håndtering af virksomheden er udtømte, og at offentlighedens interesse nødvendiggør iværksættelse af en eller flere afviklingsforanstaltninger.

Det er hensigten med BRRD, at både de omfattede virksomheder selv og Finanstilsynet skal gribe tidligere ind end i dag og dermed så vidt mulig forhindre, at der bliver behov for at afvikle virksomheden. Det er derimod ikke hensigten, at afvikling skal ske tidligere, end det er tilfældet efter de gældende regler. Implementering af begrebet forventeligt nødlidende vil dog give Finanstilsynet mulighed for at træffe afgørelse om, at en virksomhed anses for forventeligt nødlidende og dermed opfylder en af direktivets tre afviklingsbetingelser på et tidligere tidspunkt end efter de gældende regler.

Det foreslås, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet skal tage stilling til, hvornår en virksomhed skal anses for nødlidende eller forventeligt nødlidende. Ligeledes skal Finanstilsynet afsøge andre løsninger på virksomhedens situation end afvikling, herunder hvor relevant benytte sig af beføjelserne i kap. 15 a om tidlig indgriben og forestå drøftelser med interesserede parter og interessenter.

I den forbindelse foreslås det at justere den gældende bestemmelse i § 224, hvorefter Finanstilsynet har mulighed for at inddrage en finansiell virksomheds tilladelse under visse nærmere bestemte betingelser.

2.4.3. Lovforslagets indhold

Med lovforslaget gennemføres artikel 32, stk. 4, i BRRD, som indeholder en beskrivelse af, hvornår et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I skal anses for at være nødlidende eller forventes at blive nødlidende.

De nævnte virksomheder anses for nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvis virksomheden overtræder, eller der er objektive elementer, der taler for, at virksomheden inden for en nær fremtid vil overtræde kravene til fortsat opretholdelse af sin tilladelse, eller hvis virksomheden ikke kan, eller inden for en nær fremtid ikke forventes at kunne betale sine forpligtelser, efterhånden som de forfalder, eller hvis virksomhedens aktiver er mindre end passiverne. Forslaget udvider således bestemmelsen, hvorefter Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse, til også at gælde tilfælde, hvor virksomheden ikke opfylder kravene til at opretholde sin tilladelse.

Endvidere gives Finanstilsynet hjemmel til at kunne inddrage et pengeinstituts eller realkreditinstituts tilladelse, såfremt instituttet ikke inden for en af Finanstilsynet fastsat frist tilvejebringer den fornødne likviditet til at overholde likviditetskravet, som fastsat i § 152, stk. 1 og § 153, stk. 1, samt artikel 412, stk. 1, i CRR.

Forslaget medfører ikke, at Finanstilsynet skal inddrage tilladelsen ved et brud på likviditetskravet, men at Finanstilsynet på baggrund af en konkret vurdering har mulighed herfor.

Hvis Finanstilsynet anser en virksomhed for nødlidende eller forventeligt nødlidende, skal Finanstilsynet dernæst vurdere, om det under hensyntagen til tidsfaktoren og andre relevante omstændigheder kan antages, at andre foranstaltninger iværksat af den private sektor eller Finanstilsynet, herunder foranstaltninger til tidlig indgriben eller nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter overfor virksomheden, inden for en passende tidshorisont vil kunne forhindre, at virksomheden bliver nødlidende.

Den tredje afviklingsbetingelse er, at afviklingen være i offentlighedens interesse. Hvorvidt dette er tilfældet vurderes af Finansiell Stabilitet, når Finanstilsynet har meddelt Finansiell Stabilitet, at de første to afviklingsbetingelser er opfyldt. Der henvises til bemærkningerne til lov om afvikling og restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder m.v.

2.5. Afvikling og afviklingsplaner

2.5.1 Gældende ret

Gældende lovgivning indeholder ikke krav om, at Finanstilsynet eller Finansiell Stabilitet skal udarbejde en individuel afviklingsplan for det enkelte pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I.

Det følger dog af § 245 a i lov om finansiel virksomhed, at pengeinstitutter skal sikre, at de har effektive sagsgange og systemer, der sikrer, at det enkelte pengeinstitut er forberedt og inden for 24 timer kan tilvejebringe nødvendige oversigter over og oplysninger om pengeinstitutts indskuds- og udlånskonti, pensionsdepoter m.v., når Finanstilsynet har fastsat en frist for pengeinstituttet efter § 225, stk. 1. Dette krav understøtter, at et pengeinstitut vil kunne afvikles efter den gældende lov om finansiel stabilitet, der er udtryk for en mere generel håndtering af nødlidende pengeinstitutter, og dermed er en form for generel afviklingsplan, som pengeinstitutter kan vælge som et alternativ til konkurs. Finanstilsynet fører tilsyn med pengeinstitutternes overholdelse af § 245 a.

2.5.2 Baggrunden for forslaget

Med BRRD fastslås, at der skal udarbejdes afviklingsplaner for virksomheder, som er omfattet af lovforslaget. Afviklingsplanen skal udarbejdes af afviklingsmyndigheden og skal blandt andet indeholde de afviklingshandlinger, som afviklingsmyndigheden kan træffe, hvis virksomheden opfylder betingelserne for afvikling. Afviklingsmyndigheden skal endvidere i forbindelse med udarbejdelse af afviklingsplanen vurdere, om der er eventuelle væsentlige hindringer for afviklingen, og dernæst skal myndigheden i nødvendigt og forholdsmæssigt omfang angive relevante foranstaltninger med henblik på at fjerne sådanne hindringer.

2.5.3 Lovforslagets indhold

Det foreslås, at Finansiell Stabilitet i samarbejde med Finanstilsynet skal forestå arbejdet med at udarbejde og vedligeholde afviklingsplaner. Finanstilsynet skal indsamle de relevante oplysninger og har ansvaret for den endelige beslutning om afviklingsplanen for den enkelte virksomhed. Det vil endvidere være Finanstilsynet, der skal give eventuelle påbud til virksomheden, såfremt det vurderes, at der er hindringer for afvikling af denne. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal udarbejde en afviklingsplan for alle pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber I, samt koncernafviklingsplaner for koncerner, hvor sådanne institutter indgår, og hvor Finanstilsynet er koncernafviklingsmyndighed.

Udarbejdelsen af afviklingsplaner er først og fremmest en myndighedsopgave, hvor Finansiell Stabilitet og Finanstilsynet i samarbejde med har ansvaret i tæt dialog med virksomheden. Finanstilsynet vedtager den endelig afviklingsplan efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

For SIFI'er vil afviklingsplanen været ganske omfattende, da den skal indeholde alle BRRD's krav til afviklingsplaner. Dette indebærer en sammenfatning af afviklingsplanens vigtigste indhold, og en beskrivelse af hvordan kritiske funktioner og centrale forretningsområder i nødvendigt omfang vil kunne adskilles juridisk og økonomisk fra andre funktioner, for at sikre deres videreførelse i tilfælde af at instituttet bliver nødlidende. Planen skal også indeholde et skøn over tidsrammen for gennemførelse af planens indholdsmæssige aspekter samt en udførlig beskrivelse af den vurdering af afviklingsmulighederne, som skal foretages, herunder en udførlig beskrivelse af de forskellige afviklingsstrategier der vil kunne anvendes alt efter de forskellige scenarier. Planen skal også forholde sig til de foranstaltninger, der måtte være pålagt for at afhjælpe eller fjerne hindringer for afvikling.

Der skal være afviklingsplaner for alle de virksomheder, som er omfattet af direktivet. For institutter, som ikke er SIFI'er, vil kravene være mindre end de krav, der stilles til SIFI'er. Det er Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet som i samarbejde skal vurdere, hvordan direktivets muligheder for proportionalitet i forhold til mindre institutter konkret skal udmøntes, og dermed hvilken afvik-

lingsplan der skal udarbejdes for mindre institutter. Der kan imødeses en mere enkel afviklingsproces og anvendelsen af en mere enkel afviklingsmodel for mindre institutter under hensyntagen til disses størrelse, typer af forretninger samt kompleksitet.

I forbindelse med udarbejdelsen og vedligeholdelsen af afviklingsplanerne, skal Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurdere, hvorvidt der er hindringer for afviklingen af virksomheden. Eventuelle hindringer skal fjernes, således at Finansiell Stabilitet vil kunne afvikle virksomheden i tilfælde af, at den bliver nødlidende. Da virksomheden kender sin forretning og struktur bedst, er det som udgangspunkt virksomheden selv, som skal udarbejde forslag til hvordan konstaterede hindringer for afviklingen kan fjernes. Finder Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet ikke, at virksomhedens forslag vil fjerne de pågældende hindringer, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at foretage en række nærmere oplyste foranstaltninger, herunder eksempelvis påbyde virksomheden at ændre i sin retlige struktur.

2.6. Krav til de nedskrivningsegne passiver

2.6.1 Gældende ret

Der findes ikke regler om, at pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I skal opfylde et minimumskrav om nedskrivningsegne passiver.

Dog er der i CRR og FIL regler om krav til pengeinstitutters og fondsmæglerselskaber I's kapitalgrundlag. Kapitalkravene følger af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber artikel 92, stk. 1, og artikel 93, 97 og 500, samt lov om finansiell virksomhed § 124 og § 125.

Kapitalkravene skal sikre, at pengeinstituttet eller fondsmæglerselskabet har et tilstrækkeligt kapitalgrundlag til at drive finansiell virksomhed. Kravet til nedskrivningsegne passiver, har ikke indflydelse på kapitalkrav, pengeinstituttets og fondsmæglerselskabets I eget opgjorte solvensbehov og gældende kapitalbuffer. Den kapital, pengeinstituttet og fondsmæglerselskabet I anvender til at opfylder disse kapitalkrav, indregnes ved opgørelsen af nedskrivningsegne passiver. Et eventuelt krav om yderligere nedskrivningsegne passiver vil pengeinstituttet og fondsmæglerselskabet I som udgangspunkt kunne opfylde med seniorgæld eller tilsvarende forpligtelser som opfylder betingelserne for nedskrivningsegne forpligtelser.

2.6.2 Baggrunden for forslaget

BRRD indeholder krav om, at pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I skal opfylde et krav til nedskrivningsegne passiver.

Formålet med kravet til nedskrivningsegne passiver er at sikre, at det enkelte institut kan afvikles, herunder i særdeleshed ved anvendelse af bail-in, og derfor har kravet også til formål at sikre, at pengeinstituttet og fondsmæglerselskabet I ikke strukturerer dets forpligtelser på en måde, som gør bail-in eller direktivets andre afviklingsværktøjer uanvendelige eller mindre effektive. I BRRD er angivet en række kriterier, som er relevante i forbindelse med fastsættelse af kravet.

Bestemmelsen i BRRD er bredt formuleret, og der er overladt den enkelte medlemsstat fleksibilitet i forbindelse med implementeringen af kravet. Det forventes dog, at en del af fleksibiliteten vil blive adresseret i den tekniske standard, som EBA skal udarbejde med henblik på at præcisere de kriterier, som skal anvendes ved fastsættelse af kravet.

2.6.3 Lovforslagets indhold

Det foreslås, at der indføres et krav om, at pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I skal opfylde et krav til nedskrivningsegne passiver. Det foreslås endvidere, at det bliver Finanstilsynet, som i den forbindelse i henhold til BRRD's regler er afviklingsmyndighed, som skal fastsætte kravet.

Kravet omtales ofte MREL-kravet, som er en forkortelse af den engelske term "minimum requirement for eligible liabilities".

Kravet til nedskrivningsegne passiver skal fastsættes for det enkelte pengeinstitut og fondsmæglerselskab I, og der skal dermed foretages en individuel vurdering af det enkelte pengeinstituts og fondsmæglerselskab I's passiver. Samtidig er der i forbindelse med fastsættelsen af kravet en række kriterier, som Finanstilsynet skal tage stilling til. Der skal ved vurderingen af kravet til nedskrivningsegne passiver blandt andet lægges vægt på, i hvilket omfang det forhold, at et pengeinstitut eller fondsmæglerselskab I bliver nødlidende, vil få en negativ virkning på den finansielle stabilitet. De nærmere kriterier for fastsættelse af kravet vil blive fastsat i en bekendtgørelse, da kriterierne afventer udarbejdelsen af en bindende teknisk standard fra EBA.

Overtrædelse af kravet til de nedskrivningsegne passiver anses som udgangspunkt at være en grov overtrædelse af lov om finansiel virksomhed.

2.7. Afviklingskollegier

2.7.1 Gældende ret

Afviklingskollegier er et nyt begreb, der indføres med BRRD, hvorfor der ikke er fastsat regler herom i lov om finansiel virksomhed. Der er dog i § 344 fastsat regler om Finanstilsynets samarbejde med tilsynsmyndighederne i andre lande inden for Den Europæiske Union og lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, herunder i forbindelse med krisesituationer.

Herudover deltager Finanstilsynet allerede i dag i en række tilsynskollegier.

2.7.2 Baggrunden for forslaget

Et af BRRD's væsentligste formål er at sikre samarbejdet mellem nationale myndigheder, såfremt en grænseoverskridende koncern bliver nødlidende eller potentielt nødlidende og dermed skal håndteres efter direktivets regler. Af BRRD følger således bestemmelser om, at koncernafviklingsmyndigheden skal derfor oprette afviklingskollegier, der skal fastsætte rammer for koncernafviklingsmyndigheden, de øvrige afviklingsmyndigheder og i givet fald de berørte kompetente myndigheder med henblik på at udveksle relevante oplysninger om udarbejdelsen af koncernafviklingsplaner.

2.7.3 Lovforslagets indhold

Det foreslås, at der skal oprettes afviklingskollegier, der skal behandle koncernafviklingsplaner for grænseoverskridende koncerner. Det vil være Finanstilsynet, der som afviklingsmyndighed vil deltage i relevante afviklingskollegier.

2.8. Drøftelser med interesserede parter og interessenter m.v. i krisehåndteringssituationer

2.8.1. Gældende ret

Hvis Finanstilsynet vurderer, at en finansiel virksomhed er i en situation, hvor virksomheden kan få problemer med fortsat at opfylde tilladelseskravene, er det praksis, at Finanstilsynet anmoder er-

hvervs- og vækstministeren om et mandat til at føre drøftelser med interesserede parter og interessenter m.v. med henblik på at finde en løsning på virksomhedens situation. Baggrunden for denne praksis er, at sådanne drøftelser i dag ligger uden for Finanstilsynets sædvanlige tilsynsvirksomhed, hvorfor Finanstilsynet ikke kan føre sådanne drøftelser uden et mandat fra ministeren, hvilket følger implicit af § 354, stk. 6, nr. 10. Der er krav om indhentelse af et mandat fra ministeren i relation til alle finansielle virksomheder.

2.8.2. Baggrunden for forslaget

Krisehåndtering, hvor Finanstilsynet ved drøftelser med interesserede parter og interessenter m.v., tager del i arbejdet med at finde en løsning for et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I i vanskeligheder, er en opgave, som hidtil har ligget uden for Finanstilsynet sædvanlige tilsynsvirksomhed.

Med gennemførelsen af BRRD udvides Finanstilsynets beføjelser i forhold til de af direktivet omfattede virksomheder, dvs. pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller fondsmæglerselskaber I, hvis en sådan virksomhed kommer i vanskeligheder. Finanstilsynet får således en række beføjelser til at gribe tidligere ind, når en af de nævnte virksomheder kommer i vanskeligheder, jf. forslaget til et nyt kapitel 15 a. Det foreslås i tilknytning hertil at give Finanstilsynet beføjelser til at føre drøftelser med eventuelle parter eller interessenter, som kan have interesse i at være med til at finde en relevant løsning på virksomhedens situation, herunder f.eks. ved fusion, sammenlægning eller erhvervelse af den del af virksomheden, som er i vanskeligheder.

Udvidelsen af Finanstilsynets beføjelser indebærer konkret, at Finanstilsynet ikke længere vil skulle anmode om et mandat fra erhvervs- og vækstministeren, hvis Finanstilsynet ved drøftelser med interesserede parter og interessenter m.v. medvirker til at finde en løsning på et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I's vanskeligheder. Der vil fortsat skulle indhentes mandat, hvis Finanstilsynet handler uden for de nye tidlige indgriben-beføjelser og i relation til øvrige finansielle virksomheder, som er omfattet af lov om finansiell virksomhed, dvs. øvrige fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forsikringsselskaber.

Baggrunden for ændringen er, at det af BRRD følger, at det ligger inden for tilsynsmyndighedens og afviklingsmyndighedens beføjelser at bidrage til at finde løsninger. Efter BRRD skal erhvervs- og vækstministeriet orienteres, såfremt afgørelsen kan få betydning for realøkonomien eller den finansielle stabilitet.

2.8.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at indføre en bestemmelse, hvoraf fremgår, at det ligger inden for Finanstilsynets virksomhed at deltage i og føre drøftelser med interesserede parter og interessenter m.v. med henblik på at finde en løsning for et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I i vanskeligheder. Det præciseres i den forbindelse, at Finanstilsynet ikke længere skal indhente mandat fra erhvervs- og vækstministeren i disse sager. Hvis Finanstilsynets involvering ligger uden for de nye tidlige indgriben-beføjelser, vil der dog fortsat skulle indhentes mandat.

Det foreslås endvidere at præcisere, at Finanstilsynet skal orientere Finansiell Stabilitet om situationer, hvor Finanstilsynet vurderer, at der er en risiko for, at Finansiell Stabilitet skal involveres i afviklingen af pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I.

Endelig foreslås, at Finanstilsynet, når Finanstilsynet træffer afgørelser efter § 224, stk. 6-8, og § 225, stk. 1, i relation til et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I om, at virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, skal orientere erhvervs- og vækstministeren, såfremt afgørelsen kan få betydning for realøkonomien eller for den finansielle stabilitet. Orientering kan også ske på et tidligere tidspunkt. I praksis vil ministeren blive orienteret samtidig med Finansiell Stabilitet, jf. § 344, stk. 12, og om de samme situationer, da det ikke på forhånd kan fastlægges, om en given håndtering af en virksomhed vil få betydning for realøkonomien eller for den finansielle stabilitet. Ændringen betyder, at erhvervs- og vækstministeren vil få de samme oplysninger om nødlidende eller forventeligt nødlidende virksomheder som i dag, dog således at udgangspunktet vil være en orientering, hvor ministeren i dag får kendskab til sagen ved Finanstilsynets indhentelse af mandat. Finanstilsynet vil med forslaget kun skulle indhente mandat, såfremt situationen vurderes at falde uden for de nye tidlige indgriben-beføjelser. Forslaget gennemfører artikel 3, stk. 6, i BRRD.

2.9. Opløsning af Garantifonden for indskydere og investorer og videreførelse af indskyder- og investorgarantiordningen

2.9.1 Gældende ret

Den danske indskyder- og investorgarantiordning har siden etableringen i 1987 været organiseret i form af Garantifonden for indskydere og investorer (Fonden). Fonden er oprettet ved lov og er en privat selvejende institutionen, jf. lov om en garantifond for indskydere og investorer § 1, stk. 1.

Fonden ledes af en bestyrelse, som kan antage medhjælp til udførelse af sekretariatsbistand og andre administrative opgaver. Fonden har antaget Finansiell Stabilitet til at udføre sekretariatsbistanden.

2.9.2 Baggrunden for forslaget

Ved gennemførelse af BRRD oprettes en afviklingsformue, som kan anvendes for at sikre en effektiv anvendelse af afviklingsværktøjerne i overensstemmelse med lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Afviklingsformuen administreres af Finansiell Stabilitet, som kan anvende formuen i overensstemmelse med lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Henset til lighederne mellem afviklingsformuen og indskyder- og investorgarantiordningen foreslås det, at indskyder- og investorgarantiordningen omorganiseres, således at Fonden opløses, og indskyder- og investorgarantiordningen videreføres i form af en indskyder- og investorgarantiformue (Garantiformuen) administreret af Finansiell Stabilitet.

2.9.3 Lovforslagets indhold

Det foreslås, at indskyder- og investorgarantiordningen udgøres af Garantiformuen administreret af Finansiell Stabilitet. Garantiformuen bliver i vidt omfang organiseret på samme måde som afviklingsformuen i henhold til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Ved opløsning af Fonden skal Fondens formue anvendes i overensstemmelse med reglerne herom i Fondens vedtægter og bekendtgørelse om Garantifonden for indskydere og investorer. Disse bestemmelser giver erhvervs- og vækstministeren mulighed for at træffe beslutning om den eksisterende formue med finansministerens godkendelse og efter høring af institutterne. Det foreslås, at

alle Fondens aktiver og forpligtelser og dermed den eksisterende formue overføres til Garantifonden.

2.10. Garantifonden for indskydere og investorer

2.10.1. Gældende ret

Garantifonden for indskydere og investorer (herefter Fonden) er i dag reguleret i lov om en garantifond for indskydere og investorer. Fondens formål er blandt andet at yde dækning til indskydere og investorer i de tilsluttede institutter i tilfælde af disse institutters rekonstruktionsbehandling eller konkurs.

Det følger af den gældende lov, at Fonden som udgangspunkt dækker navnenoterede indskud på op til 100.000 euro. Derudover dækkes en række særlige indskud, så som indskud på kapitalpensioner, ratepensioner og børneopsparinger m.v. fuldt ud. Fonden dækker ligeledes fuldt ud i indtil 9 måneder indskud af låneprovenu og deponering af købesum i forbindelse med ikke-erhvervsmæssig køb af fast ejendom.

Fonden er opdelt i fire afdelinger, hvoraf pengeinstitutafdelingen er den største. Pengeinstitutafdelingen har et målniveau på 1 pct. af de dækkede nettoindskud i Danmark svarende til 8,1 mia. kr. i 2013 og stigende til 8,4 mia. kr. i 2014. Afdelingen finansieres via bidrag fra de tilsluttede institutter, som årligt skal udgøre 2,5 promille af de dækkede nettoindskud opgjort pr. 1. oktober det foregående år. Der er fastsat nærmere regler om beregningen af institutternes individuelle bidrag i bekendtgørelse om Garantifonden for indskydere og investorer. Fondens bestyrelse kan forhøje det årlige bidrag ekstraordinært, hvis pengeinstitutafdelingens finansielle forhold tilsiger det. Når målniveauet på 1 pct. nås, ophører bidragspligten for pengeinstitutterne. Falder Fondens midler efterfølgende under det ønskede målniveau, indtræder bidragspligten igen for de institutter, der er tilsluttet pengeinstitutafdelingen.

Det følger endvidere af den gældende lov, at Fonden skal være i stand til at foretage udbetalinger samt overføre indskud og midler til konti i andre institutter snarest muligt og senest 20 hverdage efter rekonstruktionsbehandlingen eller konkursens indtræden. Ved udbetaling fra Fonden fradrages indskyderens forpligtelser over for instituttet i opgørelsen af det dækkede beløb.

Det følger af den gældende lov om en garantifond for indskydere og investorer, at hvis et datterselskab til Finansiell Stabilitet overtager et pengeinstituts virksomhed eller dele heraf, stiller Fonden en tabskaution over for Finansiell Stabilitet. Tabskautionen dækker den nødvendige kapitalisering og likviditet til datterselskabet. Derudover dækker tabskautionen et eventuelt underskud i datterselskabet.

Bestemmelsen blev indsat i 2010 som følge af, at den generelle statsgaranti, som var blevet indført 10. oktober 2008, udløb den 30. september 2010. Erfaringerne fra afviklingen af nødlidende pengeinstitutter under den generelle statsgaranti viste, at der fortsat var behov for en entydig og fast model til afvikling af nødlidende pengeinstitutter frem for ad hoc baserede løsninger.

Det fremgår af loven, at Fonden kan beslutte at medvirke til afviklingen af et nødlidende pengeinstitut ved at tilføre midler eller stille garanti til dækning af pengeinstituttets samtlige ikke efterstillede kreditorer (medgiftsordningen).

Denne bestemmelse blev indsat i 2011, da erfaringerne fra tabskautionen (bankpakke 3), som alene er et alternativ til en konkursbehandling, viste, at det var vanskeligt at finde private løsninger i praksis. Formålet med medgiftsordningen er at fremme private løsninger ved, at Fonden kan yde en medgift til et institut, som overtager et nødlidende pengeinstitut. Derved øges et sundt instituts incitament til at overtage et nødlidende institut, hvilket fremmer en privat løsning frem for, at det nødlidende institut skal i afvikling eller tages under konkursbehandling.

2.10.2 Baggrunden for forslaget

Lovforslaget gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger (DGSD).

Det hidtil gældende direktiv var baseret på principper om minimumsharmonisering, hvilket har resulteret i, at indskudsgarantiordningerne inden for Den Europæiske Union har meget forskellige karakteristika og dækningsomfang. Derudover medførte den finansielle krise, at ukoordinerede stigninger i dækningen inden for Den Europæiske Union i nogle tilfælde medførte, at indskydere overførte indskud til pengeinstitutter i lande med højere indskudsdækning, hvilket medførte likviditetsrisici for andre pengeinstitutter.

DGSD medfører, at der sker større harmonisering af indskudsgarantiordningerne inden for Den Europæiske Union inden for områderne; finansiering, dækningsområde og dækningsomfang.

Med gennemførelsen af BRRD skal der ligeledes oprettes en afviklingsformue, som skal stå for finansieringen af afviklingsværktøjerne. Samtidig følger det af artikel 11, stk. 2, i DGSD, at indskyder- og investorgarantiordningen (herefter Garantiformuen) skal kunne benyttes til afvikling af nødlidende institutter efter artikel 109 i BRRD. Midlerne til afvikling af nødlidende institutter m.v. vil fremadrettet komme fra dels Garantiformuen, dels fra afviklingsformuen.

Garantiformuen har blandt andet til formål at yde indskydere dækning for indskud i tilfælde af rekonstruktionsbehandling eller konkurs af et institut og derved sikre indskyderne fortsat adgang til deres indskud. Med gennemførelsen af BRRD er der på europæisk plan indført et nyt alternativ til en konkursbehandling, som blandt andet skal sikre, at indskydere fortsat har adgang til deres indskud. I sådanne tilfælde skal Garantiformuen bidrage til afviklingen.

2.10.3 Lovforslagets indhold

Med lovforslaget sker der en række ændringer i forhold til den gældende lov om en garantifond for indskydere og investorer. Ændringerne vedrører især brugen af Garantiformuen i afvikling, dækning af indskud og finansiering af Garantiformuen.

Medgiftsordningen opretholdes som en særlig national ordning, på trods af gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber (BRRD). Som en konsekvens af ophævelsen af visse dele af lov om finansiel stabilitet, vil beregningsgrundlaget, for vurderingen af om medgiftsordningen skal finde anvendelse, blive ændret fra at tage udgangspunkt i lov om finansiel stabilitet, til at tage udgangspunkt i en almindelig konkursbehandling af instituttet.

Det foreslås, at Garantiformuen under forudsætning af, at en række betingelser er opfyldt, skal bidrage til afviklingen af et pengeinstitut efter reglerne i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Garantiformuen vil med forslaget skulle bidrage til de udgifter, som er forbundet med en afvikling af et nødlidende pengeinstitut eller realkreditinstitut efter BRRD. Garantiformuens bidrag vil afhænge af, hvilket afviklingsværktøj Finansiell Stabilitet anvender i den konkrete situation.

Garantiformuens betaling skal ske kontant og vil ikke kunne udgøre mere end 100 pct. af det fastsatte målniveau for henholdsvis pengeinstitutafdelingen og realkreditinstitutafdelingen. Viser en værdiansættelse i overensstemmelse med reglerne i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, at Garantiformuen har bidraget med mere end hvad den ville have tabt, hvis pengeinstituttet eller realkreditinstituttet havde været taget under konkursbehandling, har Garantiformuen krav på betaling fra afviklingsformuen for differencen mellem det erlagte beløb, og det tab som Garantiformuen ville have lidt.

Dækkede indskud får som følge af gennemførelsen af BRRD en højere stilling i prioritetsordenen, jf. forslaget til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Dette får betydning for beregningen af Garantiformuens bidrag.

Fondsmæglerselskaber I har ikke tilladelse til at modtage indskud, hvorfor det forventes, at Garantiformuens fondsmæglerselskabsafdeling ikke vil skulle bidrage til afviklingen. Disse virksomheder er derfor ikke omfattet af denne regel.

Gennemførelsen af DGSD medfører ligeledes, at en række indskud, som tidligere var dækket fuldt ud i en ubegrænset periode, fremadrettet ikke længere er dækket ubegrænset. Dette omfatter blandt andet indskud på børneopsparingskonti, deponeringer i henhold til deponeringsloven, indskud på advokaters klientkonti m.v., ligesom der sættes en grænse for Garantiformuens dækning i forbindelse med privates ejendomstransaktioner. Andre indskud, som ikke tidligere havde en særlig dækning, vil fremadrettet have en særlig dækning i en begrænset periode. Dette omfatter indskud som tjener sociale formål, og som er knyttet til særlige begivenheder i livet, såsom en indskyders ægteskab, skilsmisse, afskedigelse, invaliditet eller død. Endvidere omfatter den særlige dækning fremadrettet provenu af salg af fast ejendom i forbindelse med handler med privatboliger.

Finansiell Stabilitet skal på vegne af Garantiformuen fastlægge hvilke indskud, der fremadrettet vil blive dækket af den foreslåede § 9, stk. 3 og stk. 4. Den fulde dækning af pensionsindskud oprettholdes. Det kan ikke udelukkes, at nogle indestående beløb helt vil falde uden for Garantiformuens dækning, såfremt beløbet ikke kan udbetales til pari eller kun kan udbetales til pari som følge af en garanti eller aftale fra tredjemand eller instituttet. Eksempler her på kunne være strukturerede indlån og puljeindlån, men det vil afhænge af det konkrete produkts konstruktion. Det er Finansiell Stabilitet som på vegne af Garantiformuen skal fastlægge den nærmere praksis.

Fremadrettet vil der ikke længere ske automatisk fradrag af en indskyders forpligtelser over for det pågældende institut i opgørelsen af de dækkede indskud omfattet af det foreslåede § 9, stk. 1. Fradrag vil således alene ske i allerede forfaldne forpligtelser. Samtidig nedsættes udbetalingsperioden fra 20 hverdage til 7 arbejdsdage.

Enkelte indskydere undtages fortsat fra dækning, men listen udvides til at omfatte flere finansielle virksomheder. Det pågældende instituts direktører undtages ikke længere fra dækning.

Pengeinstitutafdelingens målniveau ændres fra 1,0 pct. af de dækkede nettoindskud til mindst 0,8 pct. af de dækkede indskud som omfattes af det foreslåede § 9, stk. 1. De dækkede indskud efter det foreslåede § 9, stk. 1, skal således fremadrettet opgøres ud fra en bruttobetragtning. Realkreditinstitutafdelingens formue på mindst 10 mio. kr. opretholdes. Beregningen af bidrag til pengeinstitutafdelingen gøres risikobaserede og bidrag til realkreditinstitutafdelingen gøres delvist risikobaserede. Fremadrettet vil et pengeinstitut eller et realkreditinstituts bidrag til Garantiformuen helt eller delvist blive beregnet med udgangspunkt i instituttets dækkede indskud eller dækkede midler samt instituttets risikoprofil.

Derudover er der en række konsekvensændringer, som følge af gennemførelsen af BRRD og ophævelsen af dele af lov om finansiel stabilitet.

2.11. Lov om finansiel stabilitet

Med forslaget til ændring af lov om finansiel stabilitet foreslås loven i vidt omfang ophævet. Det skyldes, at lov om finansiel stabilitet som følge af gennemførelsen af BRRD og forslaget til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder fremadrettet kun skal gælde for den resterende afvikling af de allerede overtagne aktiviteter, som Finansiel Stabilitet A/S har overtaget under Bankpakken, Exitpakken og Konsolideringspakken samt afviklingen af de udestående individuelle garantier, som Finansiel Stabilitet A/S har udstedt under Kreditpakken med efterfølgende forlængelser.

Finansiel Stabilitet A/S foreslås med forslaget til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder omdannet til en selvstændig offentlig virksomhed. Bestemmelserne om denne virksomhed foreslås indsat i nævnte lov.

Den nye selvstændige offentlige virksomhed, Finansiel Stabilitet, overtager alle Finansiel Stabilitet A/S' aktiver og passiver og indtræder i samtlige rettigheder og forpligtelser i forbindelse hermed. Finansiel Stabilitet vil således fortsætte afviklingen af de eksisterende aktiviteter.

Med forslaget til ændringer af lov om finansiel stabilitet sikres, at Finansiel Stabilitet kan fortsætte afviklingen af de eksisterende aktiviteter, samtidig med, at der ikke kan overtages nye aktiviteter i medfør af den lov.

Lovforslaget indeholder en bemyndigelse til erhvervs- og vækstministeren til at ophæve lov om finansiel stabilitet, når alle aktiviteterne er afviklet eller ophørt.

Den fremadrettede indretning, ledelse og drift af Finansiel Stabilitet samt virksomhedens opgaver med videre fremgår af forslaget til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Der henvises til dette lovforslag for nærmere herom.

Med ændringerne af lov om finansiel stabilitet er der ikke tilsigtet ændringer i håndteringen og afviklingen af de eksisterende aktiviteter, som Finansiel Stabilitet A/S har overtaget efter loven.

3. Ligestillingsmæssige konsekvenser

Ingen.

4. *Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner*
[De statslige udgifter og finansiering er under endelig afklaring]

5. *Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet*
[TER: Lovforslaget medfører administrative byrder for erhvervslivet.]

Lovforslaget er en del af implementeringen af krisehåndteringsdirektivet BRRD. Det er TER's vurdering, at den samlede implementering af krisehåndteringsdirektivet vil medføre store administrative byrder for de omfattede virksomheder. Byrderne vil især bestå i store omstillingsomkostninger. Det er på nuværende tidspunkt ikke muligt at kvantificere de løbende byrder, da der er en række usikre elementer i lovforslaget, som primært er forbundet med, hvor meget *løbende arbejde* der skal til i forbindelse med vedligeholdelsen af genopretningsplanerne og afviklingsplanerne, efter disse er udarbejdet første gang. I forbindelse med den offentlige høring af lovforslaget vil TER indhente input fra branchen med henblik på nærmere at vurdere virksomhedernes tidsforbrug forbundet med at efterleve kravene.

Lovforslaget indeholder en række informationsforpligtelser, der vil medføre nye administrative byrder, men som i høj grad vil blive udmøntet i senere bekendtgørelser om bl.a. genopretningsplaner. De mere specifikke krav til indholdet af genopretningsplanerne fremgår dermed ikke af nærværende lovforslag. TER vil i forbindelse med den offentlige høring af de bekendtgørelser, der skal implementere kravene, foretage en selvstændig vurdering af de administrative byrder heri. TER vurderer dog på nuværende tidspunkt, at bekendtgørelsen om genopretningsplaner potentielt kan medføre administrative byrder for over 10.000 timer årligt på samfundsniveau, og der vil i så fald skulle foretages en måling for at kvantificere byrderne nærmere, inden bekendtgørelsen kan udstedes.

TER vil i lyset af ovenstående meget gerne inddrages så tidligt som muligt i processen for udarbejdelsen af de bekendtgørelser, der skal implementere lovforslaget, så de administrative konsekvenser kan blive vurderet uden at forsinke processen unødigt.

6. *Administrative konsekvenser for borgerne*
Lovforslaget har ingen administrative konsekvenser for borgerne.

7. *Miljømæssige konsekvenser*
Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

8. *Forholdet til EU-retten*
Lovforslaget gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012, EU-Tidende nr. L 173, side 190 (BRRD) samt dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger, nr. L 173, side 149 (DGSD).

BRRD er et principbaseret rammedirektiv. Direktivet sætter i den forbindelse de retlige rammer (niveau 1 regulering), der kan udfyldes ved brug af de nye gennemførelsesbeføjelser til Kommissionen, der er vedtaget ved Lissabon-traktaten (niveau 2-regulering).

I forhold til niveau 2-regulering sondres der mellem følgende typer: (i) delegerede retsakter, (ii) gennemførelsesretsakter, (iii) reguleringsmæssige tekniske standarder (RTS) og (iv) gennemførelsesmæssige tekniske standarder (GTS).

RTS'er og GTS'er benævnes undertiden samlet som bindende tekniske standarder (BTS'er).

Proceduren for Kommissionens vedtagelse af niveau 2-regulering fremgår af hjemlerne i BRRD, samt den EU-regulering der henvises til i disse hjemler. Proceduren er forskellig for hver type niveau 2-regulering.

Det er alene gennemførelsesretsakter, der skal vedtages inden for komitologi-reglerne, jf. bl.a. artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser, mens kontrol med delegerede retsakter sker i form af sanktionsmuligheder for såvel Rådet som Europa-Parlamentet. Hjemlen til at vedtage de delegerede retsakter er artikel 290 i TEUF og hjemlen til at vedtage gennemførelsesretsakter er artikel 291 i TEUF. Det fremgår ikke af artikel 290 eller 291 i TEUF hvilken type retsakt, der skal anvendes. Artikel 296 i TEUF fastslår, at når det ikke er fastsat i traktaterne, hvilken type retsakt der skal anvendes, tager institutionerne i hvert enkelt tilfælde stilling hertil under overholdelse af gældende procedurer og proportionalitetsprincippet. Typisk vil delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter blive udstedt, som samme type retsakt, som det niveau 1 retsakt, der indeholder hjemlen til udstedelsen. Således vil f.eks. en delegeret retsakt eller gennemførelsesretsakt, der her hjemmel i BRRD, typisk blive udstedt som et direktiv.

De RTS'er, der er hjemlet i BRRD, skal af Kommissionen vedtages i henhold til artikel 290 i TEUF og i overensstemmelse med artikel 10-14 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), jf. bl.a. punkt 114 i præambelen til BRRD samt de respektive bemyndigelser til Kommissionen i BRRD. De GTS'er, der er hjemlet i BRRD, skal af Kommissionen vedtages i henhold til artikel 291 i TEUF og i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010, jf. bl.a. punkt 114 i præambelen til BRRD samt de respektive bemyndigelser til Kommissionen i BRRD. I medfør af artikel 10, stk. 4, og artikel 15, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed vedtages BTS'er af Kommissionen gennem forordninger eller afgørelser. BTS'er gælder umiddelbart og direkte i medlemslandene.

Hovedparten af beføjelserne i BRRD er i form af BTS'er, hvor Kommissionen modtager udkast til en delegeret retsakt fra Den Europæiske Bankmyndighed (EBA), hvor de nationale tilsyn er repræsenteret.

Med henblik på at sikre tilsynskonvergens og konsekvens i tilsynsresultaterne i Den Europæiske Unionen udsteder EBA endvidere en række retningslinjer, vejledninger og henstillinger (niveau 3 regulering) vedrørende BRRD, samt niveau 2-reguleringen udstedt i medfør heraf. Niveau 3 regulering er ikke-bindende regulering, men i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed skal de kom-

petente myndigheder og finansielle institutioner bestræbe sig bedst muligt på at efterleve disse retningslinjer og henstillinger. For de kompetente myndigheder er retningslinjer og henstillinger endvidere underlagt »følg eller forklar«-princippet, jf. artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

På niveau 4 påser Kommissionen og EU-domstolen, at EU/EØS-landes lovgivning lever op til EU-reguleringen.

Det er på tidspunktet for udarbejdelsen af dette lovforslag ikke muligt at vide, hvad indholdet af Kommissionens niveau 2-regulering bliver, herunder om niveau 2-reguleringen skal gennemføres eller om den indeholder valgmuligheder eller sanktionsforpligtelser. Som en følge af bl.a. den nye tilsynsstruktur i Den Europæiske Union og i lyset af at Kommissionen og EBA får de beskrevne gennemførelsesbeføjelser til at vedtage niveau 2-regulering, vil der på en række områder kunne være behov for at kunne gennemføre denne eller supplere de mere detaljerede og tekniske dele af den danske regulering hurtigere og mere smidigt end gennem vedtagelse af lovforslag. Lovforslaget indeholder derfor bemyndigelse til erhvervs- og vækstministeren til at fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af BRRD. Bemyndigelsen omfatter således de samme forhold, som Kommissionen i medfør af BRRD har bemyndigelse til at udstede regler om i niveau 2-regulering. Dette med henblik på, at erhvervs- og vækstministeren vil kunne gennemføre delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter, som Kommissionens udsteder som direktiver, samt vedtage supplerende regulering vedrørende niveau 2-regulering, som Kommissionens udsteder som forordninger.

Da indholdet af niveau 2-reguleringen fra Kommissionen på tidspunktet for lovforslagets fremsættelse er ukendt, er det i de specielle bemærkninger til lovforslaget ikke muligt at redegøre nærmere for, hvordan disse bemyndigelser vil blive udnyttet. Erhvervs- og vækstministeren skal kun udnytte den foreslåede bemyndigelse, såfremt det er nødvendigt med henblik på at gennemføre den omhandlede niveau 2-regulering, eller hvis det er nødvendigt at fastsætte danske regler, der supplerer de bestemmelser, som Kommissionen har vedtaget som niveau 2-regulering.

BTS'er gælder umiddelbart og direkte i Danmark, og vil derfor ikke skulle gennemføres i dansk ret. Ligeledes vil delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, som Kommissionen udsteder som forordninger, gælde umiddelbart og direkte, og disse skal derfor ligeledes ikke gennemføres i dansk ret. I det omfang det er tilladt eller krævet i henhold til EU-retten kan supplerende regulering derimod vise sig at være nødvendigt for disse direkte gældende retsakter.

I forhold til valgmuligheder i Kommissionens forordninger, som skal udnyttes af Finanstilsynet eller en eventuelt anden udpeget myndighed skal disse valg træffes af den myndighed, der er hjemlet dertil i forordningen og valgene træffes med hjemmel i forordningen. Visse valg kan have en generel normerende effekt for borgere og skal i de situationer fastsættes ved bekendtgørelse. Lovforslaget indeholder hjemmel til udstedelse af sådanne bekendtgørelser.

I forbindelse med Kommissionens forordninger kan det tillige være nødvendigt, at fastsættelse af straf. Følger det af Kommissionens forordning, at medlemsstaterne skal sikre, at overtrædelser af forordningen sanktioneres med enten administrative bøder eller straf, vil Danmark være EU-retligt forpligtet til at fastsætte sådanne sanktioner for overtrædelse af forordningen. Da Danmark ikke på nuværende tidspunkt har et administrativt bødesystem på de finansielle område, vil sanktionen i det tilfælde formentlig blive fastsat til bødestraf. Denne fastsættelse vil kunne ske ved udstedelse af en bekendtgørelse, der angiver hvilke bestemmelser i Kommissionens forordning, der bliver strafbe-

lagt, ligesom strafniveauet angives. Lovforslaget indeholder bemyndigelse til Finanstilsynet til at udstede regler om straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser indeholdt i Den Europæiske Unions forordninger, som vedtages af Kommissionen i medfør af BRRD.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Advokatrådet, Andelskassen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), Arbejdsskadestyrelsen, Børsmæglerforeningen, CorpNordic Denmark A/S, Danish Venture Capital and Private Equity Association, Danmarks Nationalbank, Danmarks Rederiforening, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Danske Advokater, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Dansk Ejendomsmæglerforening, Danske Maritime, Danske Regioner, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Metal, Dansk Pantebrevsforening, Dansk Kredit Råd, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den danske Fondsmæglerforening, Ejendomsforeningen, FDIH – Foreningen for Distance- og Internethandel, FDFA – Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og ForsikringsAgenturer, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finansiell Stabilitet A/S, Finans og Leasing, Finansrådet – Danske Pengeinstitutters Forening, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikringsselskaber, Foreningen af Interne Revisorer, Foreningen af J.A.K. Pengeinstitutter, FOREX, Forsikring & Pension, Forsikringsmæglerforeningen, Frivilligrådet, FSR – danske revisorer, Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd (FTF), Garantifonden for indskydere og investorer, Garban-Intercapital Scandinavia, GXG Markets A/S, Horesta, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), Investeringsfondsbranchen, ISACA Denmark Chapter, IT-branchen, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Kuratorforeningen, KøbmandStandens OplysningsBureau, Landbrug & Fødevarer, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Landsforeningen af forsvarsadvokater, Landsorganisationen i Danmark (LO), Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), NASDAQ OMX Copenhagen A/S, Nets, Parcelhusejernes Landsforening, PostDanmarks Juridiske afdeling, Realkreditforeningen, Realkreditrådet, Regionale Bankers Forening, Regnskabsrådet, Revisornævnet, Revisortilsynet, Rigsrevisionen, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet, Telekommunikationsindustrien i Danmark, VP Securities A/S, Western Union, Færøernes Hjemmestyre via Rigsombudsmanden på Færøerne, Grønlands Selvstyre via Rigsombudsmanden i Grønland, Beskæftigelsesministeriet, Datatilsynet, Erhvervsstyrelsen, Erhvervs- og Vækstministeriet, Finansministeriet, Forsvarsministeriet, Justitsministeriet, Kirkeministeriet, Klima, Energi- og Bygningsministeriet, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Kulturministeriet, Miljøministeriet, Ministeriet for By, Bolig og Landdistrikter, Ministeriet for Børn, Ligestilling, Integration og Sociale Forhold, Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse, Moderniseringsstyrelsen, Patent- og Varemærkestyrelsen, Sikkerhedsstyrelsen, Skatteministeriet, Statsministeriet, Søfartsstyrelsen, Transportministeriet, Udbetaling Danmark – International Pension & Social Sikring, Uddannelses- og Forskningsministeriet, Udenrigsministeriet, Undervisningsministeriet, Økonomi- og Indenrigsministeriet.

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindre udgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske og admini-	-	-

strative konsekvenser for stat, kommuner og regioner		
Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet	-	-
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 77/91/EØF og 82/89/EF, af direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF og 2011/35/EF, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger, nr. L 173, side 149 (DGSD) og af forordning (EU) nr. 1093/2010.	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (fodnoten i lov om finansiel virksomhed)

Med den foreslåede ændring af *fodnoten* til lov om finansiel virksomhed indsættes en henvisning til, at der med denne lov foretages en gennemførelse af dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012, EU-Tidende nr. L 173, side 190.

Til nr. 1A (overalt i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget ændres henvisningen til Finansiell Stabilitet A/S til Finansiell Stabilitet, som følge af, at Finansiell Stabilitet med lovforslaget ændres fra et aktieselskab til en selvstændig offentlig virksomhed. Der er med ændringen ikke tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelsen.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget til ændring af § 1, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed foretages en lovteknisk korrektion. Ved en fejl blev bestemmelsen ikke konsekvensrettet i forbindelse med L 133 (CRD IV-lovforslaget), hvor der blev ændret i § 1. Der er med ændringen ikke tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelsen.

Til nr. 3 (§ 14 a i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget til § 14 a i lov om finansiel virksomhed gennemføres dele af artikel 41, stk. 1, i BRRD. Finanstilsynet får med bestemmelsen mulighed for at udstede en midlertidig tilladelse til at

drive virksomhed i henhold til § 7, stk. 1, § 8, stk. 1, og § 9, stk. 1, til et broinstitut oprettet i henhold til § 20, stk. 1, i lov om restrukturerings og afvikling af visse finansielle virksomheder, uanset at dette broinstitut ikke opfylder alle betingelser for at opnå en sådan tilladelse.

Et broinstitut skal som udgangspunkt opfylde betingelserne for at opnå den relevante tilladelse efter de almindelige regler, altså skal broinstituttet, når det oprettes af Finansiell Stabilitet, opfylde de samme betingelser, som hvis det var ethvert andet pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I.

Imidlertid vil situationer, som er forbundet med afvikling efter lov om restrukturerings og afvikling af visse finansielle virksomheder, ofte være meget pressede, og der kan der således opstå tilfælde, hvor det vil være umuligt inden for kort tid at opfylde alle betingelserne til at opnå den relevante tilladelse.

De krav, der stilles til opnåelse af tilladelse i henhold til lov om finansiell virksomhed §§ 7, stk. 1, 8, stk. 1, og 9, stk. 1, jf. § 14, er meget omfattende, og Finanstilsynet kan derfor, i situationer, som falder inden for § 14 a, anvende en mere lempelig fortolkning af det i henhold til § 14 indsendte materiale. Der er tale om en undtagelse, som alene kan anvendes, hvor det er nødvendigt for at nå afviklingsmålene, herunder for at sikre videreførelse af kritiske funktioner. Muligheden forventes derfor kun udnyttet i de få tilfælde, hvor det af tidsmæssige årsager ikke er muligt for Finansiell Stabilitet at oprette et institut, som opfylder alle de relevante betingelser for at opnå tilladelse til at drive den relevante virksomhed, uden at afviklingsmålet fortabes.

Som et eksempel på, at det kan være vanskeligt at opfylde alle betingelserne for at opnå tilladelse, kan nævnes fit & proper tilladelser, da der i forbindelse hermed skal indhentes personlige informationer fra en række personer. Finanstilsynet vil dog i sådanne situationer være bekendt med den personkreds, som indtræder i ledelsen.

Der vil som udgangspunkt ikke være tale om nye udarbejdede dokumenter, men derimod dokumenter som den nødlidende virksomhed allerede ligger inde med. Herudover er det forventningen, at oprettelsen af et broinstitut kun vil være relevant i forhold til nødlidende pengeinstitutter samt realkreditinstitutter. Det forventes derimod ikke at oprettelsen af et broinstitut vil være relevant i relation til de få fondsmæglerselskaber, som er omfattet af lov om restrukturerings og afvikling af visse finansielle virksomheder. Disse fondsmæglerselskaber vil således forventeligt ikke skulle håndteres efter lov om restrukturerings og afvikling af visse finansielle virksomheder, da det er vanskeligt at forestille sig, at de opfylder alle afviklingsbetingelserne, herunder kravet om offentlighedens interesse.

Finansiell Stabilitet skal i ansøgningen om tilladelse til at oprette et broinstitut efter § 7, stk. 1, § 8, stk. 1, og § 9, stk. 1 angive, hvorfor Finansiell Stabilitet anser det for nødvendigt at oprette et broinstitut, som ikke opfylder kravene til at opnå tilladelse af hensyn til at nå afviklingsmålene.

Den frist, som Finanstilsynet fastsætter, fastsættes under hensyn tagen til broinstituttets mulighed for at opfylde de relevante betingelser.

Til nr. 4 (§ 50, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed)

Forslaget til ændringen af § 50, stk. 1, er en konsekvens af, at der i 2013 blev indført en pensionsordning kaldet aldersopsparing.

Til nr. 5 (§ 51, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Forslaget til ændringen af § 51, stk. 1, er en konsekvens af gennemførelsen af DGSD. Med DGSD vil det ikke længere være muligt at opretholde den fulde dækning for børneopsparinger og boligopsparinger, hvorfor det ikke længere er et lovkrav, at disse skal være fuldt dækket af Garantifonden for indskydere og investorer.

Til nr. 6 (§ 67, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget til § 67, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed gennemføres artikel 121, stk. 2, i BRRD, der ændrer i direktiv 2007/36/EF. Direktiv 2007/36/EF om aktionærrettigheder i børsnoterede selskaber er i dansk ret gennemført i selskabsloven. Det følger af selskabsloven, at forslag om kapitalforhøjelse skal gøres tilgængelige for aktionærerne i overensstemmelse med lovens §§ 98 og 99, og fremlægges for generalforsamlingen. Selskabsloven § 99 fastslår, at et aktieselskab, som har aktier optaget til handel på et reguleret marked i en sammenhængende periode på 3 uger begyndende senest 3 uger før generalforsamlingen, inklusive dagen for dennes afholdelse, mindst skal gøre en række oplysninger tilgængelige for sine aktionærer. Det fuldstændige forslag til dagsorden og forslag, der fremlægges på generalforsamlingen, skal gøres tilgængelig for aktionærerne seneste 14 uger før generalforsamlingen.

BRRD fraviger indkaldelsesfristerne i direktiv 2007/36/EF om aktionærrettigheder i børsnoterede selskaber, når et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I er omfattet af bestemmelserne om tidlig indgriben, jf. denne lovs kapitel 15 a. Forslaget til § 67, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed gennemfører denne fravigelse.

Forslaget betyder, at et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I kan beslutte at ændre vedtægt med henblik på at kunne indkalde til generalforsamling, eller i sparekasser repræsentantskabsmøde, med forslag om kapitalforhøjelse med kortere frister, end selskabsloven foreskriver. Den kortere tidsfrist til indkaldelse af generalforsamlingen (eller repræsentantskabet) er sat til 14 dage. Baggrunden for dette skal ses i sammenhæng med den almindelige tidsfrist for indkaldelse af aktieselskaber på 14 uger samt den i selskabsloven indsatte forkortede tidsfrist for indkaldelse til generalforsamling for aktieselskaber, hvis aktier er genstand for et overtagelsestilbud. Ved fastsættelse af en tidsfrist på 14 dage varetages aktionærernes rettigheder, og der indføres mulighed for at hurtigere at vedtage en kapitalforhøjelse, således at det forhindres, at et pengeinstitut, realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I bliver nødlidende. Betingelsen for at kunne anvende en kortere tidsfrist er, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I er omfattet af bestemmelserne om tidlig indgriben, jf. dennes lov kapitel 15 a. Herudover skal kapitalforhøjelsen være nødvendig for at undgå, at pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I bliver nødlidende.

Til nr. 7 (§ 71 a i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget til § 71 a i lov om finansiel virksomhed gennemføres dele af artikel 5 og 6 i BRRD. Lovforslaget erstatter den gældende § 71 a, som blev indsat med lov nr. 268 af 25. marts 2014, og som gennemførte artikel 74, stk. 4, i CRD IV, da reglerne om genopretningsplaner i BRRD er mere detaljerede, og derfor kræver en større omskrivning af de gældende regler. Artikel 74, stk. 4, i CRD IV ophæves med artikel 124 i BRRD.

Med forslaget til *stk. 1, 1.pkt.*, foreslås, at der stilles krav om, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I skal udarbejde og vedligeholde en genopretningsplan. Genopretnings-

planen skal være detaljeret og blandt andet indeholde de foranstaltninger, som virksomheden skal træffe for at genoprette den finansielle situation, hvis der sker en hastig eller betydelig forværring af denne. Genopretningsplanen er et ledelsesværktøj, som skal understøtte, at virksomheden i en sådan situation reagerer hurtigt, da dette øger sandsynligheden for en holdbar genopretning med henblik på at sikre virksomhedens levedygtighed på sigt. Genopretningsplanen kan også være med til at afdække flaskehalse i den interne beslutningsproces, ligesom den er med til at fremme muligheden for at sikre driftskontinuitet i genopretningsfasen. Finanstilsynet vil fastsætte nærmere regler om genopretningsplanens konkrete indhold og om vedligeholdelse af planen i en bekendtgørelse, jf. forslaget stk. 4.

En række af de virksomheder, som omfattes af forslaget, har allerede efter de gældende regler udarbejdet genopretningsplaner. Disse vil dog i en lang række tilfælde skulle udbygges for at opfylde kravene i nærværende forslag til § 71 a.

Med de gældende regler i § 71 a er der mulighed for, at Finanstilsynet efter høring af Det Systemiske Risikoråd kan dispensere fra kravet om at udarbejde genopretningsplaner. Dispensation kan gives på baggrund af den finansielle virksomheds størrelse, forretningsmodel og forbindelse til andre finansielle virksomheder eller det finansielle system. Denne dispensationsmulighed ophæves med ændringen af § 71 a, idet BRRD ikke som artikel 74, stk. 4, i CRD IV indeholder en undtagelsesmulighed. De virksomheder, som på grund af den nuværende særlige dispensationsmulighed i § 71 a ikke tidligere har været omfattet af kravet om udarbejdelse af genopretningsplaner, vil derfor blive omfattet af kravet i henhold til de nye regler.

Det følger af artikel 4, stk. 1, litra a, jf. art. 5, stk. 5, i BRRD, at der ud fra et proportionalitetsprincip kan indføres mere forenklede krav til indholdet af genopretningsplaner. Denne mulighed forventes at blive relevant for virksomheder, som efter de gældende regler er undtaget fra kravet om udarbejdelse og indsendelse af en genopretningsplan, og som med lovforslaget vil skulle udarbejde og indsende en sådan. EBA skal senest den 3. juli 2015 udstede retningslinjer om forenklede forpligtelser for visse virksomheder i henhold til artikel 4, stk. 5, i BRRD.

Finanstilsynet vil fastsætte nærmere bestemmelser om forenklede forpligtelser for visse virksomheder i en bekendtgørelse, jf. det foreslåede stk. 4. Pengeinstitutter udarbejder i dag en kapitalfremskaffelsesplan i medfør af bilag 1, pkt. 14, i bekendtgørelse om opgørelse af risikoeksponeringer, kapitalgrundlag og solvensbehov. Det er forventningen, at mindre pengeinstitutter vil kunne opfylde kravene til genopretningsplaner ved indsendelse af deres kapitalfremskaffelsesplan til Finanstilsynet.

For fondsmæglerselskaber I forventes det, at muligheden for forenklede forpligtelser ud fra et proportionalitetsprincip vil blive gennemført ved, at den i henhold til stk. 4 udstedte bekendtgørelse vil give mulighed for, at der kan indsendes en meget simpel genopretningsplan. Denne kan eksempelvis, i lighed med pengeinstitutternes kapitalfremskaffelsesplan, indeholde oplysninger om, hvordan fondsmæglerselskabet I forventer at kunne fremskaffe yderligere kapital, eller at selskabet vil forvente en sammenlægning i henhold til § 204 i lov om finansiel virksomhed. Fondsmæglerselskaber I er ikke i dag omfattet af kravet om en kapitalfremskaffelsesplan i bekendtgørelse om opgørelse af risikoeksponeringer, kapitalgrundlag og solvensbehov.

Det følger af forslaget til *stk. 1, 2. pkt.*, at genopretningsplanen skal godkendes af virksomhedens bestyrelse, og at genopretningsplanen skal indeholde passende kriterier og procedurer, der sikrer

rettidig gennemførelse af de foranstaltninger, som efter virksomhedens vurdering skal træffes for at genoprette den finansielle situation i virksomheden, hvis der sker en hastig eller betydelig forværring af denne. Supplerende fremgår det af BRRD artikel 5, stk. 5, 2. pkt., at en genopretningsplan skal omfatte mulige foranstaltninger, som virksomheden kan træffe, når betingelserne for tidlig indgriben er opfyldt. Ved hastig forværring vil betingelserne for tidlig indgriben efter den foreslåede § 243 a eller den foreslåede § 344 b, stk. 2, være opfyldt. Iværksættelse af foranstaltninger ved hastig forværring vil typisk ligge tidligere end genopretningsforanstaltninger, som iværksættes ved en betydelig forværring af virksomhedens finansielle situation. Iværksættelse af foranstaltninger kan også vedrøre situationer, hvor betingelserne for tidlig indgriben endnu ikke er opfyldt. For fondsmægler-selskaber I, hvor genopretningsplanen for eksempel kan være solvent likvidation, vil det centrale være at selskabet afvikles eller ophører på et tidspunkt, hvor dette fortsat er solvent.

BRRD skelner mellem, at en virksomheds finansielle situation er i hastig forværring eller betydelig forværring. Såfremt en virksomheds finansielle situation er i hastig forværring, kan de mindre indgribende beføjelser anvendes, herunder for eksempel iværksættelse af genopretningsplanen eller forhandling om omstrukturering af virksomhedens gæld. En hastig forværring kan blandt andet være en forværret likviditetssituation, stigende gearingsgrad, misligholdte lån, koncentration af engagementer, forværrede kapitalforhold m.v., vurderet på baggrund af en række indikatorer, herunder virksomhedens kapitalkrav plus 1,5 procentpoint. En større stigning i en virksomheds nedskrivninger eller en stor eksponering mod en bestemt branche, som anses for særlig risikabel, vil kunne være eksempler på, hvornår der er tale om en hastig forværring. Det vil være en konkret vurdering, hvorvidt dette er tilfældet. Det er afgørende, at der er tale om en hvis forværring. En mindre stigning i en virksomheds gearingsgrad vil således som udgangspunkt ikke medføre, at der er tale om en hastig forværring, men kan gøre det, hvis andre forhold taler herfor. Listen af eksempler på hvornår en virksomheds finansielle situation er i hastig forværring, er ikke udtømmende.

De nye tidlige indgriben-beføjelser skal ses i sammenhæng med kravet om, at virksomheden skal udarbejde en genopretningsplan. Planen er ledelsesværktøjet, og det helt overordnede formål er, at virksomheden selv skal skride til handling. De nye tidlige indgriben-beføjelser skal udelukkende finde anvendelse, såfremt virksomhedens egne tiltag ikke virker, eller såfremt de ikke når at blive iværksat.

Hvis der er tale om en betydelig forværring af den finansielle situation, kan Finanstilsynet benytte de mere indgribende beføjelser, som eksempelvis at pålægge den samlede ledelse at nedlægge sit hverv eller at indsætte en midlertidig administrator. Er der tale om en betydelig forværring af virksomhedens finansielle situation, afskærer det ikke Finanstilsynet fra at benytte en af de mindre indgribende foranstaltninger, hvis denne foranstaltning vurderes i tilstrækkelig grad at kunne medføre, at virksomhedens finansielle situation genoprettes.

Genopretningsplanen skal ligeledes indeholde et bredt udvalg af genopretningsmodeller og en række scenarier med alvorlig makroøkonomisk og finansiell stress, som vurderes relevante for den pågældende virksomhed. Scenarierne skal omfatte begivenheder, der berører hele systemet, og stress der berører individuelle juridiske personer og koncerner. Det følger af artikel 5, stk. 7, i BRRD, at EBA senest den 3. juli 2015 skal udstede retningslinjer om de scenarier, der skal anvendes i genopretningsplanerne.

Endelig skal genopretningsplanen indeholde de i bilaget til BRRD, afsnit A, oplyste oplysninger, herunder en beskrivelse af, hvilke kapital- og likviditetsforanstaltninger, der er nødvendige for at

genoprette driften. Virksomheden vil endvidere skulle identificere kritiske funktioner og opretholdelsen heraf. Herudover vil der i den bekendtgørelse, der foreslås udstedt efter stk. 4, blive stillet krav om, at virksomheden skal beskrive, hvor den i øvrigt kan reducere de risikovægtede aktiver, herunder overvejelser om mulige fusionsparter og et eventuelt frasalg af forretningsenheder.

De tiltag, der er en del af genopretningsplanen, og som vil søges anvendt i forbindelse med en eventuel genopretning, vil som udgangspunkt være mindre relevante i forbindelse med en afvikling af virksomheden efter lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Det kan eksempelvis være, at genopretningsplanen lægger op til, at virksomheden skal forsøge at genoprette dens finansielle situation ved frasalg af forretningsenheder. Hvis dette er forsøgt uden held, kan afviklingen næppe baseres på frasalg af samme forretningsenhed alene. Dog vil det kunne være relevant eksempelvis at søge at finde en potentiel køber af virksomheden, selvom dette tiltag allerede er forsøgt af virksomheden selv i forbindelse med iværksættelse af genopretningsforanstaltningerne om eventuel fusion.

Der må i genopretningsplanen ikke påregnes adgang til eller modtagelse af ekstraordinær finansiell støtte fra det offentlige. Med ekstraordinær finansiell støtte fra det offentlige forstås i den forbindelse statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, i TEUF eller enhver anden offentlig finansiell støtte på overnationalt niveau, som, hvis den blev ydet på nationalt niveau, ville udgøre statsstøtte, og som ydes for at bevare eller genoprette levedygtigheden, likviditeten eller solvensen af virksomheden, en finansiell holdingvirksomhed eller en koncern, som en sådan virksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed er en del af. Det vil i Finanstilsynets bekendtgørelse i medfør af stk. 4 blive fastsat, at genopretningsplanen, når dette er relevant, skal indeholde en analyse af, hvordan og hvornår en virksomhed på de i planen fastsatte betingelser kan anmode om anvendelse af centralbankfaciliteter, ligesom de aktiver, der forventes at kunne betragtes som sikkerhed, skal identificeres.

EBA skal udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der nærmere præciserer indholdet af oplysninger i genopretningsplanerne. Udkastet skal forelægges Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Virksomhederne er i henhold til det foreslåede stk. 1 endvidere forpligtet til at vedligeholde genopretningsplanen. I henhold til artikel 5, stk. 2, i BRRD, skal genopretningsplanen opdateres mindst en gang om året eller efter en ændring af eksempelvis den retlige eller organisatoriske struktur, virksomhedens forretningsaktiviteter eller den finansielle situation, hvis ændringen kan få væsentlige konsekvenser for genopretningsplanen, eller situationen i øvrigt nødvendiggør en ændring af planen. Finanstilsynet kan beslutte, at virksomheden skal opdatere genopretningsplanen hyppigere, hvis dette skønnes nødvendigt, eller omvendt at en genopretningsplan ud fra et proportionalitets-hensyn skal ajourføres med et længere tidsinterval. Dette vil blive fastlagt i den i medfør af stk. 4 udarbejdede bekendtgørelse.

Det fremgår af forslaget til *stk. 2*, som gennemfører dele af artikel 6, stk. 1 og stk. 2, i BRRD, at genopretningsplanen skal indsendes til Finanstilsynet. Finanstilsynet vil gennemgå genopretningsplanen med henblik på at konstatere, om planen indeholder de i *stk. 1* fastsatte krav om kriterier og procedurer, der sikrer rettidig gennemførelse af genopretningsforanstaltningerne, et bredt udvalg af genopretningsmodeller, relevante scenarier, samt om planen, i relation til de beskrevne områder, er egnet til at sikre genopretning af virksomheden og dennes levedygtighed på længere sigt.

Finanstilsynets vurdering vil endvidere fokusere på, om genopretningsplanens modeller med rimelig sandsynlighed vil kunne iværksættes hurtigt og effektivt i situationer med finansiell stress og i videst muligt omfang undgå betydelige negative virkninger for det finansielle system. Det fremgår endvidere af artikel 6, stk. 3, i BRRD, at vurderingen af en genopretningsplan også skal tage højde for virksomhedens kapitalstruktur i forhold til kompleksiteten af virksomhedens eller koncernens organisation samt risikoprofil. Det betyder eksempelvis, at en kompleks organisation fordrer en klar kapitalstruktur.

Finanstilsynet har efter modtagelsen af genopretningsplanen 6 måneder til at gennemgå denne og vurdere, om den opfylder kravene. Hvis instituttet har væsentlige filialer beliggende i andre lande inden for EU eller lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og der skal ske høring af de kompetente myndigheder, skal denne høring ske inden for 6 måneders fristen.

Det fremgår af det foreslåede *stk. 3*, som gennemfører art. 6, stk. 4, i BRRD, at Finanstilsynet skal forelægge genopretningsplanen for Finansiell Stabilitet, som kan komme med anbefalinger til planens indhold. Finanstilsynet er ikke forpligtet til at følge Finansiell Stabilitets anbefalinger. Finansiell Stabilitets mulighed for at give anbefalinger omfatter både nye, opdaterede og reviderede genopretningsplaner. Forelæggelsen for Finansiell Stabilitet skal som udgangspunkt ske inden for den 6 måneders periode, som Finanstilsynet har til at behandle genopretningsplanen, men den vil også kunne ske efterfølgende i situationer, hvor Finanstilsynet skal vurdere, om en anbefaling fra Finansiell Stabilitet indebærer, at virksomheden skal anmodes om en opdatering af genopretningsplanen.

Da der med Finanstilsynets forelæggelse af en genopretningsplan for Finansiell Stabilitet vil kunne være tale om videregivelse af fortrolige oplysninger, som Finanstilsynets ansatte har modtaget som led i tilsynsvirksomheden, skal denne videregivelse ses i lyset af, at der med lovforslagets § 1, nr. x, indsættes en undtagelse til Finanstilsynets særlige skærpede tavshedspligt i § 354 i lov om finansiell virksomhed, således at genopretningsplaner kan videregives til Finansiell Stabilitet. Finanstilsynets skærpede tavshedspligt følger dog de videregivne oplysninger, jf. § 354, stk. 8, når disse videregives til Finansiell Stabilitet. Se i øvrigt bemærkningerne til § 1, nr. x.

Med *stk. 4* foreslås indsat en hjemmel for Finanstilsynet til at fastsætte regler om genopretningsplaner. Reglerne vil blive fastsat i en bekendtgørelse, hvoraf vil fremgå de indholdsmæssige krav til genopretningsplaner, herunder vil kravene under afsnit A i bilaget til BRRD.

Bekendtgørelsen vil derudover også fastsætte krav til, hvornår genopretningsplanen skal være udarbejdet samt planens løbende opdatering, herunder også muligheden for at stille krav om en ekstraordinær opdatering af planen.

Herudover vil også artikel 9 i BRRD om indikatorer i genopretningsplaner blive gennemført i bekendtgørelsen. Det fremgår af artikel 9, at Finanstilsynet skal kræve, at hver genopretningsplan skal indeholde et sæt indikatorer, som virksomheden har fastlagt, og som angiver, hvornår der kan træffes passende foranstaltninger i henhold til planen. Finanstilsynet skal godkende disse indikatorer i forbindelse med vurderingen af genopretningsplanen. Indikatorerne kan være af kvalitativ eller kvantitativ karakter i henhold til virksomhedens finansielle stilling, og de skal kunne overvåges uden besvær. Finanstilsynet skal sikre sig, at virksomheden indfører passende ordninger til regelmæssig overvågning af indikatorerne.

Det fremgår endvidere af artikel 9 i BRRD, at en virksomhed kan træffe foranstaltninger, selvom en indikator ikke er opfyldt og omvendt også undlade at træffe foranstaltninger, hvis ledelsen finder, at det efter omstændighederne ikke vil være hensigtsmæssigt at træffe foranstaltninger. Regler herom vil også blive fastsat i bekendtgørelsen. Yderligere udsteder EBA senest den 3. juli 2015 retningslinjer for at angive minimumslisten over kvalitative og kvantitative indikatorer.

Til nr. 8 (§ 71 b og c i lov om finansiel virksomhed)

§ 71 b

Med forslaget til § 71 b i lov om finansiel virksomhed gennemføres dele af artikel 7 og 8 i BRRD. Den foreslåede bestemmelse træder i stedet for den gældende bestemmelse i § 177 a om koncerngenopretningsplaner.

Det foreslås i *stk. 1*, at en modervirksomhed, hvor en eller flere dattervirksomheder er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, og hvor koncernen er under konsolideret tilsyn af Finanstilsynet, jf. kapitel 12 i lov om finansiel virksomhed, som udgangspunkt skal udarbejde en koncerngenopretningsplan. Finanstilsynet kan for en dansk koncern være både konsoliderende og kompetent myndighed.

Det følger af artikel 7, stk. 4, 1. afsnit, i BRRD, at koncerngenopretningsplanen skal sigte mod at opnå en stabilisering af hele koncernen eller et af dens datterselskaber, når koncernen eller et enkelt datterselskab befinder sig i en stresssituation, således at årsagerne til vanskelighederne håndteres, og den finansielle stilling genoprettes. Der skal samtidig tages hensyn til andre koncernenheders finansielle stilling. Koncerngenopretningsplanen omfatter koncernen som helhed, herunder dattervirksomheder, som ikke er finansielle virksomheder. Der bør ved udarbejdelsen lægges vægt på de filialer og juridiske enheder, som i væsentlig grad bidrager til koncernens overskud eller finansiering, eller som besidder en væsentlig del af koncernens aktiviteter eller kapital.

Af koncerngenopretningsplanen skal fremgå et overblik over koncernens juridiske og finansielle struktur, herunder en opdeling af omsætning, pengestrømme, likviditet, finansieringsbehov, store eksponeringer, driftsregnskab samt kernekapital opdelt efter juridisk enhed. Endvidere skal fremgå de enkelte aktiviteter samt den indbyrdes afhængighed mellem koncernens enheder. Koncernens vigtigste aktiviteter og kerneforretningsområder skal identificeres og sættes i forhold til koncernens juridiske struktur. Planen skal også indeholde koncernens samlede (globale) strategi, forretningsmodel, identifikation af de vigtigste forretningsområder og baggrunden herfor, samt de vigtigste jurisdiktioner, hvor koncernen er aktiv.

Det foreslås videre, at § 71 a, stk. 1 og 2, med de nødvendige tilpasninger finder anvendelse på koncerngenopretningsplaner. Dette indebærer blandt andet, at en koncerngenopretningsplan skal indeholde en række genopretningsmodeller, som beskriver foranstaltninger til håndtering af de i § 71 a, stk. 1, nr. 1 og 2, nævnte scenarier. De anvendte stressscenarier skal være relevante for den pågældende koncern, og scenarierne skal omfatte både situationer, hvor hele det finansielle system er berørt, og situationer, som individuelt omfatter den pågældende koncern. For hvert scenarie skal det i koncerngenopretningsplanen anføres, om der er hindringer for iværksættelse af genopretningsforanstaltninger i koncernen, herunder i de enkelte enheder, som er omfattet af planen, og om der er væsentlige praktiske eller retlige hindringer for en umiddelbar overførsel af kapital eller for tilbagebetaling af passiver eller aktiver inden for koncernen. Hvis det er relevant, skal koncerngenopretningsplanen også indeholde ordninger for koncernintern finansiel støtte indgået i henhold til reglerne herom.

Der skal i koncerngenopretningsplanen være en beskrivelse af de fornødne tiltag til sikring af, at eventuelle foranstaltninger, der foretages af moderselskabet i koncernen eller af et datterselskab i koncernen i forbindelse med en genopretningssituation, er koordinerede og konsistente for hele koncernen.

Det vil af en koncerngenopretningsplan tillige skulle fremgå, hvis en kompetent myndighed begrænser eller forbyder koncernintern finansiel støtte, ligesom konsekvenserne heraf skal beskrives. Såfremt en kompetent myndighed efter udarbejdelse af en genopretningsplan beslutter at begrænse eller forbyde koncernintern finansiel støtte, vil dette være at betragte som en så væsentlig ændring, at genopretningsplanen vil skulle opdateres på baggrund heraf.

Hvis en koncerngenopretningsplan henviser til koncernintern finansiel støtte, jf. de foreslåede bestemmelser herom i §§ 182 b-182 f, kan den kompetente myndighed for den enhed, som har fået afslag på koncernintern finansiel støtte, anmode den konsoliderende tilsynsmyndighed om at iværksætte en ny vurdering af koncerngenopretningsplanen eller en individuel genopretningsplan, eller anmode koncernenheden om at forelægge en revideret genopretningsplan.

Både koncerngenopretningsplanen samt eventuelle individuelle genopretningsplaner vil skulle opfylde de krav, som vil blive fastsat i medfør af § 71 a, stk. 4, samt § 71 b, stk. 6. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til den foreslåede § 71 a.

Koncernerne er i henhold til det foreslåede stk. 1 endvidere forpligtet til at vedligeholde koncerngenopretningsplanen. Der henvises til bemærkningerne herom i bemærkningerne til § 71 a, stk. 1.

Ved vurderingen af en koncerngenopretningsplan skal Finanstilsynet tage hensyn til de potentielle konsekvenser af genopretningsforanstaltningerne for den finansielle stabilitet i de lande, hvor koncernen i øvrigt driver virksomhed.

Udgangspunktet i BRRD er, at der for koncerner udarbejdes en koncerngenopretningsplan, som omfatter koncernen som helhed. Med forslaget til *stk. 2*, som gennemfører artikel 7, stk. 2, jf. artikel 8, i BRRD, kan Finanstilsynet imidlertid som kompetent myndighed beslutte, at datterselskaber hver især udarbejder og forelægger genopretningsplaner efter reglerne i forslaget til § 71 a i lov om finansiel virksomhed.

En sådan beslutning kan træffes på baggrund af to situationer: Det følger af artikel 8, stk. 1, litra b, i BRRD, at den konsoliderede tilsynsmyndighed og de kompetente myndigheder for datterselskaberne kan træffe en fælles beslutning om, at der skal udarbejdes individuelle genopretningsplaner for de virksomheder, der tilhører koncernen.

Den anden mulighed foreligger, jf. art. 8, stk. 4, litra a, hvis der ikke blandt de kompetente myndigheder kan opnås enighed om gennemgangen og vurderingen af en koncerngenopretningsplan inden for den frist på 4 måneder, som følger af forslaget til § 71 b, stk. 4. I en sådan situation kan Finanstilsynet træffe beslutning om, at der, for så vidt angår pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller fondsmæglerselskaber I som er under tilsyn af Finanstilsynet, skal udarbejdes individuelle genopretningsplaner efter § 71 b, stk. 2. Finanstilsynet skal dog udskyde denne beslutning, såfremt en af de i stk. 3, nr. 1-4 nævnte myndigheder har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, jf. det foreslåede stk. 5 med tilhørende bemærkninger.

Finanstilsynet vil som udgangspunkt følge anbefalingerne fra SIFI udvalget og aftalen af 10. oktober 2013 mellem regeringen (Socialdemokraterne, Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti) og Venstre, Dansk Folkeparti, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) og stille krav om, at dansk udpegede SIFI institutter udarbejder en genopretningsplan. Dette krav skal ses på baggrund af disse institutters systemiske betydning for den finansielle stabilitet samt de store samfundsmæssige omkostninger, som forventeligt vil være forbundet med afvikling af et SIFI institut. En genopretningsplan vil efter omstændighederne kunne indarbejdes i en koncerngenopretningsplan, hvis Finanstilsynet vurderer, at der i koncerngenopretningsplanen tages tilstrækkelig højde for den danske SIFI som selvstændig enhed.

Med forslaget til *stk. 3* foreslås, at Finanstilsynet, hvor Finanstilsynet er den konsoliderende tilsynsmyndighed, skal fremsende den af koncernen indsendte koncerngenopretningsplan til de andre kompetente myndigheder i det relevante tilsynskollegie. Herudover skal Finanstilsynet fremsende koncerngenopretningsplanen til eventuelle andre kompetente myndigheder i medlemslande, hvor koncernen har væsentlige filialer, hvis koncerngenopretningsplanen vurderes at være relevant for den pågældende filial. Koncerngenopretningsplanen skal endvidere sendes til Finansiell Stabilitet, hvis denne er ansvarlig for afvikling af koncernen, alternativt til Afviklingsmyndigheden i den medlemsstat, der vil være ansvarlig for afvikling af koncernen. Endelig skal koncerngenopretningsplanen sendes til Finansiell Stabilitet, hvis denne er ansvarlig for afviklingen af datterselskaberne, og til de øvrige medlemsstaters afviklingsmyndigheder, hvis disse er ansvarlige for afvikling af datterselskaber.

Det foreslåede *stk. 4* fastslår, at Finanstilsynet, når Finanstilsynet er den konsoliderende tilsynsmyndighed, skal gennemgå koncerngenopretningsplanen i samarbejde med de øvrige relevante myndigheder i de andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Finanstilsynet skal hurtigst muligt efter modtagelsen af koncernens indsendte koncerngenopretningsplan videresende planen til de andre relevante kompetente myndigheder og Finansiell Stabilitet. Herefter er det målet, at der inden for 4 måneder fra fremsendelsen af planen foreligger en fælles beslutning om vurdering af koncerngenopretningsplanen.

Af forslaget til *stk. 5* fremgår, at såfremt myndighederne, jf. *stk. 4*, ikke kan træffe en fælles beslutning om koncerngenopretningsplanen, herunder om eventuelle foranstaltninger i medfør af § 71 c, kan Finanstilsynet selv træffe en beslutning herom. Finanstilsynet skal i den forbindelse træffe sin beslutning efter at have taget hensyn til de synspunkter og forhold, som de øvrige kompetente myndigheder har givet udtryk for i løbet af perioden på 4 måneder. Finanstilsynet skal herefter underrette modervirksomheden og de øvrige tilsynsmyndigheder om beslutning. Det fremgår endvidere af *stk. 5*, at Finanstilsynet skal udskyde sin beslutning, såfremt en af de i *stk. 3*, nr. 1, nævnte myndigheder indbringer denne for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA). Finanstilsynets beslutning skal herefter afvente den beslutning, som EBA måtte vedtage i henhold til artikel 19, *stk. 3*, i forordning (EU) nr. 1093/2010. Finanstilsynet træffer herefter beslutning i overensstemmelse med EBA's beslutning.

Det følger af artikel 8, *stk. 7*, i BRRD, at EBA kan bistå med, at der opnås enighed i forbindelse med vurderingen af genopretningsplanerne og om gennemførelse af foranstaltninger, jf. § 71 c. Perioden på fire måneder anses for at være forligsperioden i nævnte forordningsforstand. EBA træffer beslutning inden for en måned. Efter udløbet af perioden på 4 måneder, eller efter at der er truffet en

fælles beslutning, kan sagen ikke længere indbringes for EBA. Hvis der ikke foreligger en beslutning fra EBA inden for en måned, finder Finanstilsynets beslutning anvendelse.

Hvis der ikke foreligger en fælles beslutning inden for 4 måneder, træffer de enkelte tilsynsmyndigheder endvidere selv beslutning om, hvorvidt der enkeltvis skal udarbejdes genopretningsplaner for de virksomheder, som denne tilsynsmyndighed har under tilsyn og om eventuelle foranstaltninger i henhold til § 71 c i relation til disse virksomheder. Hvis en af de andre tilsynsmyndigheder har indbragt en sag for EBA, skal tilsynsmyndigheden for datterselskabet udskyde sin beslutning og afvente EBA's beslutning, jf. ovenfor. Hvis EBA ikke træffer beslutning inden for en måned, finder beslutningen fra den tilsynsmyndighed, som har tilsynet med datterselskabet, anvendelse. De tilsynsmyndigheder, der ikke er uenige, kan træffe en fælles beslutning om en koncerngenopretningsplan, der omfatter koncernenheder under deres jurisdiktion. Denne beslutning og den fælles beslutning skal anerkendes som endelige og anvendes af tilsynsmyndighederne.

Med forslaget til stk. 3, 4 og 5 gennemføres dele af artikel 8, stk. 2 og 3, i BRRD.

Det følger af forslaget til *stk. 6*, at Finanstilsynet fastsætter regler om krav til koncerngenopretningsplaner, herunder om tidspunktet for udarbejdelsen og løbende opdatering af koncerngenopretningsplanen, samarbejdet med de øvrige kompetente myndigheder og indholdet af koncerngenopretningsplanen. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 71 a, stk. 4. Bemyndigelsen muliggør således også, at der kan fastsættes regler om de tilfælde, hvor der ikke træffes en fælles beslutning af de kompetente myndigheder.

§ 71 c

Med forslaget til § 71 c gennemføres dele af artikel 6 i BRRD. Det følger af forslaget til *stk. 1*, at Finanstilsynet skal underrette virksomheden eller koncernens moderselskab, såfremt Finanstilsynet vurderer, at genopretningsplanen eller koncerngenopretningsplanen har væsentlige mangler, eller der vurderes at være væsentlige hindringer for planens iværksættelse. Samtidig skal Finanstilsynet give virksomheden mulighed for at udtale sig herom. Vurderer Finanstilsynet herefter fortsat, at der er behov for udarbejdelse af en revideret version af genopretningsplanen, har virksomheden en frist på 2 måneder, som med Finanstilsynets godkendelse kan forlænges med en måned, til at forelægge en revideret genopretningsplan for Finanstilsynet.

En genopretningsplan vil eksempelvis være behæftet med væsentlige mangler, hvis planen ikke vurderes at være realistisk eller gennemførlig, eller hvis virksomheden ikke har forholdt sig til de konkrete forhold i denne.

Det følger af forslaget til *stk. 2*, at Finanstilsynet kan påbyde virksomheden at foretage en række foranstaltninger, såfremt virksomheden ikke inden for den fremsendte frist forelægger en revideret genopretningsplan, eller den reviderede plan ikke i tilstrækkelig grad afhjælper de i henhold til *stk. 1* påpegede mangler og hindringer. Finanstilsynet kan kun påbyde virksomheden de i *stk. 2* nævnte foranstaltninger, såfremt disse vurderes at være nødvendige og forholdsmæssige set i forhold til den påbudte foranstaltnings indvirkning på virksomheden. De foranstaltninger, som Finanstilsynet kan gøre brug af, er at påbyde virksomheden at nedtone risikoprofilen, herunder likviditetsrisikoen, muliggøre rettidige rekapitaliseringsforanstaltninger, revidere strategi og struktur, foretage ændringer af finansieringsstrategien for at forbedre de centrale forretningsområders og kritiske funktioners modstandsdygtighed samt foretage ændringer i virksomhedens ledelsesstruktur. Der er således tale om indgribende foranstaltninger, der kun kan påbydes af Finanstilsynet, såfremt genopretningspla-

nen vurderes mangelfuld på en måde, som kan have betydning for virksomhedens levedygtighed på længere sigt.

Til nr. 9 (§ 177 a i lov om finansiel virksomhed)

Med lovforslaget foreslås den gældende § 177 a i lov om finansiel virksomhed ophævet som konsekvens af, at reguleringen af koncerngenopretningsplaner ved nærværende lovforslag foreslås indsat som § 71 b i lovens kapitel 8 om ledelse og indretning af virksomheden.

I stedet indsættes som § 177 a en bestemmelse, der gennemfører artikel 30 i BRRD.

Det foreslås med *stk. 1*, at reglerne om tidlig indgriben i den foreslåede § 243 a og den foreslåede § 243 c finder anvendelse på koncerner, hvor det konsoliderede tilsyn – dvs. hvor tilsynet med modervirksomheden – påhviler Finanstilsynet. Bestemmelsen finder kun anvendelse på koncerner, hvor den øverste modervirksomhed er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I eller en finansiel holdingvirksomhed, og hvor mindst et datterselskab er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I. Stk. 1 finder anvendelse på både nationale og grænseoverskridende koncerner.

Det følger af *stk. 2*, at Finanstilsynet, når betingelserne for at anvende en eller flere foranstaltninger i den foreslåede § 243 a eller § 243 c i relation til en modervirksomhed omfattet af *stk. 1* er opfyldt, skal høre de øvrige kompetente myndigheder i tilsynskollegiet for den pågældende koncern, inden Finanstilsynet træffer foranstaltning efter § 243 a eller § 243 c. Finanstilsynet skal på samme tidspunkt underrette Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) herom.

Efter underretning af EBA og høring af de relevante myndigheder skal Finanstilsynet vurdere, om der skal træffes foranstaltninger, jf. § 243 a eller § 243 c, over for modervirksomheden. Ved vurderingen heraf skal Finanstilsynet tage de påtænkte foranstaltningers konsekvenser for koncernen, herunder koncernens virksomheder i andre medlemsstater, i betragtning. Finanstilsynet skal ligeledes tage hensyn til de synspunkter og forbehold, som de øvrige kompetente myndigheder har givet udtryk for i høringen, samt beslutningens potentielle konsekvenser for den finansielle stabilitet i de berørte medlemsstater. Finanstilsynet underretter de øvrige myndigheder i tilsynskollegiet og EBA om sin beslutning.

Med det foreslåede *stk. 3* foreslås, at Finanstilsynet, hvor Finanstilsynet som konsoliderende tilsynsmyndighed fra en kompetent myndighed for et datterselskab modtager underretning om, at datterselskabet opfylder betingelserne for anvendelse af § 243 a eller § 243 c, skal udarbejde en vurdering. Vurderingen skal indeholde de sandsynlige konsekvenser, som den kompetente tilsynsmyndigheds påtænkte foranstaltning over for datterselskabet vil have for koncernen som helhed eller for virksomheder i koncernen i andre medlemsstater. Finanstilsynet skal udarbejde vurderingen inden for tre arbejdsdage fra modtagelsen og underrette den kompetente myndighed om vurderingen.

Med *stk. 4* foreslås, at i de situationer, hvor mere end én kompetent myndighed i tilsynskollegiet ønsker at træffe foranstaltninger, som foreslået i § 243 a eller § 243 c, over for et datterselskab, og hvor Finanstilsynet er konsoliderende tilsynsmyndighed for koncernen, skal Finanstilsynet i samarbejde med de øvrige kompetente myndigheder i tilsynskollegiet vurdere hensigtsmæssigheden af de påtænkte foranstaltninger for koncernen. Finanstilsynet skal ved vurderingen blandt andet tage stilling til, om det vil være hensigtsmæssigt at udpege den samme midlertidige administrator for de berørte virksomheder i koncernen, hvis flere kompetente myndigheder påtænker at benytte denne

beføjelse, eller om det er mere hensigtsmæssigt at koordinere anvendelsen af foranstaltningerne i § 243 a på mere end en virksomhed. Formålet med vurderingen skal være at fremme løsninger, der genopretter den berørte virksomheds finansielle stilling. Beslutningen skal tage hensyn til potentielle konsekvenser for den finansielle stabilitet i de berørte medlemsstater. Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) kan efter anmodning fra en kompetent myndighed bistå myndighederne med at nå til enighed i overensstemmelse med artikel 31 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Finanstilsynet skal i samarbejde med de øvrige kompetente myndigheder tilstræbe at opnå en fælles beslutning om, hvorvidt der skal ske tidlig indgriben, og i givet fald hvilke foranstaltninger der skal anvendes, samt hvor i koncernen disse skal igangsættes. Finanstilsynet og de øvrige kompetente myndigheder har fem arbejdsdage til at udarbejde denne fælles beslutning. Beslutningen skal begrundes, og Finanstilsynet skal som konsoliderende myndighed underrette modervirksomheden om beslutningen.

Af forslaget til *stk. 5* fremgår, at såfremt tilsynskollegiet ikke kan træffe en fælles beslutning inden for 5 arbejdsdage, kan Finanstilsynet selv træffe beslutning om anvendelsen af en eller flere foranstaltninger over for modervirksomheden. Beslutningen skal være begrundet og tage hensyn til de synspunkter og forbehold, som de øvrige kompetente myndigheder har givet udtryk for i den i *stk. 4* nævnte periode, samt til afgørelsens potentielle konsekvenser for den finansielle stabilitet i de berørte medlemsstater.

Finanstilsynet skal underrette modervirksomheden og de øvrige kompetente myndigheder om beslutningen. Det fremgår endvidere af *stk. 5*, at Finanstilsynet skal udskyde sin beslutning, såfremt en af de kompetente myndigheder i tilsynskollegiet har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA). EBA kan bistå de kompetente myndigheder, som agter at anvende en eller flere af foranstaltningerne i den foreslåede § 243 a, *stk. 1*, litra a, med henblik på BRRD's bilag afsnit A, punkt 4), 10), 11) og 19) eller § 243 a, *stk. 1*, nr. 5 eller 7. Er sagen indbragt for EBA skal Finanstilsynet afvente den beslutning, som EBA måtte vedtage i henhold til artikel 19, *stk. 3*, i forordning (EU) nr. 1093/2010, og træffe beslutning i overensstemmelse hermed. Foreligger der ikke inden for 3 dage en beslutning fra EBA, finder de enkelte beslutninger, der er truffet i overensstemmelse med § 177 a, *stk. 2* og 5, eller § 177 b, *stk. 2*, anvendelse.

Med forslaget til *stk. 4* og 5 gennemføres artikel 8, *stk. 4-8*, i BRRD.

Til nr. 10 (§ 177 b i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget til § 177 b i lov om finansiel virksomhed gennemføres dele af artikel 30, *stk. 3-8*, i BRRD.

Forslaget til *stk. 1* omfatter de situationer, hvor Finanstilsynet som kompetent myndighed for et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, påtænker at foretage en eller flere foranstaltninger efter § 243 a eller § 243 c over for en virksomhed, men hvor det konsoliderede tilsyn med koncernen ligger hos en anden tilsynsmyndighed inden for Den Europæiske Union eller lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Det følger af bestemmelsen, at Finanstilsynet skal høre den konsoliderende myndighed, inden der foretages tidlig indgriben efter § 243 a eller § 243 c. Finanstilsynet skal ved vurderingen af, om der skal ske tidlig indgriben, og i givet fald hvilken foranstaltning der skal finde anvendelse overfor dattervirksomheden, tage den konsoliderende tilsynsmyndigheds eventuelle fremsendte vurdering

efter § 177 a, stk. 3, i betragtning, samt foranstaltningens potentielle konsekvenser for den finansielle stabilitet i de berørte medlemsstater.

Forslaget til *stk. 2* omfatter en situation som anført i § 177 a, stk. 4, men hvor Finanstilsynet ikke er konsoliderende myndighed. Forslaget medfører, at Finanstilsynet selv kan træffe beslutning om tidlig indgriben efter § 243 a eller § 243 c, over for et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, hvis der ikke foreligger en fælles beslutning som nævnt i den foreslåede § 177 a, stk. 4, senest 5 arbejdsdage fra det tidspunkt, hvor den konsoliderende myndighed har hørt de kompetente myndigheder i tilsynskollegiet.

Beslutningen skal tage hensyn til de synspunkter og forbehold, som den konsoliderende myndighed har givet udtryk for, samt de øvrige kompetente myndigheders synspunkter og forbehold i den i § 177 a, stk. 4 nævnte periode. Herudover skal Finanstilsynet tage hensyn til beslutningens potentielle konsekvenser for den finansielle stabilitet i de berørte medlemsstater. Finanstilsynet skal underrette dattervirksomheden om beslutningen.

Finanstilsynet eller en af de andre kompetente myndigheder i tilsynskollegiet kan anmode Den Europæiske Banktilsynsmyndighed om i overensstemmelse med artikel 31 i forordning (EU) nr. 1093/2010 at bistå de kompetente myndigheder med at nå til enighed.

Det fremgår endvidere af *stk. 2*, at Finanstilsynet skal udskyde sin beslutning, såfremt en af de kompetente myndigheder i tilsynskollegiet, herunder Finanstilsynet selv, har indbragt sagen for EBA. EBA kan bistå de kompetente myndigheder, som agter at anvende en eller flere af foranstaltningerne i den foreslåede § 243 a, stk. 1, nr. 1, med henblik på direktivets bilag, afsnit A, punkt 4, 10), 11) og 19) eller § 243 a, stk. 1, nr. 5 og 7 med at nå til enighed. Er sagen indbragt for EBA skal Finanstilsynet afvente den beslutning, som EBA måtte træffe i henhold til artikel 19, stk. 3 i forordning (EU) nr. 1093/2010. Finanstilsynet træffer herefter beslutning i overensstemmelse med EBA's beslutning. Foreligger der ikke en beslutning fra EBA inden for tre dage, finder de enkelte beslutninger, der er truffet i overensstemmelse med § 177 a, stk. 2 og 5, eller § 177 b, stk. 2, anvendelse.

Til nr. 11 (§ 182, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget til ændring af § 182, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed foretages en ændring som følge af, at der med dette lovforslag indsættes §§ 182 b-182 f. Med konsekvensændringen fremgår det, at der med §§ 182 b-182 f indføres særlige regler om koncernintern finansiel støtte.

Der henvises i det hele til bemærkningerne til § 1, nr. 9.

Til nr. 12 (§§ 182 b-182 f i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget til §§ 182 b-182 f i lov om finansiel virksomhed gennemføres artikel 19-26 i BRRD.

Forslaget til § 182 b, gennemfører artikel 19 og 20 i BRRD. Bestemmelsen omhandler indgåelse af aftale om koncernintern finansiel støtte og godkendelse heraf. Bestemmelsen omhandler derimod ikke selve ydelsen af koncernintern finansiel støtte.

Af forslaget til § 182 b, stk. 1, fremgår, at koncerner, hvor Finanstilsynet har det konsoliderede tilsyn med modervirksomheden, og hvor en eller flere dattervirksomheder er et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab I eller et finansieringsinstitut, kan indgå i aftaler om koncernintern finansiel støtte med andre virksomheder inden for samme koncern. Dette gælder både for så

vidt angår virksomheder i andre lande inden for Den Europæiske Union, virksomheder i lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, samt virksomheder i tredjelande. Bestemmelsen gennemfører artikel 19, stk. 1, i BRRD.

Aftalen om koncernintern finansiel støtte må, jf. BRRD artikel 19, stk. 8, kun indgås, hvis ingen af parterne på tidspunktet for indgåelsen efter deres respektive kompetente myndigheders opfattelse opfylder betingelserne for tidlig indgriben, jf. forslaget til kapitel 15 a.

Aftalen kan indgås med en eller flere andre virksomheder i koncernen. Aftaler om koncernintern finansiel støtte kan 1) omfatte et eller flere af koncernens datterselskaber, og aftalen kan indeholde bestemmelser om finansiel støtte fra moderselskabet til datterselskaberne, fra datterselskaberne til moderselskabet, mellem de af koncernens datterselskaber, der er part i aftalen, eller en kombination af disse koncernenheder og 2) indeholde bestemmelser om koncernintern finansiel støtte i form af lån, garantistillelse, aktiver, der stilles til rådighed som sikkerhed, eller en kombination af disse former for koncernintern finansiel støtte med en eller flere transaktioner inklusiv mellem støttemodtager og tredjemand, jf. artikel 19, stk. 5, i BRRD.

Aftalen kan endvidere indeholde et tilsagn om koncernintern finansiel støtte fra den støttemodtagende virksomhed til den støtteydende virksomhed jf. artikel 19, stk. 6, i BRRD.

Af forslaget til *stk. 2* følger, at virksomhederne i koncernen alene må indgå aftaler om koncernintern finansiel støtte, når alle de virksomheder, som er parter i aftalen, handler i egen interesse, og således uafhængigt af øvriges interesse.

Det følger af artikel 19, stk. 7, i BRRD, at aftaler om koncernintern finansiel støtte skal indeholde en række elementer for at leve op til kravene til sådanne aftaler. Blandt andet følger det, at aftalparterne skal handle af egen fri vilje ved indgåelsen af aftalen, de skal handle i egen interesse og kan tage hensyn til eventuelle direkte eller indirekte fordele for aftalparten som følge af ydelsen af den finansielle støtte. Derudover skal en part, som yder koncernintern finansiel støtte, have fuld adgang til relevante oplysninger fra enhver part, der er modtager den koncerninterne finansielle støtte. Det vil være den støtteydende virksomhed, som vurderer, om den har modtaget tilstrækkelige oplysninger.

Vederlaget for ydelsen af finansiel støtte kan fastsættes under hensyntagen til de oplysninger, som den støtteydende part er i besiddelse af, i kraft af at denne er en del af samme koncern, som den part der modtager finansiel støtte, og som markedet ikke har adgang til. Principperne for beregning af det vederlag, der skal betales for den finansielle støtte, kan fastlægges, uden at der er pligt til at tage hensyn til den forventede midlertidige indvirkning på markedspriserne som følge af koncerneksterne begivenheder.

Når modervirksomheden i en koncern indsender en ansøgning om tilladelse til at indgå koncerninterne aftaler om finansiel støtte til Finanstilsynet, i hvilke tilfælde Finanstilsynet, jf. *stk. 1*, vil være den konsoliderende tilsynsmyndighed, følger det af forslaget til *stk. 3*, at ansøgningen skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne i den foreslåede § 182 d er opfyldt, herunder et udkast til den påtænkte aftale om koncernintern finansiel støtte, oplysninger om hvilke virksomheder i koncernen, der ønsker at deltage i aftalen samt øvrige relevante oplysninger. Med bestemmelsen gennemføres artikel 20, stk. 1, i BRRD.

De almindelige forvaltningsretlige principper finder anvendelse på Finanstilsynets behandling af ansøgningen, herunder krav om behørig begrundelse ved helt eller delvist afslag til en virksomhed på en ansøgning om at indgå en aftale om koncernintern finansiel støtte, partshøring, klagevejledning m.v.

Det følger af forslaget til *stk. 4*, at Finanstilsynet som konsoliderende myndighed skal fremsende ansøgningen om tilladelse til at indgå en aftale om koncernintern finansiel støtte til de kompetente myndigheder for hvert af de datterselskaber, som ønsker at deltage i aftalen. Fremsendelse skal ske straks og med henblik på at opnå en fælles beslutning om den påtænkte aftale om koncernintern finansiel støtte. Både kompetente myndigheder i andre medlemslande og i tredjelande er omfattet. Forslaget til *stk. 4*, gennemfører artikel 20, *stk. 2*, i BRRD.

Det følger af forslaget til *stk. 5*, at Finanstilsynet giver tilladelse til den påtænkte aftale om koncernintern finansiel støtte, hvis aftalen vurderes at være i overensstemmelse med betingelserne i forslaget til § 182 d, der gennemfører dele af artikel 23 i BRRD. Tilladelsen skal følge de procedurer, som er beskrevet i forslaget til *stk. 7* og *8*, der gennemfører artikel 20, *stk. 5* og *6*, i BRRD.

I medfør af forslaget til *stk. 6*, som gennemfører artikel 20, *stk. 4*, i BRRD kan Finanstilsynet endvidere forbyde indgåelsen af den påtænkte aftale, hvis aftalen anses for uforenelig med betingelserne i den foreslåede § 182 d. Finanstilsynet skal følge procedurerne i *stk. 7* og *8*.

Det følger af forslaget til *stk. 7*, at Finanstilsynet senest 4 måneder efter modtagelsen af en ansøgning, jf. forslaget til *stk. 3*, skal nå frem til en fælles beslutning sammen med de i *stk. 4*, nævnte myndigheder, og at Finanstilsynet skal meddele denne beslutning til virksomheden. *Stk. 7* gennemfører artikel 20, *stk. 5*, i BRRD, hvoraf det følger, at de kompetente myndigheder skal gøre alt, hvad der står i deres magt, for at nå frem til en fælles beslutning, som tager hensyn til de potentielle konsekvenser, herunder finanspolitiske, af aftalens gennemførelse i alle medlemsstater, hvor koncernen driver virksomhed, om bestemmelserne i den påtænkte aftale er forenelige med betingelserne for finansiel støtte, jf. forslaget til § 182 d. Dette skal ske senest 4 måneder efter modtagelsen af ansøgningen hos den konsoliderede myndighed, i dette tilfælde Finanstilsynet. Den fælles beslutning skal fremgå af et dokument, der indeholder den fuldt begrundede beslutning, som den konsoliderende tilsynsmyndighed sender til den ansøgende virksomhed.

En godkendt aftale om koncernintern finansiel støtte og eventuelle ændringer heraf som følge af en fælles beslutning, jf. ovenfor, skal sendes til afviklingsmyndighederne for hver af de relevante virksomheder, der deltager i aftalen, både i andre medlemsstater og i tredjelande, jf. artikel 22 i BRRD. Det er de kompetente myndigheder, som fremsender aftalen til de relevante afviklingsmyndigheder. Baggrunden herfor er, at aftaler om ydelse af koncernintern finansiel støtte kan have indvirkning på koncernens eller virksomhedernes afviklingsplaner.

I medfør af *stk. 8*, kan Finanstilsynet selv træffe beslutning om ansøgningen, såfremt der ikke inden for 4 måneder, jf. *stk. 7*, foreligger en fælles beslutning. Finanstilsynet underretter den ansøgende virksomhed og de øvrige kompetente myndigheder om sin beslutning. *Stk. 8* gennemfører artikel 20, *stk. 6*, i BRRD. Beslutningen, som skal være skriftlig, skal være begrundet og tage hensyn til de synspunkter og forbehold, som de øvrige kompetente myndigheder har givet udtryk for i løbet af perioden på fire måneder.

Det foreslås i *stk. 9*, som gennemfører artikel 20, stk. 7, i BRRD, at Finanstilsynet skal udskyde sin beslutning, såfremt en af de i forslaget til *stk. 4*, nævnte myndigheder har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010. Finanstilsynet skal afvente EBA's beslutning og skal herefter træffe beslutning i overensstemmelse med EBA's beslutning. Perioden på 4 måneder anses for at være forligsfasen i nævnte forordnings forstand. EBA træffer beslutning inden for en måned. Efter udløbet af perioden på 4 måneder, eller efter at der er truffet en fælles beslutning, kan sagen ikke længere indbringes for EBA.

§ 182 c

Med forslaget til § 182 c i lov om finansiel virksomhed om kapitalejernes godkendelse af en aftale om koncernintern finansiel støtte, gennemføres artikel 21 i BRRD.

Med det foreslåede *stk. 1* fastsættes, at en aftale om koncernintern finansiel støtte, når Finanstilsynet og eventuelle øvrige relevante kompetente myndigheder har givet tilladelse til denne, skal godkendes af kapitalejerne i hver af de virksomheder, som ønsker at deltage i aftalen. Godkendelsen kan finde sted på en generalforsamling eller en ekstraordinær generalforsamling. Aftalen gælder kun for de virksomheder, hvis kapitalejere har godkendt aftalen, og kapitalejernes godkendelse er således en gyldighedsbetingelse. En aftale om koncernintern finansiel støtte er kun gyldig for en virksomhed, hvis dens kapitalejere har tilladt bestyrelsen at beslutte, at virksomheden skal yde eller modtage støtte i henhold til aftalen. Aftalen om støtte skal være i overensstemmelse med de betingelser, der i øvrigt er fastsat for aftaler om koncernintern finansiel støtte, og forudsat at godkendelsen fra kapitalejerne ikke er trukket tilbage.

Med det foreslåede *stk. 2* fastsættes, at bestyrelsen for hver af de virksomheder, som deltager i aftalen om koncernintern finansiel støtte, hvert år aflægger beretning for kapitalejerne om, hvordan aftalen fungerer og om eventuel gennemførelse af de afgørelser, der er truffet i medfør af aftalen. Beretningen kan aflægges i forbindelse med den ordinære generalforsamling.

§ 182 d

Mens den foreslåede § 182 b regulerer, at en aftale om finansiel støtte mellem virksomheder inden for en koncern skal godkendes af Finanstilsynet, forinden aftalen indgås, følger det af forslaget til § 182 d, hvornår bestyrelsen i den støttestyrende virksomhed og Finanstilsynet kan give tilladelse til, at en aftale om koncernintern finansiel støtte, som er godkendt i henhold til § 182 b, kan iværksættes. § 182 c finder således anvendelse, når en virksomhed, som er en part i en aftale om koncernintern finansiel støtte, som Finanstilsynet har godkendt, jf. § 182 b, opfylder betingelserne for tidlig indgriben, jf. forslaget til kapitel 15 a. Bestemmelsen gennemfører dele af artikel 19, stk. 1, samt artikel 23 i BRRD.

Det foreslås i *stk. 1*, at en virksomhed kun må yde koncernintern finansiel støtte i henhold til en godkendt aftale, jf. forslaget til § 182 b, stk. 1, når den støttemodtagende virksomhed opfylder betingelserne i kapitel 15 a for tidlig indgriben, og når pkt. 1-9 er opfyldt.

Bestemmelsen berører ikke koncerninterne finansielle ordninger, herunder finansieringsordninger og forvaltningen af centraliserede finansieringsordninger, hvis ingen af parterne i aftalen opfylder betingelserne i kapitel 15 a i lov om finansiel virksomhed for tidlig indgriben, jf. artikel 19, stk. 2, i BRRD. Hvis transaktionerne vedrører virksomheder, som ikke opfylder betingelserne for tidlig indgriben, kan transaktionen være omfattet af § 182.

Det fremgår videre af artikel 19, stk. 3, litra a), at en aftale om koncernintern finansiel støtte ikke er en forudsætning for, at der kan ydes koncernintern finansiel støtte til en virksomhed, som oplever finansielle problemer, hvis der er tale om en beslutning i et konkret tilfælde, i overensstemmelse med koncernens politik og hvis det ikke udgør en risiko for koncernen som helhed. Finanstilsynet vil konkret vurdere, om betingelserne for koncernintern finansiel støtte er opfyldt, i en sådan situation, hvor en virksomhed påtænker at yde en sådan støtte.

En aftale om koncernintern finansiel støtte er ikke en forudsætning for at drive virksomhed i en medlemsstat jf. artikel 19, stk. 3, litra b, ligesom det af BRRD's præambel 22 følger, at bestemmelserne om tilladelse til aftaler om koncernintern finansiel støtte ikke berører aftalemæssige eller vedtægtsmæssige ansvarsordninger mellem virksomheder, der beskytter de deltagende virksomheder gennem krydsгарantier og lignende ordninger.

Forslaget til *nr. 1* fastslår, at den første betingelse for, at der kan ydes koncernintern finansiel støtte er, når det med rimelighed kan forventes, at støtten afhjælper de væsentlige finansielle problemer i den støttemodtagende virksomhed.

Forslaget til *nr. 2* fastslår, at den finansielle støtte skal have til formål at bevare eller genoprette den finansielle stabilitet i koncernen som helhed, eller i en af virksomhederne, ligesom støtten skal være i den støtteydende virksomheds interesse.

Med *nr. 3* forslås endvidere, at den finansielle støtte ydes på visse betingelser, herunder mod vederlag, jf. også forslaget til § 182 b, stk. 2. En aftale om koncernintern finansiel støtte skal således indeholde betingelser om eksempelvis tilbagebetaling, vederlag og andre relevante betingelser i en aftale om koncern intern finansiel støtte i overensstemmelse med det foreslåede § 182 b. Støtten ydes således som udgangspunkt i overensstemmelse med den godkendte aftale.

Med forslaget til *nr. 4* foreslås endvidere, at der skal være rimelig udsigt til, at vederlaget for støtten bliver erlagt, herunder hvis støtten er ydet i form af et lån, at lånet bliver tilbagebetalt af den støttemodtagende virksomhed.

I den foreslåede *nr. 5* er det en betingelse, at ydelsen af den koncerninterne finansielle støtte ikke vil true likviditeten eller solvensen i den støtteydende virksomhed.

Med forslaget til *nr. 6* fastslås, at ydelsen af den koncerninterne finansielle støtte ikke må medføre en trussel mod den finansielle stabilitet, i særdeleshed i det land inden for Den Europæiske Union, eller et land som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvor den støtteydende virksomhed er hjemmehørende.

Af forslaget til *nr. 7* fremgår, at den støtteydende virksomhed, på tidspunktet hvor støtten ydes, skal opfylde kapital- og likviditetskravene i FIL og CRR, og ydelse af støtten ikke medfører, at kravene overtrædes, medmindre Finanstilsynet eller den kompetente myndighed i det land inden for Den Europæiske Union, eller et land som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som på individuelt niveau er ansvarlig for tilsynet med den støtteydende virksomhed, har givet særskilt tilladelse hertil.

Med forslaget til *nr. 8* fastslås, at den støtteydende virksomhed, på tidspunktet for ydelsen af den koncerninterne støtte, skal opfylde kravene til store eksponeringer, jf. CRR.

Endelig følger det af *nr. 9*, at ydelsen af den koncerninterne finansielle støtte ikke må ændre mulighederne for afvikling af den støtteydende virksomhed.

Der er tale om kumulative betingelser som alle skal være opfyldt. Der er ikke mulighed for at dispensere fra et eller flere punkter.

Betingelserne gælder ikke alene ved meddelelse af tilladelsen til at indgå en påtænkt aftale om koncernintern finansiell støtte, men også i den fortsatte drift, når der er meddelt tilladelse til en sådan aftale. Finanstilsynet kan således inddrage tilladelsen givet efter § 182 b, hvis aftalen ikke er iværksat og hvis betingelserne i stk. 2 ikke længere er opfyldt.

I medfør af artikel 23, stk. 2, i BRRD vil EBA udarbejde reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere betingelserne i stk. 1, nr. 1, 3, 5 og 9.

EBA vil endvidere som følge af artikel 23, stk. 3, i BRRD udarbejde retningslinjer for at fremme konvergens i praksis med henblik på at præcisere betingelserne i stk. 1, nr. 2, 4, 6 og 8.

Finanstilsynets praksis forventes at være i overensstemmelse med de af EBA udarbejdede dokumenter.

§ 182 e

Med forslaget til § 182 e, *stk. 1*, i lov om finansiell virksomhed fastsættes, at det er bestyrelsen for den støtteydende virksomhed, som træffer beslutning om at yde koncernintern finansiell støtte. Beslutningen om at acceptere koncernintern finansiell støtte i henhold til aftalen træffes af bestyrelsen for den støttemodtagende virksomhed. Beslutningen skal være begrundet og formålet med den påtænkte finansielle støtte skal være anført. Navnlig skal det af beslutningen fremgå, hvordan ydelsen af den finansielle støtte opfylder betingelserne i den foreslåede § 182 d. § 182 e stk. 1, gennemfører artikel 24 i BRRD.

Med det foreslåede *stk. 2*, fastsættes, at bestyrelsen for den støtteydende virksomhed forud for ydelse af støtte i henhold til en godkendt aftale om koncernintern finansiell støtte skal underrette Finanstilsynet. Bestyrelsen skal endvidere underrette den konsoliderede tilsynsmyndighed, såfremt denne ikke er Finanstilsynet. Endelig skal den kompetente myndighed underrettes efter nr. 3, hvis denne myndighed ikke er identisk med Finanstilsynet eller den konsoliderende tilsynsmyndighed. Herudover skal EBA underrettes. Stk. 2 gennemfører artikel 25, stk. 1, i BRRD.

Det følger af det foreslåede *stk. 3*, at underretning i henhold til stk. 2, skal indeholde bestyrelsens begrundede beslutning samt detaljerede oplysninger om den påtænkte finansielle støtte, herunder en kopi af aftalen om koncernintern finansiell støtte. Stk. 3 gennemfører artikel 25, stk. 1, sidste punkt i BRRD.

Det foreslåede *stk. 4* fastsætter, at Finanstilsynet fra tidspunktet for modtagelse af en underretning, jf. det foreslåede stk. 1, og efter modtagelsen af alle de oplysninger, som i medfør af stk. 3 skal medfølge underretningen, har 5 arbejdsdage til enten at forbyde eller begrænse den koncerninterne finansielle støtte, hvis Finanstilsynet vurderer, at ikke alle betingelserne i § 182 d er opfyldt. En afgørelse om at forbyde eller begrænse koncernintern finansiell støtte skal begrundes. Stk. 4 gennemfører artikel 25, stk. 2, i BRRD.

Med det foreslåede *stk. 5* fastsættes, at Finanstilsynets afgørelse om at acceptere, forbyde eller begrænse den koncerninterne finansielle støtte omgående skal meddeles til den konsoliderede tilsynsmyndighed, såfremt dette ikke er Finanstilsynet, den kompetente myndighed for den virksomhed, der modtager støtten og EBA. Stk. 5 gennemfører artikel 25, stk. 3, i BRRD.

Er Finanstilsynet konsoliderende tilsynsmyndighed, underretter Finanstilsynet omgående de øvrige medlemmer af tilsynskollegiet og afviklingskollegiet om afgørelsen.

Hvis Finanstilsynet er kompetent myndighed for den støttemodtagende virksomhed eller konsoliderende myndighed for koncernen, kan Finanstilsynet indbringe en afgørelse om at begrænse eller forbyde støtte fra den støtteydende virksomheds kompetente myndighed for EBA. Finanstilsynet kan indbringe sagen for EBA og anmode om bistand i overensstemmelse med artikel 31 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Det følger endvidere af *stk. 6*, at der kan ydes støtte i henhold til aftalen, såfremt Finanstilsynet ikke inden for den i *stk. 4* anførte frist har accepteret, forbudt eller begrænset den koncerninterne finansielle støtte i overensstemmelse med underretningen. Stk. 6 gennemfører artikel 25, stk. 5 i BRRD.

Det følger af artikel 25, stk. 7, i BRRD, at hvis Finanstilsynet begrænser eller forbyder koncernintern finansiell støtte, i tilfælde hvor koncerngenopretningsplanen henviser til koncernintern finansiell støtte, kan Finanstilsynet anmode den konsoliderende tilsynsmyndighed, hvis denne ikke er Finanstilsynet, om at iværksætte en ny vurdering af koncerngenopretningsplanen eller anmode pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I om at forelægge en revideret genopretningsplan.

Det foreslås endelig i *stk. 7*, at bestyrelsens beslutning om at yde koncernintern finansiell støtte skal sendes til de *stk. 2* nævnte myndigheder. Finanstilsynet skal herefter, såfremt Finanstilsynet har det konsoliderede tilsyn med koncernen, omgående underrette de øvrige medlemmer af tilsynskollegiet og medlemmerne af afviklingskollegiet. Stk. 7 gennemfører artikel 25, stk. 6, sidste punkt i BRRD.

§ 182 f

Med den foreslåede § 182 f i lov om finansiell virksomhed gennemføres artikel 26 i BRRD om fremlæggelse af oplysninger.

Med bestemmelsens *stk. 1* foreslås, at alle virksomheder i en koncern, som deltager i aftaler om koncernintern finansiell støtte omfattet af § 182 b skal offentliggøre en beskrivelse af aftalens almindelige betingelser samt navnene på de virksomheder, som er parter i aftalen. Det er både den støtteydende og den støttemodtagende virksomhed, som skal offentliggøre. Med offentliggørelsen skal såvel godkendte som udnyttede aftaler om koncernintern finansiell støtte beskrives.

Virksomhederne skal kunne identificeres. For virksomheder registreret i Danmark betyder dette, at CVR-nummeret skal oplyses. For virksomheder registreret i udlandet skal tilsvarende identifikation oplyses, hvorfor oplysninger, der kan sidestilles med eller svarer til danske CVR-numre, skal offentliggøres.

I henhold til det foreslåede *stk. 2* skal der ske offentliggørelse mindst én gang om året og samtidig med offentliggørelsen af årsregnskabet. Hvis der inden for dette år eksempelvis sker ændringer i

koncernvirksomhedens aftaler om finansiel støtte, herunder hvis der indgås nye aftaler, skal dette hurtigst muligt offentliggøres og beskrives. Det følger endvidere af stk. 2, at artikel 431-434 i CRR finder anvendelse på offentliggørelsen. Dette betyder blandt andet, at virksomheden selv vælger hvilket medie og hvilket sted, de vil opfylde disse offentliggørelseskrav.

Til nr. 13 (§ 206 i lov om finansiel virksomhed)

Forslaget til § 206 gennemfører DGSD artikel 16, stk. 6, hvorefter indskydere i tilfælde af et pengeinstitut eller realkreditinstituts fusion, et datterselskabs omdannelse til en filial eller andre lignende begivenheder, har krav på at modtage en orientering om den forestående begivenhed mindst en måned før, begivenheden får retsvirkning. Bestemmelsen omfatter de tilfælde som omfattes af lov om finansiel virksomhed § 204. Det er det pågældende institut, som underretter sine indskydere. I tilfælde af en fusion underretter hvert institut egne indskydere.

Bestemmelsen er begrænset til at finde anvendelse i de tilfælde, hvor begivenheden medfører en ændring i dækningen af indskyderens og investorernes dækning af indskud og kontante midler, jf. nærmere herom i bemærkningerne til forslaget til § 15, stk. 2, i lov om en indskyder- og investorordning.

Finanstilsynet kan tillade en kortere frist end én måneds varsel, såfremt Finanstilsynet vurderer, at beskyttelse af forretningshemmeligheder eller den finansielle stabilitet giver behov herfor.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med forslaget til § 15 i lov om en garantifond for indskydere og investorer.

Til nr. 14 (§ 224, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Forslaget til § 224, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed giver Finanstilsynet hjemmel til at inddrage en finansiel virksomheds tilladelse, hvis virksomheden ikke opfylder kravene til at opretholde sin denne. Forslaget hænger sammen med forslaget til § 224, stk. 7 og 8, hvorefter Finanstilsynet efter konkret vurdering og høring af Finansiell Stabilitet kan anse en virksomhed for nødlidende eller forventeligt nødlidende, såfremt en virksomhed ikke opfylder betingelserne for at opretholde sin tilladelse, f.eks. hvis virksomheden ikke opfylder kapitalgrundlagskravene eller likviditetskravene, og virksomheden ikke forventes inden for nær fremtid at kunne opfylde disse.

Til nr. 15 (§ 224, stk. 6-10, i lov om finansiel virksomhed)

Med det foreslåede § 224, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed gennemføres artikel 32, stk. 4, litra c, i BRRD. Bestemmelsen giver Finanstilsynet en eksplicit hjemmel til at inddrage et pengeinstitut eller realkreditinstituts tilladelse på baggrund af utilstrækkelig likviditet. Opfyldelsen gælder både de gældende bestemmelser i lov om finansiel virksomhed samt artikel 412, stk. 1, i CRR. Det betyder, at Finanstilsynet kan anse et pengeinstitut eller realkreditinstitut for nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. forslaget til bestemmelsens stk. 7 og 8, såfremt virksomheden ikke opfylder kravene i CRR og lov om finansiel virksomhed. Det er en forudsætning for inddragelsen af tilladelsen, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet vurderer, at virksomheden ikke kan, eller at der er objektive elementer til støtte for en konstatering af, at virksomheden i nær fremtid ikke vil være i stand til, at indfri sin gæld eller sine andre forpligtelser efterhånden som de forfalder.

I overensstemmelse med bestemmelsen i artikel 414 i CRR, kan et pengeinstitut eller et realkreditinstitut godt overtræde kravet i artikel 412, stk. 1, i CRR, herunder i stressede perioder, uden at Finanstilsynet vurderer, at pengeinstituttet eller realkreditinstituttet er nødlidende eller forventeligt

nødlidende. Instituttet kan således som udgangspunkt godt benytte sin likviditetsbuffer til at tilvejebringe likviditet i en stresset situation.

Ved beslutning om at tilladelsen inddrages, skal Finanstilsynet lægge vægt på, om virksomheden ikke kan, eller inden for en nær fremtid ikke forventes at kunne opfylde sine forpligtelser, efterhånden som de forfalder, samt om virksomheden forventes at kunne genoprette en forsvarlig likviditet og overholde bestemmelsen i artikel 412, stk. 1, i CRR. Finanstilsynet vurderer i den konkrete situation, hvorvidt betingelserne er opfyldt.

Finanstilsynet kan fastsætte en frist til at få tilvejebragt den nødvendige likviditet. Denne frist kan forlænges. Ved vurderingen af om fristen skal forlænges, kan der eksempelvis lægges vægt på udsigten til, at virksomheden igen får tilstrækkelig med likviditet. Dette vil ske i overensstemmelse med § 152, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed og artikel 414 i CRR.

Fondsmæglerselskaber I er på nuværende tidspunkt ikke underlagt kvantitative krav til likviditeten, men kun et generelt krav om at have en forsvarlig likviditet. Dette skyldes primært, at de ikke har indlån eller lignende likviditetskrævende aktiviteter. Fondsmæglerselskaber I omfattes derfor ikke af bestemmelsen, da den gældende § 156 ikke indeholder et kvantitativt krav til fondsmæglerselskabers likviditet, ligesom artikel 412, stk. 1, på nuværende tidspunkt ikke gælder for fondsmæglerselskaber I.

Bestemmelsen skal tilpasses, når artikel 412, stk. 1, træder i kraft for fondsmæglerselskaber I.

I *stk. 7 og 8* foreslås det at beskrive, hvornår et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I anses for henholdsvis nødlidende eller forventeligt nødlidende. Bestemmelserne gennemfører artikel 32, stk. 4, i BRRD.

At en virksomhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende indgår som én ud af tre kumulative betingelser for, hvornår der kan ske afvikling efter lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Den anden betingelse for afvikling er, at det under hensyntagen til tidsfaktoren og andre relevante omstændigheder ikke ser ud til, at nogen andre foranstaltninger iværksat af den private sektor eller Finanstilsynet inden for en passende tidshorisont, vil kunne forhindre at instituttet bliver nødlidende. Sådanne foranstaltninger vil for eksempel være påbud i henhold til kapitel 15 a, eller nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter over for instituttet, jf. forslaget til §§ 271 og 272. Herudover skal afviklingen, som den tredje betingelse, være i offentlighedens interesse.

Endvidere er vurderingen af, om instituttet er nødlidende eller forventeligt nødlidende én ud af to kumulative betingelser for at afgøre, at en virksomhed ikke fortsat er levedygtig, og Finanstilsynet eller Finansiell Stabilitet derfor kan foretage nedskrivning eller konvertering i henhold til forslaget til §§ 271 og 272, samt forslaget til § 16 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Finanstilsynet vil efter en konkret vurdering og høring af Finansiell Stabilitet træffe afgørelse om, at et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I anses for nødlidende, såfremt virksomheden overtræder kravene til at opretholde sin tilladelse, på en måde som retfærdiggør, at Finanstilsynet inddrager virksomhedens tilladelse, jf. bestemmelsens stk. 1, nr. 2, og stk. 6 eller § 225, stk. 1, og § 350, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. Dette er også tilfældet, hvis virksomhedens

aktiver er mindre end passiverne. Endvidere anses virksomheden for nødlidende, såfremt virksomheden har modtaget offentlig finansiel støtte med undtagelse af de særlige tilfælde som er nævnt i stk. 7, nr. 1-3.

Såfremt et virksomhed grundet sin størrelse, kompleksitet eller afsmittende effekt på den samlede finansielle stabilitet kræver ekstraordinær offentlig finansiel støtte fra staten, må virksomheden antages at være at betragte som nødlidende eller forventelig nødlidende. Undtagelsen hertil er dog den helt ekstraordinære situation, hvor økonomien er alvorligt forstyrret, og Folketinget beslutter at vedtage nationale regler om ekstraordinær offentlig finansiel støtte fra Staten. En sådan støtte, som ydes med henblik på at afhjælpe forstyrrelsen i landets økonomi og bevare den finansielle stabilitet, må alene tage form af;

- i) en statsgaranti til dækning af likviditetsfaciliteter, der stilles til rådighed af centralbankerne i henhold til centralbankernes vilkår,
- ii) en statsgaranti for nyligt udstedte forpligtelser, eller
- iii) en tilførsel af kapitalgrundlag eller køb af kapitalinstrumenter til priser og på betingelser, der ikke giver virksomheden en konkurrencefordel.

Det er en betingelse herfor, at virksomheden er solvent og dermed ikke står i en situation, hvor dens aktiver er – eller der er objektive elementer til støtte for en konstatering af, at virksomhedens aktiver i nær fremtid vil være – mindre end dens passiver, eller hvor virksomhed er – eller der er objektive elementer til støtte for en konstatering af, at virksomheden i nær fremtid vil være – ude af stand til at indfri sin gæld eller sine andre forpligtelser, efterhånden som den eller de forfalder.

Garantiforanstaltningerne eller tilsvarende foranstaltninger som nævnt ovenfor skal være betinget af endelig godkendelse i henhold til statsstøttereglerne. Foranstaltninger skal have midlertidig karakter og stå i et rimeligt forhold til følgerne af den alvorlige forstyrrelse. Foranstaltningerne må ikke anvendes til at udligne tab, som virksomheden har lidt eller sandsynligvis vil lide i nær fremtid.

Gennemførelsen af en foranstaltning vedrørende tilførsel af kapital er begrænset til nødvendige tilførsler til håndtering af kapitalmangel, der er fastslået i de nationale stresstests, eller i de stress-tests der gennemføres på EU-plan, eller inden for rammerne af den Fælles Tilsynsmekanisme (FTM), gennemgangen af aktivernes kvalitet eller tilsvarende aktiviteter, som ECB, EBA eller de nationale myndigheder gennemfører, og som, hvis det er relevant, er bekræftet af Finanstilsynet.

Da lovforslaget bl.a. har til formål at beskytte skatteydernes midler ved afvikling af en virksomhed, indeholder forslaget ikke en materiel hjemmel til gennemførelse af sådanne ekstraordinære offentlige tiltag. Lovforslaget angiver alene, at såfremt Folketinget skulle vælge at vedtage ekstraordinære offentlige tiltag til håndtering af en alvorlig forstyrrelse af økonomien, er dette ikke i sig selv tilstrækkeligt til, at der skal iværksættes afviklingsforanstaltninger over for det enkelte institut.

Hvis en virksomhed ikke opfylder kapitalgrundlagskravet inden for en af Finanstilsynet fastsat frist efter § 225, stk. 1, vil virksomheden være nødlidende.

En virksomhed vil i henhold til det foreslåede *stk. 8* efter en konkret vurdering foretaget af Finanstilsynet, og efter høring af Finansiell Stabilitet, anses for forventelig nødlidende, såfremt virksomheden i nær fremtid forventes ikke at kunne opfylde kravene til at opretholde sin tilladelse.

Vurderingen af, om en virksomhed er nødlidende eller forventelig nødlidende, vil hovedsagelig tage udgangspunkt i SREP processen og resultatet heraf. SREP processen er den proces, hvor Finanstilsynet vurderer virksomhedernes individuelle solvensbehov. Processen kræver at Finanstilsynet har et opdateret billede af virksomhedens risikoprofil, risikostyring, forretningsmodel og strategi, samt hvorvidt virksomheden har tilstrækkelig kapital og likviditet til at dække de risici, der er forbundet hermed.

Vurderingen af, hvorvidt en virksomhed er nødlidende eller forventelig nødlidende, vil samtidig lægge vægt på udfaldet af påbud om at foretage nødvendige foranstaltninger eller anvendelse af beføjelserne i det foreslåede kapitel 15 a om tidlig indgriben. Finanstilsynet skal desuden tage hensyn til de genopretningsmuligheder, virksomheden har anvendt.

Finanstilsynet vil således kunne træffe afgørelse om, at virksomheden er forventelig nødlidende, f.eks. hvis virksomheden ikke opfylder sit solvensbehov eller et solvenskrav fastsat af Finanstilsynet, eventuelt kombineret med at virksomhedens risikostyring eller kontrolmiljø er mangelfuldt, og at der er objektive elementer til støtte for, at virksomheden ikke i nær fremtid vil kunne opretholde kravene til at drive den pågældende virksomhed.

I vurderingen af, hvorvidt en virksomhed er nødlidende eller forventelig nødlidende, kan også indgå en vurdering af, om og hvordan alvorlige utilstrækkeligheder i virksomhedens kontrolmiljø/risikostyring har betydning for virksomhedens mulighed for at opretholde sin tilladelse.

Finanstilsynet vil, før Finanstilsynet træffer afgørelse om, at en virksomhed er nødlidende eller forventelig nødlidende, foretage en høring af Finansiell Stabilitet. Finansiell Stabilitets vurdering af virksomheden vil være uafhængig af SREP processen, men hovedsagelig basere sig på oplysninger udleveret af Finanstilsynet. Vurderingen skal være baseret på objektive elementer, som indikerer, at virksomheden kan være nødlidende eller forventelig nødlidende.

Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) skal senest 3. juni 2015 offentliggøre retningslinjer, som nærmere specificerer, hvilke omstændigheder der kan medføre, at en virksomhed er nødlidende eller forventelig nødlidende samt om samarbejdet mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet i den forbindelse. Finanstilsynet vil i sin afgørelse af, hvorvidt et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab 1 er nødlidende eller forventelig nødlidende, følge disse retningslinjer.

Hvis ledelsen i et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab 1 vurderer, at virksomheden er nødlidende eller forventelig nødlidende, skal ledelsen meddele Finanstilsynet dette. Denne pligt vurderes at være omfattet af § 75 i lov om finansiel virksomhed.

Forslagets *stk. 9* gennemfører artikel 59, stk. 6. Af forslaget fremgår, at Finanstilsynet efter høring af Finansiell Stabilitet kan træffe afgørelse om at anse en koncern for nødlidende. En koncern anses for at være nødlidende eller forventelig nødlidende, når koncernen overtræder - eller der er objektive elementer til støtte for en konstatering af, at koncernens aktiver i nær fremtid vil overtræde - de konsoliderede kapitalkrav i medfør af lov om finansiel virksomhed kapitel 12.

Ved vurderingen af, om en finansiel holdingvirksomhed er nødlidende eller forventelig nødlidende, kan der ses bort fra koncerninterne kapitaloverførsler eller overførsler mellem enheder, herunder udøvelsen af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser.

Det følger af forslaget, at stk. 7 og 8 finder anvendelse på koncerner med de fornødne tilpasninger.

Det følger af forslaget *stk. 10*, at Finanstilsynet foretager en høring af Finansiell Stabilitet, før Finanstilsynet træffer afgørelse om, at en virksomhed er nødlidende eller forventelig nødlidende. Finansiell Stabilitets vurdering af virksomheden vil være uafhængig af SREP processen, men hovedsagelig basere sig på oplysninger udleveret af Finanstilsynet. Vurderingen skal være baseret på objektive elementer, som indikerer, at virksomheden kan være nødlidende eller forventelig nødlidende.

Til nr. 16 (§ 242 i lov om finansiell virksomhed)

Forslaget til ændring af § 242 i lov om finansiell virksomhed gennemfører artikel 117 i BRRD. Efter artikel 117 bliver investeringsselskaber omfattet af direktiv 2001/24/EF om sanering og likvidation af kreditinstitutter. Den foreslåede ændring er en konsekvens af denne tilføjelse og medfører, at investeringsselskaber, dvs. fondsmæglerselskaber I, også bliver omfattet af § 242 i lov om finansiell virksomhed.

I lov om finansiell virksomhed § 242 er der hjemmel til, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler med henblik på opfyldelse af direktiv 2001/24/EF om sanering og likvidation af kreditinstitutter. Bestemmelsen finder anvendelse for kreditinstitutter, der er omfattet af direktiv 2001/24/EF og forsikringsselskaber, der er omfattet af direktiv 2001/17/EF. I medfør af bestemmelsen er udstedt bekendtgørelse nr. 674 af 24. juni 2004 om lovvalg mv. ved penge- og realkreditinstitutters samt udstedere af elektroniske penges betalingsstandsning, tvangsakkord, tvangsopløsning eller konkurs, samt bekendtgørelse nr. 792 af 16. august 2005 om lovvalg m.v. ved forsikringsselskabers betalingsstandsning, tvangsakkord, tvangsopløsning eller konkurs.

Til nr. 17 (kapitel 15 a, §§ 243 a-243 c i lov om finansiell virksomhed)

Med forslaget indsættes et nyt *kapitel 15 a* i lov om finansiell virksomhed. Kapitellet indeholder en række foranstaltninger, som Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed at foretage, hvis virksomheden overtræder eller inden for nær fremtid forventes at overtræde kravene i loven, regler udstedt i medfør af loven, der gennemfører CRD IV, regler udstedt i medfør af CRR, afsnit II i MiFiD, samt konkrete bestemmelser i MiFiR.

De foreslåede foranstaltninger supplerer de tilsynsbeføjelser, som er givet til Finanstilsynet i lov om finansiell virksomhed, regler udstedt i medfør af loven samt i CRR. Det følger af BRRD artikel 27, stk. 1, at de foranstaltninger, som gennemføres, ikke berører de foranstaltninger, der er gennemført som følge af artikel 104 i CRD IV. Foranstaltningerne i medfør af kapitel 15 a skal således ikke erstatte de gældende bestemmelser om Finanstilsynets indgriben over for virksomheder i økonomiske problemer men supplerer i stedet disse.

Finanstilsynets tilsyn tager i dag udgangspunkt i en risikobaseret tilgang, hvor den tilsynsmæssige indsats står i forhold til de potentielle risici og skadevirkninger, der vurderes at være i tilknytning til den enkelte virksomhed. Forværres en virksomheds finansielle situation, vil Finanstilsynet i det omfang, det vurderes nødvendigt intensivere tilsynet med den pågældende virksomhed eller iværksætte foranstaltninger, der forhindrer en forværring af situationen.

Hvis Finanstilsynet vurderer, at betingelserne for tidlig indgriben er opfyldt, vil dette også efter en konkret vurdering kunne medføre, at overvågningen og tilsynet med virksomheden intensiveres yderligere.

Såfremt virksomheden ikke opfylder de nævnte krav, herunder navnlig kapital og likviditetskrav, vil Finanstilsynet naturligvis også kunne anvende de mere indgribende beføjelser, såfremt det vurderes, at virksomheden er nødlidende, og at den dermed skal afvikles, hvis der ikke kan findes andre løsninger.

§ 243 a

Forslaget til § 243 a gennemfører artikel 27, stk. 1 og 3, i BRRD.

Af forslaget til § 243 a, stk. 1, fremgår, hvilke betingelser, der skal være opfyldt, før Finanstilsynet kan påbyde foranstaltningerne omfattet af § 243, stk. 2 og 3. Beføjelserne kan anvendes, hvis virksomheden ikke opfylder eller inden for nær fremtid forventes at kunne opfylde de i bestemmelsen nævnte krav. De nye beføjelser er indgribende, da formålet er at kunne gribe tidligere ind med henblik på at sikre virksomhedens levedygtighed fremadrettet. Dette betyder også, at de nye beføjelser kun vil finde anvendelse, når der er tale om alvorlige overtrædelser eller forventede overtrædelser af lovgivningen, og Finanstilsynet vurderer, at en eller flere af beføjelserne vil kunne rette op på forholdet.

I tilfælde hvor virksomheden fortsat opfylder de nævnte krav til opretholdelse af sin tilladelse, kan Finanstilsynet i sin vurdering af, om virksomheden ikke i nær fremtid forventes at kunne opfylde kravene, lægge vægt på, om virksomhedens finansielle situation er i hastig forværring, eller om der er sket en betydelig forværring af virksomhedens finansielle situation. Finanstilsynet vil i den forbindelse indarbejde EBA's retningslinjer, hvoraf fremgår, at en række indikatorer vil indgå i vurdering heraf. Disse indikatorer vil være en del af Finanstilsynets løbende overvågning af virksomhederne og dermed indgå som en del af den almindelige tilsynsvirksomhed. Indikatorerne vil tage udgangspunkt i den tilsynskontrol og vurderingsproces, som foretages af Finanstilsynet efter gennemførelsen af artikel 97 i CRD IV. Dog vil forværringer og anormaliteter i den løbende overvågning eller indtrædelse af ekstraordinære begivenheder ligeledes kunne medføre, at Finanstilsynet påbyder en virksomhed at foretage en eller flere foranstaltninger.

Indikatorerne er ment som vejledning, og Finanstilsynet vil derfor ikke være bundet af disse. Finanstilsynet vil derfor i helt særlige tilfælde kunne anvende beføjelserne i §§ 243 a-243 c, selvom en virksomhed ikke har brudt en indikator, hvis Finanstilsynet finder, at der er et behov for at gribe tidligt ind. Det er ikke hensigten, at der skal opstilles kvantitative indikatorer, som automatisk medfører tidlig indgriben, og som dermed kan opfattes som nye kapital- eller likviditetskrav. Tidlig indgriben vil bero på en konkret tilsynsmæssig vurdering af situationen i den enkelte virksomhed.

Brydes en indikator vil det ikke automatisk medføre, at Finanstilsynet anvender beføjelserne i bestemmelserne §§ 243 a-243 c til at gribe tidligt ind. Er årsagen til bruddet ukendt, skal Finanstilsynet foretage yderligere undersøgelser for at klarlægge årsagen og herefter træffe beslutning om, hvorvidt der skal ske tidlig indgriben. Ved vurderingen af om der skal ske tidlig indgriben, skal Finanstilsynet tage hensyn til, hvor presserende den konkrete situation er, samt bruddets alvor sammenlignet med virksomhedens overordnede finansielle situation.

Ved ”inden for en nær fremtid” forstås en tidshorisont, hvor en forventet overtrædelse af kravene i loven m.v. med en rimelig grad af sandsynlighed kan forudses. Det vil være en konkret vurdering af den forventede overtrædelse og dennes karakter, som afgør, om den forventede overtrædelse kan siges at ligge inden for nær fremtid. Inden for nær fremtid vil således både kunne være mere eller mindre end 12 måneder, men det vil forventeligt ligge deromkring.

BRRD skelner mellem en finansiell situation i hastig forværring og en betydelig forværring af virksomhedens finansielle situation. Såfremt en virksomheds finansielle situation er i hastig forværring kan de mindre indgribende beføjelser anvendes, herunder for eksempel iværksættelse af genopretningsplanen eller forhandling om omstrukturering af virksomhedens gæld. En hastig forværring kan blandt andet være en forværret likviditetssituation, stigende gearingegrad, misligholdte lån, koncentration af engagementer, forværrede kapitalforhold m.v., vurderet på baggrund af en række indikatorer, herunder virksomhedens kapitalkrav plus 1,5 procentpoint. En større stigning i en virksomheds nedskrivninger eller en stor eksponering mod en bestemt branche, som anses for særlig risikabel, vil kunne være eksempler på, hvornår der er tale om en hastig forværring. Det vil være en konkret vurdering, hvorvidt dette er tilfældet. Det er afgørende, at der er tale om en hvis forværring. En mindre stigning i en virksomheds gearingegrad vil således som udgangspunkt ikke medføre, at der er tale om en hastig forværring, men kan gøre det, hvis andre forhold taler herfor. Oplistingen er ikke udtømmende.

De nye tidlige indgribende beføjelser skal ses i sammenhæng med kravet om, at virksomheden skal udarbejde en genopretningsplan. Planen er ledelsesværktøjet og det helt overordnede formål er, at virksomheden selv skal skride til handling. De nye tidlige indgribende beføjelser skal udelukkende finde anvendelse, såfremt virksomhedens egne tiltag ikke virker, eller hvis de ikke når at blive iværksat.

Hvis der er tale om en betydelig forværring af den finansielle situation, kan Finanstilsynet benytte de mere indgribende beføjelser som eksempelvis at pålægge den samlede ledelse at nedlægge sit hverv eller at indsætte en midlertidig administrator. Er der tale om en betydelig forværring af virksomhedens finansielle situation, afskærer det ikke Finanstilsynet fra at benytte en af de mindre indgribende foranstaltninger, hvis denne foranstaltning vurderes i tilstrækkelig grad at kunne medføre, at virksomhedens finansielle situation genoprettes.

Den foreslåede § 243 a, stk. 1, fremrykker i overensstemmelse med BRRD tidspunktet for, hvornår Finanstilsynet kan gribe ind i forhold til den gældende § 344 b, som blev indført med CRD IV. Det fremgår af de specielle bemærkninger til § 344 b (L 133 fra 2013/2014), at anvendelsesområdet for bestemmelsen er sager, som ikke vil være omfattet af § 350. Det fremgår samtidig af BRRD at de nye beføjelser supplerer de allerede gældende beføjelser.

§ 350 omfatter Finanstilsynets mulighed for at påbyde den finansielle virksomhed at foretage nødvendige foranstaltninger, hvis virksomhedens økonomiske stilling er således forringet, at indskyderes eller investorers interesser er i fare, eller der er en ikke uvæsentlig risiko for, at virksomheden vil miste sin tilladelse. Det følger af de specielle bemærkninger til § 350 (L 175 fra 2009/2010), at Finanstilsynet kan give virksomheden påbud om at foretage de nødvendige foranstaltninger, hvis Finanstilsynet vurderer, at der er en ikke ubetydelig risiko for, at virksomheden inden for 2-3 år ikke vil kunne opfylde kapitalkravene.

Bestemmelserne i forslagets kapitel 15 a, supplerer både § 344 b og § 350, da bestemmelserne har et bredere anvendelsesområde og giver mulighed for mere indgribende foranstaltninger. Beføjelserne vil således kunne anvendes, selvom virksomheden forventes at kunne opretholde kapitalgrundlagskravene, og selvom en forventet overtrædelse af kravene i loven mv. ligger længere ude i fremtiden end 12 måneder. Ligesom §§ 350 og 344 b, bidrager bestemmelsen til, at der opnås tid og manøvrum til, at virksomheden kan gennemføre de fornødne foranstaltninger, inden den overtræder reglerne.

Anvendelse af beføjelserne i kapitel 15 a vil forventeligt blive påbegyndt på et tidspunkt, som ligger efter, at virksomheden er påbegyndt genopretning i henhold til sin udarbejdede genopretningsplan, og senest ved et brud på virksomhedens individuelle solvensbehov. Det er en forudsætning, at virksomheden påbegynder genopretning på et tidligere tidspunkt end ved brud på det individuelle solvensbehov. Såfremt virksomheden ikke påbegynder genopretning i henhold til sin genopretningsplan, eller genopretningen først påbegyndes ved brud på det individuelle solvensbehov, vil Finanstilsynet stadig kunne anvende beføjelserne i forslagets kapitel 15 a, når betingelserne herfor er opfyldt.

Opfylder en virksomhed ikke sit kombinerede kapitalbufferkrav i henhold til lov om finansiel virksomhed, som gennemfører CRD IV, vil det som udgangspunkt ikke medføre påbud i henhold til bestemmelserne i kapitel 15 a, men det kan gøre det under hensyntagen til sagens karakter. Anvendelsen af beføjelserne i kapitel 15 a ved brud på det kombinerede kapitalbufferkrav kan anvendes uafhængigt af de krav og betingelser, som stilles til virksomheden som følge af CRR, når kravet brydes.

Når Finanstilsynet har vurderet, at betingelserne for anvendelse af beføjelserne er opfyldt, skal Finanstilsynet vurdere, hvilke beføjelser der er mest egnede til at forbedre virksomhedens situation. Vurderingen er underlagt et proportionalitetsprincip. Det betyder, at jo mere usikker en virksomheds finansielle situation bliver, og jo nærmere virksomheden er på at miste sin tilladelse, jo mere indgribende beføjelser vil Finanstilsynet kunne tage i brug.

Finanstilsynet vil kunne benytte beføjelserne i kapitel 15 a, mens virksomheden fortsat opfylder sit individuelle solvensbehov, da det vil være på dette stadie, beføjelserne vil have størst mulighed for at medvirke til en sådan bedring i virksomhedens finansielle situation, at virksomheden ikke længere opfylder betingelserne i § 243 a, stk. 1. Der vil være mulighed for at benytte sig af såvel én som flere beføjelser inden for tidlig indgriben i forhold til en virksomhed.

Beføjelserne kan endvidere tænkes anvendt, mens virksomheden fortsat opfylder likviditetskravene, men hvor der er en hastig eller betydelig forværring af virksomhedens likviditetssituation. Beføjelserne vil også kunne anvendes, når virksomheden ikke længere opfylder likviditetskravene, hvis Finanstilsynet vurderer, at situationen inden for den af Finanstilsynet fastsatte frist, kan forbedres så meget, at virksomheden igen opfylder likviditetskravene.

Når Finanstilsynet meddeler en virksomhed et påbud efter den foreslåede bestemmelse, vil der samtidig blive fastsat en frist. Denne frist kan forlænges. Fristen skal være passende og Finanstilsynet vil ved fastsættelsen eller forlængelse af fristen tage hensyn til sagens karakter og de konkrete omstændigheder, herunder de foranstaltninger som virksomheden skal iværksætte. Ved vurderingen af om en frist skal forlænges, kan Finanstilsynet lægge vægt på, om virksomheden effektivt har be-

stræbt sig på at imødekomme påbuddet inden fristens udløb. Fristen skal ligeledes gives med henblik på at gøre det muligt for Finanstilsynet at evaluere foranstaltningens effektivitet.

Finanstilsynet skal underrette Finansiell Stabilitet, når en virksomhed opfylder betingelserne i § 243 a, stk. 1. Underretningen skal ske hurtigst muligt efter, at konstateringen er foretaget.

Af forslaget til § 243 a, stk. 2, fremgår, hvilke foranstaltninger Finanstilsynet kan påbyde et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, når virksomheden opfylder betingelserne i stk. 1.

Det fremgår af forslaget til stk. 2, nr. 1, som gennemfører artikel 27, stk. 1, litra a, i BRRD, at Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed at iværksætte eller opdatere sin genopretningsplan. Genopretningsplaner skal fremadrettet udarbejdes og vedligeholdes i overensstemmelse med de foreslåede §§ 71 a og 71 b. Det forventes som udgangspunkt, at virksomheden selv har iværksat sin genopretningsplan, inden Finanstilsynet griber tidligt ind efter den foreslåede § 243 a. Imidlertid kan der være tilfælde, hvor dette ikke er sket, eksempelvis på grund af en pludselig forværring af virksomhedens kapital eller likviditetssituation, eller hvor virksomheden har valgt ikke at iværksætte genopretningsplanen. Finanstilsynet kan påbyde virksomheden at iværksætte særlige dele af sin genopretningsplan, hvis det vurderes, at dette vil være tilstrækkeligt til at adressere virksomhedens konkrete udfordringer.

Ifølge den foreslåede § 71 a, stk. 1, skal virksomheden vedligeholde sin genopretningsplan. Genopretningsplanen skal opdateres mindst en gang om året eller efter en betydelig ændring af eksempelvis den organisatoriske struktur eller virksomhedens økonomiske situation, hvis ændringen eksempelvis kan få væsentlige konsekvenser for genopretningsplanen, eller situationen blot nødvendiggør en ændring af planen. Finanstilsynet kan efter forslaget til nr. 1 påbyde virksomheden at opdatere genopretningsplanen, hvis de omstændigheder, der førte til tidlig indgriben, afviger fra antagelserne i den gældende genopretningsplan. Finanstilsynet kan ligeledes påbyde virksomheden at iværksætte en eller flere af ordningerne eller foranstaltningerne, der er beskrevet i den opdaterede genopretningsplan inden for en af Finanstilsynet fastsat frist.

Af forslaget til nr. 2, som gennemfører artikel 27, stk. 1, litra b, fremgår, at Finanstilsynet kan påbyde virksomheden at udarbejde en handlingsplan. Det vil blandt andet indebære, at ledelsen i virksomheden skal undersøge den konkrete situation og identificere de problemer og udfordringer, som virksomheden står over for. På baggrund heraf skal ledelsen udarbejde en handlingsplan, som skal indeholde de tiltag og foranstaltninger, som virksomheden skal foretage for at afhjælpe og overkomme de identificerede problemer og udfordringer. Handlingsplanen skal indeholde en oversigt over den tidsmæssige iværksættelse af tiltagene og foranstaltningerne. Handlingsplanen skal indsendes til Finanstilsynet, som fastsætter en frist for indsendelsen. Påbud om at udarbejde en handlingsplan, kan eksempelvis være relevant, hvis virksomhedens genopretningsplan er underlagt foranklede forpligtelser, jf. artikel 4 i BRRD.

Af forslaget til nr. 3, der gennemfører dele af artikel 27, stk. 1, litra c, i BRRD, følger, at Finanstilsynet kan påbyde virksomheden at indkalde virksomhedens øverste myndighed. Indkaldelsen skal ske i overensstemmelse med virksomhedens vedtægter, lov om finansiel virksomhed og selskabslovgivningen.

Det fremgår af forslaget til *nr. 4*, der gennemfører BRRD artikel 27, stk. 1, litra d, at Finanstilsynet kan påbyde et eller flere medlemmer af virksomhedens bestyrelse eller direktion at nedlægge hvervet. Anvendelsen af *nr. 4* vil ske efter en vurdering i overensstemmelse med den gældende § 64 eller § 351, der præciserer kravene til det enkelte ledelsesmedlems kompetencer. For en nærmere beskrivelse af kravene henvises til de specielle bemærkninger til § 64, som fremgår af L 119 fra 2014. Den foreslåede bestemmelses anvendelsesområde, er i modsætning til den gældende § 64, begrænset til de situationer, hvor betingelserne for Finanstilsynets tidlige indgriben er opfyldt.

Det fremgår af forslaget til *nr. 5*, som gennemfører BRRD artikel 27, stk. 1, litra e, at Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed at udarbejde en plan for forhandlinger om omstrukturering af virksomhedens gæld med alle eller nogle af dets kreditorer. Planen skal indeholde en oversigt over den gæld, som virksomheden påtænker at indlede forhandlinger om, herunder de nærmere betingelser for gælden og en tidshorizont for gennemførelsen af omstruktureringen. Planen skal som udgangspunkt være i overensstemmelse med virksomhedens genopretningsplan, men kan, hvis genopretningsplanen ikke er opdateret, eksempelvis på grund af en pludselig forværring af virksomhedens økonomiske situation eller hvis genopretningsplanen er underlagt forenkede forpligtelser, jf. artikel 4 i BRRD, afvige eller gå ud over denne.

Forslaget til *nr. 6* gennemfører artikel 27, stk. 1, litra f, i BRRD. Ifølge bestemmelsen kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at foretage ændringer i sin forretningsstrategi. Dette kan eksempelvis være relevant, hvis det vurderes, at virksomhedens forretningsstrategi er for aggressiv, og dette er årsagen til virksomhedens overtrædelse eller forventede overtrædelse af kravene i loven eller regler udstedt i medfør af loven, der gennemfører CRD IV eller CRR. En vurdering af virksomhedens forretningsstrategi supplerer det tilsyn, som Finanstilsynet i dag har med virksomhedernes forretningsmodel.

Af forslaget til *nr. 7*, som gennemfører artikel 27, stk. 1, litra g, i BRRD fremgår, at Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed at foretage ændringer i virksomhedens operationelle eller retlige struktur. Formålet med foranstaltningen er at kunne gribe ind over for en virksomhed, hvis operationelle eller retlige struktur medfører, at virksomheden kan miste sin tilladelse, eller hvis strukturen hindrer en genopretning af virksomheden. Dette kan eksempelvis være tilfældet, hvis virksomheden er en del af en koncern, som har en kompleks juridisk struktur, som hindrer en effektiv genopretning af virksomheden, eller hvor en større operationel hændelse vil kunne få en ikke ubetydelig negativ indflydelse på koncernens finansielle situation som helhed i stedet for kun på enkelte virksomheder i koncernen. Ved anvendelsen af foranstaltningen skal Finanstilsynet tage den forventede effekt af foranstaltningen i forhold til virksomhedens finansielle situation i betragtning. Derudover skal virksomhedens mulighed for at gennemføre ændringerne tillægges vægt ved fastsættelsen af tidsfristen. Kræver foranstaltningen eksempelvis ændringer i virksomhedens vedtægter, kan dette tale for, at der fastsættes en længere frist for gennemførelsen. Derudover skal Finanstilsynet tage hensyn til den indvirkning og betydning, ændringen kan få på virksomhedens afviklingsplan, jf. forslaget til kapitel 17 i lov om finansiel virksomhed. Finanstilsynets påbud skal være i overensstemmelse med lov om finansiel virksomhed og selskabslovgivningen.

Forslagets *nr. 8* gennemfører artikel 27, stk. 2, i BRRD. I følge bestemmelsen kan Finanstilsynet påbyde et institut at kontakte potentielle købere med henblik på at forberede en afvikling af instituttet. Efter gældende ret har Finanstilsynet ikke en lignende beføjelse. Finanstilsynet har dog i konkrete situationer indhentet mandat fra erhvervs- og vækstministeren til at igangsætte drøftelser med interesserede parter. Forslaget giver Finanstilsynet en beføjelse til at påbyde den virksomhed, som

har økonomiske vanskeligheder, at indlede drøftelser med relevante parter med henblik på at finde en løsning, hvor virksomheden afvikles ved fusion eller sammenlægning med en anden virksomhed. Finanstilsynet vil derfor ikke i disse situationer fremadrettet skulle anmode erhvervs- og vækstministeren om et mandat.

Med forslaget til § 243 a, stk. 3, gennemføres dele af artikel 27, stk. 1, litra c, i BRRD. I bestemmelsens 1. pkt. foreslås, at det, når virksomheden indkalder den øverste myndighed efter et påbud fra Finanstilsynet i henhold til den foreslåede § 243 a, stk. 2, nr. 3, er Finanstilsynet, som fastsætter dagsordenen. Finanstilsynet fastsætter dagsordenen med henblik på, at kapitalejerne overvejer og stemmer om bestemte forslag. Dette kan eksempelvis være forslag om kapitaludvidelser, eller andre beslutninger, som kan medvirke til at genoprette virksomhedens finansielle situation.

Det følger endvidere af stk. 3, at Finanstilsynet får kompetence til at indkalde den øverste myndighed, såfremt virksomheden ikke efterkommer et påbud herom. I sådanne tilfælde skal Finanstilsynet også fastsætte dagsordenen med henblik på, at kapitalejerne overvejer og stemmer om bestemte forslag.

Indkalder virksomheden den øverste myndighed efter et påbud i henhold til den foreslåede § 243 a, stk. 2, nr. 3, skal indkaldelsen ske i overensstemmelse med virksomhedens vedtægter og selskabslovgivningen. Indkalder Finanstilsynet den øverste myndighed, som følge af at virksomheden ikke har efterlevet et påbud herom, inden for den af Finanstilsynet fastsatte frist, fraviges selskabsloven §§ 89 og 93.

Uanset om det er virksomheden eller Finanstilsynet, som indkalder generalforsamlingen, fraviges selskabslovens §§ 90 og 91, da det er Finanstilsynet, der fastsætter dagsordenen. Selskabsloven fraviges ikke på andre punkter, da virksomheden på tidspunktet for påbuddet ikke er nødlidende, hvorfor selskabslovgivningens regler og principper som udgangspunkt bør overholdes. I de tilfælde, hvor lov om finansiel virksomhed fraviger selskabslovgivningen, finder lov om finansiel virksomhed anvendelse.

§ 243 b

Med forslaget til § 243 b i lov om finansiel virksomhed gennemføres artikel 28 i BRRD.

Med *stk. 1* foreslås indsat en bestemmelse, hvorefter Finanstilsynet kan påbyde et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I's bestyrelse eller direktion i sin helhed eller enkelte medlemmer heraf at nedlægge hvervet, hvis virksomhedens finansielle situation betydeligt forværres, eller hvis der foreligger en eller flere alvorlige overtrædelser af den finansielle lovgivning.

I modsætning til betingelserne for tidlig indgriben efter § 243 a, stk. 1, kræver § 243 b, stk. 1, at der skal være tale om en situation, hvor virksomhedens finansielle situation er betydeligt forværret og ikke kun er i hastig forværring. Der skal således noget mere til, før Finanstilsynet vil kunne anvende § 243 b end et påbud efter eksempelvis den foreslåede § 243 a, stk. 1, nr. 4. Bestemmelsen vil ikke finde anvendelse, hvis det vurderes, at en eller flere af de foranstaltninger, som er oplyst i den foreslåede § 243 a, vil være tilstrækkelige til at genoprette virksomhedens finansielle situation.

Bestemmelsen medfører ligeledes, at Finanstilsynet kan påbyde bestyrelsen eller direktionen i virksomheden helt eller delvist at nedlægge hvervet, hvis der foreligger en eller flere alvorlige overtrædelser af den finansielle lovgivning, og virksomhedens finansielle situation er betydeligt forværret.

Dette kunne eksempelvis være en overtrædelse af reglerne om store eksponeringer jf. artikel 395 i CRR, hvorimod en enkelt overtrædelse af lov om finansiel virksomhed § 61 c, stk. 2, ikke vil medføre at den foreslåede § 243 b finder anvendelse. Det er afgørende, at der er tale om en eller flere alvorlige overtrædelser. Finanstilsynet skal ved vurderingen heraf tage hensyn til overtrædelsens karakter.

Opfyldes betingelserne i § 243 b ikke, vil Finanstilsynet i stedet kunne anvende den gældende § 64, den foreslåede § 243 a, stk. 1, nr. 4, eller den gældende § 351 til at påbyde, at et eller flere medlemmer af bestyrelsen eller direktionen nedlægger sit hverv.

Det følger af *stk. 2*, at et påbud om, at hele bestyrelsen, direktionen eller enkelte medlemmer heraf nedlægger hvervet, forudsætter, at de foranstaltninger, der er oplistet i § 243 a, ikke er tilstrækkelige til at genoprette virksomhedens finansielle situation. Finanstilsynet skal således sikre sig, at andre beføjelser i § 243 a ikke kan afhjælpe virksomhedens finansielle situation, som skal være betydeligt forværret, før § 243 b kan benyttes. Finanstilsynet skal ved vurderingen af, om § 243 b skal finde anvendelse tage hensyn til den konkrete situation, herunder effekten og formålet med foranstaltningen, samt Finanstilsynets erfaring med den konkrete virksomhed.

Den foreslåede § 243 b supplerer den foreslåede § 243 a, stk. 1, nr. 4, jf. § 64, da § 243 b indeholder en klar hjemmel til at påbyde hele bestyrelsen eller direktionen at nedlægge sit hverv og ikke kun enkelte medlemmer heraf. Det er en betingelse, at virksomhedens finansielle situation er betydeligt forværret, hvilket ikke er tilfældet i § 243 a, stk. 1, nr. 4, hvor virksomhedens finansielle situation skal være i hastig forværring.

Den foreslåede § 243 b supplerer den gældende § 64 og § 351. Den gældende § 64 og § 351 har et bredere anvendelsesområde end den foreslåede § 243 b, da § 64 og § 351 også finder anvendelse i andre situationer, end hvor virksomhedens finansielle situation er betydeligt forværret.

Forslaget til *stk. 3* medfører, at når der skal udpeges en ny direktion eller bestyrelse eller enkelte medlemmer heraf, skal dette ske i overensstemmelse med gældende regler i både selskabslovgivningen og den finansielle lovgivning. Et nyt medlem skal eksempelvis opfylde betingelserne i § 64 i lov om finansiel virksomhed, ligesom det følger af selskabsloven, at det er bestyrelsen, der ansætter direktionen.

§ 243 c

Med den foreslåede § 243 c i lov om finansiel virksomhed gennemføres artikel 29 i BRRD.

Forslaget til *stk. 1* giver Finanstilsynet hjemmel til at påbyde et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, at de skal indsætte en eller flere midlertidige administratorer. Udgifterne til at den midlertidige administrator afholdes af pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I. Det er en betingelse for at indsætte en midlertidig administrator, at en foranstaltning efter § 243 b, (og dermed implicit § 243 a da den foreslåede § 243 b forudsætter, at en foranstaltning efter § 243 a ikke vil være tilstrækkelig til at genoprette virksomhedens finansielle situation), ikke vil være tilstrækkelig til at genoprette en betydelig forværring af virksomhedens finansielle situation.

Det er pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I, som er kontrahent, idet kontrakten indgås mellem virksomheden og en eller flere midlertidige administratorer. Dette medfø-

rer, at indsættelsen af en midlertidig administrator i medfør af den foreslåede § 243 c ikke skal sendes i udbud eller annonceres. Denne model kendes eksempelvis også fra § 347 b i lov om finansiel virksomhed, i medfør af hvilken Finanstilsynet kan påbyde eksempelvis en finansiel virksomhed at lade foretage en uvildig undersøgelse af et eller flere forhold i virksomheden. Denne løsningsmodel er at foretrække for virksomheden, da det både betyder, at Finanstilsynets skærpede tavshedspligt kan iagttages, og at processen ikke skal forlænges unødigt som følge af, at opgaven ville skulle sendes i offentlig udbud. Formålet med, at virksomheden er kontrahent, er således at sikre hurtig og effektiv tilsynsvirksomhed.

Pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I indsætter selv den eller de midlertidige administratorer i virksomheden. Finanstilsynet skal dog forestå udpegningen og udvælgelsen for at sikre, at der er tale om en eller flere personer, som er uvildige og uafhængige i forhold til virksomheden. Det centrale for Finanstilsynets afgørelse vil være, om vedkommende har tilknytning til virksomheden, eller om der i øvrigt foreligger forhold, hvorefter der efter Finanstilsynets vurdering kan rejses tvivl om den pågældendes kompetencer m.v.

Formålet med en midlertidig administrator er at fremme løsninger til at genoprette virksomhedens finansielle situation. Dette skal ske med de beføjelser, som den midlertidige administrator får tillagt. Den foreslåede § 243 c er et nyt værktøj for Finanstilsynet og kan ikke sidestilles med en administrator efter § 247 a, som først indsættes på tidspunktet, hvor Finanstilsynet trækker virksomhedens tilladelse.

Indsættelse af en midlertidig administrator er en meget indgribende foranstaltning og i praksis forventes det, at Finanstilsynet ikke vil benytte beføjelsen på et tidligere tidspunkt end ved et brud på en virksomheds individuelle solvensbehov. Dette udelukker dog ikke, at Finanstilsynet kan beslutte at anvende beføjelsen på et tidligere tidspunkt. Et brud på det individuelle solvensbehov medfører ikke en automatisk anvendelse af foranstaltningen. Finanstilsynet skal ved vurderingen af, om beføjelsen skal finde anvendelse tage den konkrete situation, herunder effekten og formålet med foranstaltningen i betragtning, samt Finanstilsynets erfaring med den konkrete virksomhed og indvirkningen på kapitalejernes rettigheder. Indsættelsen af en midlertidig administrator kan komme på tale i de situationer, hvor det hovedsagelig er et ledelsessvigt, som har ført til bruddet på det individuelle solvensbehov.

Derudover må kun anvendes, hvis de foreslåede påbud og foranstaltninger i medfør af §§ 243 a og 243 b ikke vil være tilstrækkelige til at genoprette virksomhedens finansielle situation. Der skal lægges afgørende vægt på, om mindre indgribende foranstaltninger i den konkrete situation kan have samme eller tilsvarende effekt som indsættelse af en midlertidig administrator. Indsættelse af en midlertidig administrator forventes således kun at kunne ske i helt særlige situationer, hvor virksomheden er i væsentlige økonomiske problemer, og andre foranstaltninger ikke vurderes tilstrækkelige til at genoprette den finansielle situation i virksomheden.

Indsættelsen af en midlertidig administrator må ikke unødigt berøre kapitalejernes rettigheder i henhold til selskabsloven. Eksempelvis må kapitalejernes møde- og stemmeret på generalforsamlinger, godkendelse af vedtægtsændringer mv. ikke i unødigt omfang berøres af, at der indsættes en midlertidig administrator. Det må dog forventes, at indsættelse af en midlertidig administrator vil ske samtidig med indførslen af dispositionsbegrænsende påbud efter den gældende § 225, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, hvorfor det må forventes, at kapitalejerne ikke vil få udbyttebetaling, så længe virksomheden er underlagt dispositionsbegrænsende påbud. Den midlertidige administrator skal i

sit arbejde tage hensyn til sit formål, altså at fremme de løsninger, som kan genoprette virksomhedens finansielle situation.

Et påbud til en virksomhed om, at der skal indsættes en eller flere midlertidige administratorer, vil altid være en væsentlig og principiel afgørelse, hvorfor en sådan afgørelse vil skulle træffes af Finanstilsynets bestyrelse, jf. § 345, stk. 7, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed.

Det følger af *stk. 2*, at Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed, at en midlertidig administrator skal træde i den samlede bestyrelses sted, alternativt påbyde indsættelse af en administrator til at bistå bestyrelsen. Det følger af BRRD, at bestemmelsen om den midlertidige administrator er begrænset til bestyrelsen og ikke ledelsen som helhed.

Finanstilsynet skal senest på tidspunktet for udpegnen af en midlertidig administrator have fastlagt de nærmere rammer for den midlertidige administrators arbejde i virksomheden.

Et påbud efter *stk. 2, nr. 1*, medfører, at den midlertidige administrator træder i bestyrelsens sted. Påbuddet indebærer ikke, at bestyrelsen afsættes, men at medlemmerne i en periode mister deres beføjelser og pligter. Den midlertidige administrator vil således fungere som bestyrelse i den pågældende periode, hvorfor den finansielle lovgivning og selskabslovens bestemmelser om en virksomheds bestyrelse med de fornødne tilpasninger finder anvendelse på en midlertidig administrator, som erstatter bestyrelsen, jf. forslaget til *stk. 3*.

Dette medfører, at den midlertidige administrator i tilfælde, som er omfattet af *stk. 2, nr. 1*, skal registreres i Erhvervsstyrelsen, da den midlertidige administrator i den givne periode er tegningsberettiget for virksomheden. For at sikre, at offentligheden er bekendt hermed, skal et påbud om, at en midlertidig administrator erstatter bestyrelsen, offentliggøres.

Finanstilsynet skal senest på tidspunktet for påbuddet, jf. *stk. 1*, klarlægge om enkelte eller flere beslutninger, der tages af den midlertidige administrator, kræver forudgående godkendelse fra Finanstilsynet. Dette kunne eksempelvis være beslutninger af væsentlig betydning for virksomheden, herunder salg af ikke uvæsentlige dele af forretningen. Finanstilsynet skal foretage en konkret vurdering af hvilke beslutninger, der kræver forudgående godkendelse. En beslutning fra den midlertidige administrator om at indkalde virksomhedens øverste myndighed kræver altid Finanstilsynets forudgående godkendelse.

Finanstilsynet kan ændre de fastlagte rammer for den midlertidige administrator, hvis dette skønnes nødvendigt. Dette vil kunne være tilfældet, såfremt udviklingen i virksomhedens finansielle situation ændres i en sådan grad, at den midlertidige administrators eksisterende rammer ikke længere vil bidrage til bibeholdelsen eller genopretningen af virksomhedens finansielle situation. En ændring af rammerne for den midlertidige administrator kan ske som følge af både en negativ og positiv udvikling i virksomhedens finansielle situation. Ændringen af rammerne for den midlertidige administrator er gældende fra det tidspunkt, hvor den midlertidige administrator og virksomheden orienteres herom.

Med forslaget til *stk. 2, nr. 2*, følger, at Finanstilsynet kan beslutte, at den midlertidige administrator skal bistå bestyrelsen i sit arbejde. Et påbud efter *nr. 2* medfører således, at den midlertidige administrators rolle bliver mere konsulentlignende, idet vedkommendes rolle udelukkende vil gå på at hjælpe og være en sparringspart for bestyrelsen. Den midlertidige administrator får således ikke

tildelt nogle af bestyrelsens beføjelser i henhold til selskabslovgivningen eller lov om finansiel virksomhed.

Da den midlertidige administrator ikke får tildelt hverken beføjelser eller repræsentationsret for virksomheden, skal et påbud efter stk. 3 ikke registreres hos Erhvervsstyrelsen og ej heller offentliggøres af Finanstilsynet.

Finanstilsynet skal fastlægge klare rammer for den midlertidige administrators opgaver, pligter og beføjelser, herunder på hvilke områder den midlertidige administrator skal konsultere bestyrelsen.

Fastlæggelsen af den midlertidige administrators opgaver skal ske senest på tidspunktet for påbuddet, jf. stk. 1. Opgaverne kan for eksempel omfatte en vurdering af virksomhedens finansielle situation, administration af virksomhedens forretningsaktiviteter eller dele heraf. Den midlertidige administrators opgaver skal fastlægges med henblik på at bevare eller genoprette virksomhedens finansielle situation. På samme måde skal eventuelle begrænsninger i den midlertidige administrators opgaver også fastlægges.

Virksomheden skal tage hensyn til den midlertidige administrators råd og vejledning i deres endelige beslutninger. Dette vil eksempelvis kunne være tilfældet i forbindelse med opgørelsen af virksomhedens individuelle solvensbehov, frasalg af porteføljer og forretningsområder m.v.

Finder Finanstilsynet, at bestyrelsen ikke tager tilstrækkeligt hensyn til den midlertidige administrators råd og vejledning, kan Finanstilsynet vælge at ændre påbuddet efter nr. 2 til et påbud efter nr. 1. Derudover kan Finanstilsynet ændre de fastlagte rammer for den midlertidige administrator, hvis dette skønnes nødvendigt, for eksempel i tilfælde af, at udviklingen i virksomhedens finansielle situation ændres i en sådan grad, at den midlertidige administrators eksisterende rammer ikke længere vil bidrage til bibeholdelsen eller genopretningen af virksomhedens finansielle situation.

En ændring af rammerne for den midlertidige administrator kan både ske som følge af både en negativ og en positiv udvikling i virksomhedens finansielle situation. Ændringen af rammerne for den midlertidige administrator er gældende fra det tidspunkt, hvor den midlertidige administrator og virksomheden orienteres herom.

Forslaget til *stk. 3* medfører, at i de tilfælde, hvor den midlertidige administrator efter *stk. 2, nr. 1*, erstatter bestyrelsen, finder den finansielle lovgivning og selskabslovens bestemmelser om en virksomheds bestyrelse med de fornødne tilpasninger anvendelse på den midlertidige administrator. Bestemmelsen ligner selskabslovens § 219, *stk. 1* om likvidatorer. Bestemmelsen har til formål, at den midlertidige administrator får tildelt de nødvendige beføjelser til at udføre sin opgave.

Med det foreslåede *stk. 4* følger det, at Finanstilsynet senest på tidspunktet for påbuddet skal have fastlagt de nærmere rammer for den midlertidige administrators arbejde. Arbejdet vil afhænge af, om der er tale om, at den midlertidige administrator skal erstatte bestyrelsen eller skal bistå bestyrelsen i sit arbejde, hvorfor der henvises til bemærkningerne til *stk. 2*.

Senest på tidspunktet for påbuddet skal Finanstilsynet have klarlagt om enkelte eller flere beslutninger, der tages af den midlertidige administrator, kræver forudgående godkendelse fra Finanstilsynet. Dette kunne eksempelvis være beslutninger af væsentlig betydning for virksomheden, herunder salg af ikke uvæsentlige dele af forretningen. Finanstilsynet skal foretage en konkret vurdering

af, hvilke beslutninger der kræver forudgående godkendelse. En beslutning fra den midlertidige administrator om at indkalde virksomhedens øverste myndighed kræver altid Finanstilsynets forudgående godkendelse.

Finanstilsynet kan derudover beslutte, at den midlertidige administrator udarbejder og indsender rapporter. Rapporteringen kan omhandle virksomhedens finansielle situation og udviklingen heraf, samt de beføjelser og tiltag, som den midlertidige administrator har benyttet. Finanstilsynet kan beslutte, at der skal ske en løbende rapportering, eller hvis dette vurderes tilstrækkeligt, at der foretages en afrapportering på tidspunktet for den midlertidige administrators ophør. Finanstilsynet fastsætter intervallet for afrapporteringen. Finanstilsynet kan beslutte, at der både skal ske løbende rapportering og en afsluttende rapportering.

Med *stk. 5* foreslås, at en midlertidig administrator som udgangspunkt ikke kan udpeges for mere end ét år. Indsættelse af en midlertidig administrator må ikke være en permanent løsning for en virksomhed under genopretning. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde forlænge indsættelsen, hvis årsagen til og betingelserne for den midlertidige administrators indsættelse stadig er til stede. Der skal være tale om helt særlige omstændigheder, som begrunder, at den midlertidige administrator stadig er nødvendig, og at anvendelsen af andre og mindre indgribende foranstaltninger ikke vil være tilstrækkelige til at genoprette virksomhedens finansielle situation. Derudover skal virksomheden fortsat være i en betydelig forværret finansiell situation. Det er Finanstilsynet, som vurderer, hvorvidt betingelserne herfor er opfyldt, og ligeledes begrunder beslutningen over for virksomhedens kapitalejere.

Det følger ligeledes af *stk. 5*, at Finanstilsynet til enhver tid kan beslutte at afsætte den midlertidige administrator. Finanstilsynet har enekompetence til at afsætte en midlertidig administrator. Finanstilsynet kan eksempelvis beslutte at afsætte den midlertidige administrator, hvis formålet med indsættelsen ikke længere er til stede. Dette kan for eksempel være tilfældet, hvis virksomheden bliver nødlidende eller betingelserne for tidlig indgriben ikke længere er opfyldt. Finanstilsynet skal underrette Erhvervsstyrelsen herom.

Af forslaget til *stk. 6* fremgår, at Finanstilsynet skal sikre, at den midlertidige administrator, som udpeges, er uafhængig og besidder de nødvendige kompetencer til at varetage opgaven. Bedømmelsen af disse kriterier skal ske i overensstemmelse med de regler og principper, der gælder for andre ledelsesmedlemmer i en finansiell virksomhed, jf. § 64. En midlertidig administrator må ikke have, eller potentielt have, interessekonflikter med den pågældende virksomhed, som den midlertidige administrator udpeges for. En midlertidig administrator kan eksempelvis anses for at have en interessekonflikt, hvis den midlertidige administrator ejer kapitalandele i virksomheden, eller der er indgået en eller flere aftaler imellem pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I og den midlertidige administrator, eller selskaber som den midlertidige administrator har en væsentlig interesse i. Eksemplerne er ikke udtømmende.

Af forslaget til *stk. 7* fremgår den midlertidige administrators erstatningsansvar. Den midlertidige administrators ansvar er begrænset i forhold til den gældende selskabslovgivning, da en midlertidig administrator kun kan ifalde ansvar, hvis der er handlet groft uagtsomt eller forsætligt. Den midlertidige administrator skal ikke betragtes som en de facto direktør eller en skyggedirektør. Finanstilsynet kan ikke ifalde ansvar for den midlertidige administrators handlinger og undladelser.

Med bestemmelsen til *stk. 8* fastslås, at en midlertidig administrator, uanset om denne bistår eller erstatter bestyrelsen, er underlagt samme tavshedspligt som bestyrelsen i virksomheden. Dette medfører, at virksomhedens revisorer m.v. kan give fortrolige oplysninger til den midlertidige administrator.

Forslaget til *stk. 9* medfører, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om den midlertidige administrator. En bekendtgørelse skal som minimum indeholde nærmere bestemmelser om rammerne for den midlertidige administrators arbejde, bestemmelser om tegnings- og repræsentationsret, hvem anmeldelsesforpligtelsen over for Erhvervsstyrelsen påhviler, samt alle andre nødvendige oplysninger for den praktiske gennemførelse af beføjelsen. Derudover skal bekendtgørelsen indeholde nærmere regler om offentliggørelse og orientering af kapitalejere.

Til nr. 18 (kapitel 17 i lov om finansiel virksomhed)

Forslaget til kapitel 17 gennemfører artikel 10-18 i BRRD. Fremadrettet skal alle pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I have en afviklingsplan, da afviklingsplanlægning er et væsentligt element i en effektiv afvikling.

Finansiel Stabilitet og Finanstilsynet skal i samarbejde udarbejde afviklingsplaner for alle omfattede finansielle virksomheder eller koncerner. Planerne skal adressere, hvilke løsningsmodeller der som udgangspunkt skal finde anvendelse, hvis det enkelte institut bliver nødlidende eller potentielt nødlidende.

Til brug for udarbejdelsen af afviklingsplanerne indhenter Finanstilsynet de relevante oplysninger hos virksomhederne og sender disse til Finansiell Stabilitet. Finansiell Stabilitet udarbejder udkast til afviklingsplanen i samarbejde med Finanstilsynet, og inddrager i den forbindelse eventuelle andre parter. Afviklingsplanen indstilles til Finanstilsynet, der vedtager afviklingsplanen.

Såfremt der i forbindelse med udarbejdelsen af afviklingsplanerne konstateres hindringer for planens udførelse, eksempelvis virksomhedens indretning, kan Finanstilsynet give den pågældende virksomhed et påbud om at fjerne disse hindringer med henblik på at gøre virksomheden afviklingsparat.

§ 259

Forslaget til § 259 i lov om finansiel virksomhed gennemfører artikel 10, stk. 1, stk. 3, stk. 4, stk. 6 og 7, samt artikel 14, stk. 1, i BRRD.

Det følger af stk. 1, at Finansiell Stabilitet i samarbejde med Finanstilsynet skal udarbejde og vedligeholde en afviklingsplan. Finanstilsynet har kompetencen til at vedtage afviklingsplanen efter indstilling fra Finansiell Stabilitet. Stk. 1 indeholder de overordnede indholdsmæssige krav til en afviklingsplan.

Afviklingsplanlægning er et væsentligt element i en effektiv afvikling, da det giver Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet bedre tid til at forberede afvikling af en virksomhed, inden denne står i afviklingssituationen. Afviklingsplaner skal således gøre det muligt at afvikle en virksomhed på bedste vis med mindst skade for det offentlige og kreditorerne og med henblik på at undgå behov for offentlig støtte.

I modsætning til genopretningsplaner, jf. § 71 a ff., hvor det er virksomheden selv, der som udgangspunkt udarbejder planen, er det Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, som i samarbejde udarbejder afviklingsplanen. Udarbejdelse af afviklingsplanen skal i videst muligt omfang ske på baggrund af allerede tilgængelige oplysninger i Finanstilsynet. Dette udelukker dog ikke, at Finanstilsynet kan anmode om yderligere oplysninger til brug for udarbejdelsen. Finanstilsynet opnår gennem sin tilsynsvirksomhed et indgående kendskab til de enkelte institutter og disses forretningsmodeller.

Afviklingsplanen skal udarbejdes for hvert enkelt pengeinstitut, realkreditinstitut og fondsmægler-selskab I, således at Finanstilsynet i samarbejde med Finansiell Stabilitet i hvert enkelt tilfælde har forberedt, hvordan afviklingen af en virksomhed forventes at se ud, skulle dette blive aktuelt.

I overensstemmelse med BRRD art. 4, vil indholdet og omfanget af afviklingsplanerne afhænge af det konkrete instituts størrelse, kompleksitet m.v.

For så vidt angår udarbejdelsen af afviklingsplanerne antages det, at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vil igangsætte dette ud fra en risikobaseret tilgang. Dette indebærer, at der først udarbejdes afviklingsplaner for de virksomheder, hvor risikoen for sammenbrud er størst, og hvor konsekvenserne af et sammenbrud er størst. Dette er også forudsat i aftalen af 10. oktober 2013 mellem regeringen (Socialdemokraterne, Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti) og Venstre, Dansk Folkeparti, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI), hvoraf fremgår, at der skal foreligge afviklingsplaner eller koncernafviklingsplaner for alle SIFI'er senest d. 1. januar 2016.

Grundet omfanget af afviklingsplanerne for SIFI'er og henset til at bestemmelserne først træder i kraft medio 2015, må det forventes, at der pr. 1. januar 2016 ikke foreligger afviklingsplaner for alle SIFI'er. Arbejdet med udarbejdelsen af afviklingsplanerne vil dog være påbegyndt.

Efter at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet har udarbejdet afviklingsplanerne for de enkelte virksomheder, skal der også ske en løbende vedligeholdelse af planerne. Der skal ske gennemgang og ajourføring af planerne mindst en gang om året, samt når der sker væsentlige ændringer i virksomheden, herunder eventuelle ændringer i struktur, aktivitetsområder, finansielle stilling, eller øvrige ændringer, som har betydning for gennemførelsen af afviklingsplanen, eller i øvrigt nødvendiggør en revision af denne. Virksomhederne skal oplyse Finanstilsynet om sådanne ændringer.

Det må således også formodes, at hvis en virksomhed eksempelvis har igangsat sin genopretningsplan, vil Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet også gennemgå og sikre, at den foreliggende afviklingsplan fortsat er opdateret og kan gennemføres.

Med forslagens nr. 1, fremgår, at afviklingsplanen skal indeholde de beføjelser og redskaber, som Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer, vil finde anvendelse, såfremt virksomheden opfylder betingelserne for afvikling, jf. forslaget til § 4 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og derfor skal afvikles.

Dette indebærer blandt andet, at i det omfang Finanstilsynet i samarbejde med Finansiell Stabilitet ved udarbejdelsen af afviklingsplanen vurderer, at virksomheden ikke vil opfylde afviklingsbetingelserne, skal dette fremgå af afviklingsplanen. Afviklingsplanen må i det tilfælde forventes at in-

deholde en beskrivelse af, at virksomheden vil kunne afvikles ved konkursbehandling, hvis dette er tilfældet.

Det fremgår af *nr. 2*, at afviklingsplanen skal tage højde for relevante scenarier. Afviklingsplanerne udarbejdes som udgangspunkt under normale forhold, hvor der ikke er en krise i virksomheden, eller afvikling er umiddelbart forestående. I afviklingsplanen skal der derfor opstilles scenarier for afvikling af virksomheden under en række forskellige forudsætninger, herunder en idiosynkratisk og systemisk krise. Afviklingsplanerne skal indeholde oplysninger om anvendelsen af afviklingsværktøjer og om, hvordan man sikrer videreførelse af kritiske funktioner i de forskellige scenarier.

Med forslaget *nr. 3*, skal afviklingsplaner indeholde en analyse af hvornår og hvordan en virksomhed kan anmode om anvendelse af centralbankfaciliteter og identificere de aktiver, der forventes at kunne anvendes som sikkerhed. Et af formålene med de foreslåede regler om afvikling er at undgå, at der skal anvendes offentlige midler til afvikling eller restrukturering af virksomhederne. Derfor må afviklingsplanerne ikke bygge på en antagelse om adgang til ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige eller udsætte skatteyderne for tabsrisiko. Der må således ikke forudsættes ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige ud over anvendelse af afviklingsformuen, jf. forslaget til kapitel 11 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, eller likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes i en nødsituation, eller ydes på andre betingelser end de normale for så vidt angår sikkerhedsstillelse, løbetid og rentesatser. Den eneste ekstraordinære finansielle støtte, der kan forudsættes i afviklingsplanen, er de midler, der vil kunne indskydes eller anvendes fra afviklingsformuen. At der ikke kan forudsættes ekstraordinær støtte udelukker ikke anvendelse af faciliteter i Danmarks Nationalbank eller øvrige centralbanker. I det omfang virksomheden har aktiver, der kan stilles til sikkerhed for likviditet i medfør af sådanne ordninger, skal afviklingsplanen indeholde en analyse af anvendelsen heraf.

Af forslaget *nr. 4*, fremgår, at afviklingsplanerne ligeledes skal indeholde modeller for, hvordan afviklingsværktøjer og afviklingsbeføjelser kan anvendes på den konkrete virksomhed. Afviklingsplanen skal således opstille en eller flere modeller for det påtænkte afviklingsværktøj eller den påtænkte afviklingsbeføjelses anvendelse. Dette kan eksempelvis afhænge af, om der er tale om et scenarie med systemisk krise eller en idiosynkratisk krise.

Med forslaget til *stk. 2*, fremgår at for SIFI'er og G-SIFI'er, der er udpeget i medfør af reglerne herom i kapitel 19 i lov om finansiell virksomhed, skal Danmarks Nationalbank ligeledes høres om afviklingsplanerne. Dette skal ses som led i Danmarks Nationalbanks lovbestemte opgaver, herunder at sikre det finansielle systems stabilitet.

I *stk. 3* fastslås at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet i forbindelse med udarbejdelsen af afviklingsplanerne ligeledes skal høre afviklingsmyndighederne i lande, hvor en virksomhed har væsentlige filialer. En væsentlig filial er defineret i art. 51, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU som en filial, hvor tilsynsmyndigheden i værtslandet har fremsat anmodning til Finanstilsynet om, at den betragtes som væsentlig, eksempelvis på grund af filialens markedsandel eller systemiske betydning eller størrelse.

Det forudsættes, at Finanstilsynet giver Finansiell Stabilitet meddelelse om hvilke filialer, der er udpeget som væsentlige.

Med forslaget til *stk. 4*, sikres, at Finansiell Stabilitet er orienteret om de vedtagne afviklingsplaner. Desuden sendes de endelige afviklingsplaner for SIFI'er og G-SIFI'er, som Danmarks Nationalbank er blevet hørt om i medfør af *stk. 2*, ligeledes til Nationalbanken.

Det følger af *stk. 5*, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om udarbejdelsen, indholdet og vedligeholdelsen af afviklingsplaner. Dette indebærer blandt andet, at der kan fastsættes nærmere regler om indholdet af afviklingsplanerne, som skal være i overensstemmelse med artikel 10, *stk. 7*, i BRRD, samt de reguleringsmæssige tekniske standarder, der nærmere beskriver afviklingsplanens indhold, som Den Europæiske Banktilsynsmyndighed skal udarbejde. Derudover skal bekendtgørelsen indeholde nærmere regler om vedligeholdelsen af afviklingsplanen, der som udgangspunkt skal opdateres en gang om året. Derudover kan der fastsættes nærmere regler om samarbejdet imellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, således at der sikres et tæt samarbejde imellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet ved udarbejdelsen af afviklingsplanerne.

§ 260

Den foreslåede § 260 i lov om finansiell virksomhed gennemfører artikel 12, 13 og 14, *stk. 2*, i BRRD.

Forslaget til *stk. 1*, er en undtagelse til forslaget til § 259, hvorefter der som udgangspunkt skal udarbejdes afviklingsplaner for hvert enkelt institut. I det omfang et institut er en del af en koncern, som er underlagt konsolideret tilsyn af Finanstilsynet, og hvor modervirksomheden er et pengeinstitut, et realkreditinstitut et fondsmæglerselskab I eller en finansiell holdingvirksomhed, der mindst har en dattervirksomhed, der er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab 1, udarbejdes der som udgangspunkt en samlet afviklingsplan for koncernen – en såkaldt ”koncernafviklingsplan”. Reglerne finder anvendelse på grænseoverskridende, samt nationale koncerner. Koncernafviklingsplanen skal omfatte hele koncernen, herunder ikke-finansielle virksomheder.

Som ved de individuelle afviklingsplaner, skal koncernafviklingsplanerne udarbejdes af Finansiell Stabilitet i tæt samarbejde med Finanstilsynet. Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet foreligger koncerngenopretningsplanen for de relevante myndigheder. Finanstilsynet har kompetencen til at vedtage den endelige afviklingsplan efter indstilling fra Finansiell Stabilitet.

Med forslaget til *stk. 2*, som gennemfører artikel 13, *stk. 6*, i BRRD, kan Finanstilsynet som afviklingsmyndighed beslutte, at der for datterselskaber, som er pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller fondsmæglerselskaber I, hver især udarbejdes afviklingsplaner efter reglerne i nærværende forslag til § 259 i lov om finansiell virksomhed. Det følger af artikel 13, *stk. 4*, i BRRD, at den konsoliderede afviklingsmyndighed, og afviklingsmyndighederne for datterselskaberne skal vedtage en koncernafviklingsplan i form af en fælles beslutning. Det betyder, at Finanstilsynet i de tilfælde, hvor en virksomhed med tilladelse fra Finanstilsynet, som er en del af koncern, og hvor Finanstilsynet ikke er koncernafviklingsmyndighed, i første omgang skal forsøge at udarbejde en fælles koncernafviklingsplan.

Endvidere følger det af artikel 13, *stk. 6*, at såfremt der ikke inden for den frist på 4 måneder, som følger af forslaget til § 260, foreligger en fælles beslutning om en koncernafviklingsplan, træffer Finanstilsynet selv beslutning om, hvorvidt der skal udarbejdes en afviklingsplan efter § 259. Det er en forudsætning, at de pågældende datterselskaber er pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller fondsmæglerselskaber I. Finanstilsynet kan for en dansk koncern være både koncernafviklingsmyndighed og afviklingsmyndighed.

En beslutning om at udarbejde en individuel afviklingsplan skal være begrundet, gøre rede for grundene til uenigheden for så vidt angår den foreslåede koncernafviklingsplan og tage hensyn til de øvrige kompetente myndigheders og afviklingsmyndigheders synspunkter og forbehold. Finanstilsynet meddeler sin beslutning til de øvrige medlemmer af afviklingskollegiet.

Det følger af *stk. 3*, at koncernafviklingsplaner skal omfatte en plan for håndtering af hele koncernen men også planer for håndtering af hvert enkelt institut, finansieringsinstitut eller finansielle holdingvirksomheder i koncernen. Ved udarbejdelsen af koncernafviklingsplaner skal der tages hensyn til afviklingsforanstaltningernes potentielle indvirkning på alle de medlemslande, hvor koncernen driver virksomhed. Koncernafviklingsplanen må ikke have uforholdsmæssig stor indvirkning på et medlemsland. En koncernafviklingsplan udarbejdes for koncernen som helhed og definerer foranstaltninger over for moderselskabet samt de enkelte virksomheder i koncernen.

Koncernafviklingsplanen kan tage udgangspunkt i en afvikling af koncernen som helhed, hvor afviklingsforanstaltningerne gennemføres på modervirksomheds-niveau (single point of entry), ved udskillelse og afvikling af de enkelte datterselskaber (multiple point of entry), eller ved en kombination heraf. Den konkrete tilgang fastlægges på baggrund af den konkrete koncerns forhold.

Koncernafviklingsplanen skal fastlægge de afviklingshandlinger, der skal træffes over for virksomheder i koncernen, både gennem afviklingshandlinger for modervirksomheden, dattervirksomheder og gennem koordinerede afviklingshandlinger for dattervirksomhederne.

Koncernafviklingsplanen skal endvidere redegøre for i hvilket omfang afviklingsværktøjerne, jf. forslaget til kapitel 4 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, kan anvendes, og afviklingsbeføjelserne udøves på en koordineret måde i forbindelse med grænseoverskridende koncerner. Dette omfatter blandt andet foranstaltninger med henblik på at befordre tredjemands opkøb af hele koncernen, særlige forretningsområder eller aktiviteter, som nogle af virksomhederne i koncernen varetager, eller af bestemte virksomheder i koncernen, og med henblik på at afdække potentielle hindringer for en koordineret afvikling.

Har koncernen virksomheder, der er etableret i tredjelande skal koncernafviklingsplanen også påpege passende muligheder for samarbejde og koordinering med de relevante myndigheder og konsekvenserne for afvikling i Unionen.

Foranstaltninger, herunder juridisk og økonomisk udskillelse af bestemte funktioner eller forretningsområder, som er nødvendige for at lette afviklingen af koncernen, når betingelserne for afvikling er opfyldt, skal ligeledes afdækkes i koncernafviklingsplanen. Derudover skal eventuelle yderligere foranstaltninger, som ikke er omfattet af BRRD, men som koncernafviklingsmyndigheden påtænker at træffe, fastsættes.

Finansieringen af de forskellige koncernafviklingshandlinger skal angives, og når der er behov for afviklingsformuen, skal der opstilles principper for deling af ansvaret for finansieringen mellem finansieringskilder i forskellige medlemslande.

En koncernafviklingsplan, må ikke regne med ekstraordinær støtte fra det offentlige, ud over anvendelse af afviklingsformuen, likviditetsstøtte fra en centralbank i en nødsituation eller likviditets-

støtte fra en centralbank, som ydes på andre betingelser end de normale for så vidt angår sikkerhedsstillelse, løbetid og rentesatser.

Koncernafviklingsplaner skal som udgangspunkt mindst opdateres en gang årligt eller efter ændringer, der berører virksomheder i koncernen, herunder eventuelle ændringer i koncernvirksomheders retlige eller organisatoriske struktur, forretningsaktiviteter eller finansielle stilling, som kan få væsentlige konsekvenser for eller nødvendiggøre en ændring af planen.

Med forslaget til *stk. 4* følger, at § 259 med fornødne tilpasninger også finder anvendelse på koncernafviklingsplaner. Dette medfører, at koncernafviklingsplaner, med de tilpasninger som koncernforholdet tilsiger, skal indeholde de samme elementer og vedligeholdes på samme måde som individuelle afviklingsplaner.

Det følger af *stk. 5*, at når Finanstilsynet som koncernafviklingsmyndighed modtager oplysninger fra modervirksomheden til brug for udarbejdelsen af en koncernafviklingsplan, videresender Finanstilsynet hvor relevant de modtagne oplysninger til Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, Finansiell Stabilitet, dattervirksomhederne i koncernens afviklingsmyndigheder, eventuelle afviklingsmyndigheder for væsentlige filialer, de relevante kompetente myndigheder, samt til de afviklingsmyndigheder, hvor en finansiell holdingvirksomhed i koncernen er etableret. Finanstilsynet videresender til de i nr. 3-6 oplyste myndigheder som minimum de oplysninger, der er relevante for dattervirksomheden eller den væsentlige filial. De oplysninger, som fremsendes til Den Europæiske Banktilsynsmyndighed skal indeholde alt, der er relevant for Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds rolle i forbindelse med koncernafviklingsplanerne. For så vidt angår oplysninger vedrørende datterselskaber i tredjelande, er Finanstilsynet som koncernafviklingsmyndighed ikke forpligtet til at fremsende disse oplysninger, hvis den relevante tilsynsmyndighed eller afviklingsmyndighed i tredjelandet ikke har givet sit samtykke hertil.

Forslaget til *stk. 6*, medfører, at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet sammen med de i *stk. 5* nævnte myndigheder gennemgår den udarbejdede koncernafviklingsplan med henblik på at opnå en fælles beslutning inden for 4 måneder efter datoen, hvor Finanstilsynet videresendte oplysninger i henhold til *stk. 5*. Ved udarbejdelsen skal Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet tage hensyn til de i *stk. 5*, nr. 1 og 3-6 nævnte myndigheders eventuelle bemærkninger. En fælles beslutning anerkendes som endelig og anvendes af de berørte afviklingsmyndigheder. Finder en afviklingsmyndighed, at en uenighed om koncernafviklingsplanen kan få indvirkning på dens medlemslands finanspolitiske ansvar, skal Finanstilsynet iværksætte en ny vurdering af koncernafviklingsplanen, herunder en ny vurdering af kravet til nedskrivningsegne passiver, jf. forslaget til § 266.

Det følger af *stk. 7*, at såfremt de i *stk. 5* nævnte myndigheder ikke kan nå til enighed om en koncernafviklingsplan inden for 4 måneder jf. forslaget til *stk. 6*, træffer Finanstilsynet selv beslutning herom og underretter koncernens modervirksomhed, samt de i *stk. 5* nævnte myndigheder. Beslutningen skal være begrundet og tage hensyn til de øvrige afviklingsmyndigheders synspunkter og forbehold. En sådan beslutning skal udskydes, hvis en eller flere af de i *stk. 4*, nr. 3-5 nævnte myndigheder i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010 har indbragt sagen for Den Europæiske Banktilsynsmyndighed. Den Europæiske Banktilsynsmyndighed skal træffe beslutning inden for en måned. Finanstilsynet træffer herefter beslutning i overensstemmelse med EBA's beslutning. Foreligger der ikke en beslutning inden for en måned finder Finanstilsynets beslutning som koncernafviklingsmyndighed anvendelse.

Det følger af *stk. 8*, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om udarbejdelsen, indholdet og vedligeholdelsen af koncernafviklingsplaner. Dette indebærer blandt andet, at der kan fastsættes nærmere regler om indholdet af afviklingsplanerne, som skal være i overensstemmelse med de reguleringsmæssige tekniske standarder, der nærmere beskriver koncernafviklingsplanens indhold, som Den Europæiske Banktilsynsmyndighed skal udarbejde. Derudover kan bekendtgørelsen indeholde nærmere regler om udveksling af oplysninger og samarbejdet imellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet. Det er forventningen, at der nedsættes afviklingsgrupper, hvor både Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, således at der sikres et tæt samarbejde imellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet ved udarbejdelsen af koncernafviklingsplanerne.

§ 261

Forslaget til § 261 i lov om finansiell virksomhed gennemfører artikel 10, *stk. 2 og 5*, artikel 11, *stk. 1*, artikel 13, *stk. 1* og afsnit B, i bilaget til BRRD.

Med forslaget til *stk. 1* kan Finanstilsynet påbyde en virksomhed eller en modervirksomhed at bistå med udarbejdelsen og vedligeholdelsen af afviklingsplanen. Finanstilsynet kan ikke påbyde virksomheden at udarbejde hele afviklingsplanen, men kan påbyde virksomheden eller modervirksomheden at samarbejde i nødvendigt omfang i udarbejdelsen heraf, eksempelvis påbyde virksomheden eller modervirksomheden at udarbejde afsnit om virksomhedens eller koncernens organisatoriske eller juridiske struktur m.v. Herudover kan virksomheden eller modervirksomheden påbydes at indsende de nødvendige oplysninger til brug for udarbejdelsen og vedligeholdelsen af planerne.

Med forslaget til *stk. 2* følger, at Finanstilsynet ved udarbejdelsen af en afviklingsplan eller koncernafviklingsplan skal vurdere, om der er eventuelle væsentlige hindringer for afvikling. Identificeres væsentlige hindringer, påbyder Finanstilsynet virksomheden at iværksætte de relevante foranstaltninger med henblik på at fjerne disse.

§ 262

Forslaget til § 262 i lov om finansiell virksomhed gennemfører artikel 15 i BRRD.

Af det foreslåede *stk. 1* fremgår, at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet i forbindelse med udarbejdelsen af afviklingsplanen skal vurdere, om virksomheden vil kunne afvikles i dens nuværende form. Vurderingen skal ske i et tæt samarbejde mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet. Vurderes der at være væsentlige hindringer for afvikling, kan Finanstilsynet kræve, at der iværksættes diverse tiltag for at rette op herpå. De nærmere regler herom fremgår af den foreslåede § 264. Denne vurdering har betydning for planerne, idet konklusioner fra denne vurdering også som udgangspunkt skal fremgå af afviklingsplanen. Såfremt der skal iværksættes tiltag for fjernelse af hindringer, vil dette ligeledes udskyde fristen for at have udarbejdet afviklingsplanen for den pågældende virksomhed, jf. det foreslåede 264, *stk. 6*.

Da vurderingen er en del af udarbejdelsen af afviklingsplanen, forudsættes der et tæt samarbejde imellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet ved vurderingen af om der er hindringer for afviklingen. Processen vil svare til den foreslåede for afviklingsplanerne, hvorved Finansiell Stabilitet forelægger indstilling om eventuelle hindringer for Finanstilsynet. Finanstilsynet træffer afgørelse herom over for virksomheden.

Da alle virksomheder potentielt har systemisk karakter, er det afgørende for at opretholde den finansielle stabilitet, at Finansiell Stabilitet har mulighed for at afvikle en hvilken som helst virksomhed.

Vurderingen foretages på baggrund af dialog med virksomheden, da det er ledelsen i virksomheden, som har det største kendskab til virksomheden. Derfor er det også, jf. det foreslåede 264, stk. 2, virksomheden selv, der som udgangspunkt vurderer, hvordan en eventuel hindring bedst fjernes. Finansiell Stabilitet skal ligeledes inddrages i vurderingen.

Et af formålene med de foreslåede regler om afvikling af institutterne er at undgå, at der skal anvendes offentlige midler til afvikling eller restrukturering af institutterne. Derfor må der, ligesom ved udarbejdelse af afviklingsplaner, jf. den foreslåede 259, heller ikke ved vurderingen af om et institut kan afvikles, forudsættes adgang til ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige eller andre tiltag der kan udsætte skatteyderne for tabsrisiko. Der må således ikke regnes med ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige ud over anvendelse af de afviklingsformuen, jf. forslaget til kapitel 11 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, eller likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes i en nødsituation, eller der ydes på andre betingelser end de normale for så vidt angår sikkerhedsstillelse, løbetid og rentesatser.

Vurderingen baseres på, hvorvidt det er muligt og troværdigt for Finansiell Stabilitet enten at opløse virksomheden via konkurslovgivningen eller via de særlige afviklingsværktøjer, uden at skabe betydelige negative effekter for det finansielle system. Vurderes dette ikke at være tilfældet, kan Finanstilsynet kræve, at virksomheden iværksætter diverse tiltag for at rette op herpå, jf. forslaget til § 264, stk. 2 og 3.

En virksomhed anses for at kunne afvikles, hvis det er muligt og troværdigt, at Finansiell Stabilitet kan afvikle eller restrukturere virksomheden ved at anvende de forskellige afviklingsforanstaltninger på virksomheden, eller ved at virksomheden afvikles ved konkursbehandling. I vurderingen ligger blandt andet, om virksomheden er indrettet til at kunne levere de nødvendige oplysninger og gennemføre de nødvendige handlinger i forbindelse med afvikling, og om den planlagte afvikling rent faktisk kan gennemføres. Derudover skal de i afsnit C i bilaget til BRRD oplyste aspekter tages i betragtning ved vurderingen, hvis relevant.

Vurderingen skal medvirke til i størst muligt omfang at forhindre, at en virksomheds sammenbrud får betydelige negative konsekvenser for det finansielle system, herunder i en periode med generel finansiell ustabilitet eller begivenheder, der berører hele systemet, i det medlemsland, hvor virksomheden befinder sig, eller andre medlemslande i Den Europæiske Union, eller lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og således at videreførelsen af virksomhedens kritiske funktioner sikres. Finanstilsynet skal underrette Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, når en virksomhed anses for ikke at kunne afvikles.

Med forslaget til *stk. 2*, fremgår, at Danmarks Nationalbank skal høres, såfremt der er tale om en SIFI udpeget i henhold til lov om finansiell virksomhed §§ 308 og 310. Høringen foretages inden virksomheden påbydes at iværksætte foranstaltninger til fjernelse af eventuelle hindringer for afviklingen.

I *stk. 3* fastslås, at Finanstilsynet ved vurderingen efter *stk. 1* ligeledes skal høre afviklingsmyndighederne i lande, hvor virksomheder har væsentlige filialer. En væsentlig filial er defineret i art. 51,

stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU, som en filial, hvor tilsynsmyndigheden i værtslandet har fremsat anmodning til Finanstilsynet om, at den betragtes som væsentlig, eksempelvis på grund af filialens markedsandel, systemiske betydning eller størrelse.

Erhvervs- og vækstministeren kan i medfør af det foreslåede *stk. 4* fastsætte nærmere regler om de forhold og kriterier, som Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal undersøge med henblik på vurderingen af afviklingsmulighederne, jf. stk. 1.

EBA vil spille en vigtig rolle med hensyn til at sikre, at myndighederne vurderer afviklingsmulighederne og anvender de forebyggende beføjelser på en ensartet måde i alle medlemslande. Nærmere bestemt skal EBA udarbejde udkast til bindende tekniske standarder til Kommissionen, der fastlægger de parametre, som er nødvendige i forbindelse med vurderingen af afviklingsplaners systemiske virkninger, og udarbejde udkast til bindende tekniske standarder, der præciserer, hvilke forhold der skal undersøges for at vurdere, om en virksomhed eller en koncern kan afvikles.

Fastsættelsen af regler vil ske under hensyntagen til ovennævnte bindende tekniske standarder. Desuden fremgår af bilaget til BRRD, afsnit C, en række aspekter, som Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal vurdere ved vurdering af afviklingsmulighederne. Dette vil ligeledes blive inddraget ved fastsættelsen af regler.

§ 263

Forslaget til § 263 i lov om finansiell virksomhed gennemfører artikel 16 i BRRD.

Af det foreslåede *stk. 1* fremgår, at Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet i forbindelse med udarbejdelsen af koncernafviklingsplanen skal vurdere, om koncernen vil kunne afvikles i dens nuværende form. Vurderes dette ikke at være tilfældet, kan Finanstilsynet kræve, at der iværksættes diverse tiltag for at rette op herpå. De nærmere regler herom fremgår af den foreslåede § 265. Denne vurdering har betydning for planerne, idet konklusioner fra denne vurdering også som udgangspunkt skal fremgå af koncernafviklingsplanen.

Bestemmelsen finder anvendelse på grænseoverskridende og nationale koncerner.

Da alle koncerner potentielt har systemisk karakter, er det afgørende for at opretholde den finansielle stabilitet, at Finansiell Stabilitet har mulighed for at afvikle en hvilken som helst koncern. Da vurderingen er en del af udarbejdelsen af koncernafviklingsplanen, forudsættes der et tæt samarbejde imellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet ved vurderingen af, om der er hindringer for afviklingen. Vurderingen af, hvorvidt koncerner kan afvikles, vil blive foretaget i koncernens afviklingskollegie. Processen vil svare til den foreslåede for koncernafviklingsplanerne, hvorved Finansiell Stabilitet forelægger indstilling om eventuelle hindringer for Finanstilsynet. Finanstilsynet træffer afgørelse herom over for virksomheden.

Et af formålene med de foreslåede regler om afvikling af koncerner er at undgå, at der skal anvendes offentlige midler til afvikling eller restrukturering af virksomhederne. Derfor må der, ligesom ved udarbejdelse af koncernafviklingsplaner, jf. den foreslåede § 260, heller ikke ved vurderingen af om en koncern kan afvikles, forudsættes adgang til ekstraordinær finansiell støtte fra det offentlige eller andre tiltag, som kan udsætte skatteyderne for tabsrisiko. Der må således ikke regnes med ekstraordinær finansiell støtte fra det offentlige ud over anvendelse af afviklingsformuen, jf. forslaget til kapitel 11 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, eller likviditets-

støtte fra en centralbank, der ydes i en nødsituation, og som ydes på andre betingelser end de normale for så vidt angår sikkerhedsstillelse, løbetid og rentesatser.

Vurderingen baseres på, hvorvidt det er muligt og troværdigt for Finansiell Stabilitet enten at opløse koncernen via konkurslovgivningen eller via de særlige afviklingsværktøjer, uden at skabe betydelige negative effekter for det finansielle system. Vurderes dette ikke at være tilfældet, kan Finanstilsynet kræve, at modervirksomheden iværksætter diverse tiltag for at rette op herpå, jf. forslaget til § 265, stk. 2.

En koncern anses for at kunne afvikles, hvis det er muligt og troværdigt, at Finansiell Stabilitet og relevante afviklingsmyndigheder afvikler eller restrukturerer koncernen ved at anvende de forskellige afviklingsforanstaltninger på koncernen, eller ved at koncernen afvikles ved konkursbehandling. I vurderingen ligger blandt andet, om koncernen er indrettet til at kunne levere de nødvendige oplysninger og gennemføre de nødvendige handlinger i forbindelse med afvikling, og om den planlagte afvikling rent faktisk kan gennemføres. Derudover skal de i bilaget til BRRD, afsnit C, oplistede aspekter tages i betragtning ved vurderingen, såfremt dette er relevant.

Vurderingen skal medvirke til i størst muligt omfang at forhindre, at et en koncerns sammenbrud får betydelige negative konsekvenser for det finansielle system, herunder i en periode med generel finansiell ustabilitet, eller hindre begivenheder, der berører hele systemet, i den medlemsstat, hvor koncernen befinder sig, eller andre medlemsstater eller Unionen, og således at videreførelsen af koncernens kritiske funktioner sikres.

I *stk. 2* fastslås, at Finanstilsynet ved vurderingen efter *stk. 1* ligeledes skal høre afviklingsmyndighederne i lande, hvor virksomheden har væsentlige filialer. En væsentlig filial er defineret i art. 51, *stk. 1*, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU, som en filial, hvor tilsynsmyndigheden i værtslandet har fremsat anmodning til Finanstilsynet om, at den betragtes som væsentlig, eksempelvis på grund af filialens markedsandel, systemiske betydning eller størrelse.

Vurderingen foretages for grænseoverskridende koncerner i overensstemmelse med den i den foreslåede § 260 oplistede procedure, hvorfor der henvises til bemærkningerne til denne bestemmelse.

Erhvervs- og vækstministeren kan i medfør af det foreslåede *stk. 3* fastsætte nærmere regler om de forhold og kriterier, som Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet skal undersøge med henblik på vurderingen af afviklingsmulighederne, jf. *stk. 1*.

EBA vil spille en vigtig rolle med hensyn til at sikre, at myndighederne vurderer afviklingsmulighederne og anvender de forebyggende beføjelser på en ensartet måde i alle medlemsstater. Nærmere bestemt skal EBA udarbejde udkast til bindende tekniske standarder til Kommissionen, der fastlægger de parametre, som er nødvendige i forbindelse med vurderingen af afviklingsplaners systemiske virkninger, og udarbejde udkast til bindende tekniske standarder, som præciserer, hvilke forhold der skal undersøges for at vurdere, om et institut eller en koncern kan afvikles.

Fastsættelsen af regler vil ske under hensyntagen til ovennævnte bindende tekniske standarder. Desuden fremgår af bilaget til BRRD, afsnit C, en række aspekter, som Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet som minimum skal vurdere ved vurdering af afviklingsmulighederne for en koncern. Dette vil ligeledes blive inddraget ved fastsættelsen af regler.

§ 264

Med forslaget til § 264 i lov om finansiel virksomhed gennemføres artikel 17 i BRRD.

Hvis Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet ved vurderingen efter den foreslåede § 262 og efter drøftelser med virksomheden finder, at en virksomheds afvikling er forbundet med væsentlige hindringer, kan Finanstilsynet i medfør af det foreslåede stk. 2 og 3 påbyde, at virksomheden træffer foranstaltninger for at fjerne disse hindringer.

Finanstilsynet får dermed beføjelse til over for virksomheden at påbyde denne at foretage ændringer i opbygning og organisering, at træffe nødvendige og forholdsmæssige foranstaltninger til at reducere eller fjerne væsentlige hindringer for anvendelsen af afviklingsværktøjer.

Konstaterer Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet i forbindelse med vurderingen i henhold til § 262, at der er væsentlige hindringer for afviklingen af en virksomhed, meddeler Finanstilsynet dette til virksomheden og eventuelle øvrige afviklingsmyndigheder, jf. forslaget til *stk. 1*.

Konstateringen af, at der er en hindring, er en afgørelse fra Finanstilsynet, hvorfor den skal opfylde kravene hertil og blandt andet indeholde en begrundelse for den pågældende vurdering eller konstatering. Afgørelsen vil kunne påklages til Erhvervsankenævnet.

Finanstilsynets beføjelse er begrænset til, hvad der er nødvendigt for at forenkle opbygningen og driften af virksomheden, alene med det formål at forbedre mulighederne for at afvikle denne. Da virksomheden selv har det bedste kendskab til egne forhold, foreslås i *stk. 2*, at det er virksomheden, som i første omgang skal vurdere, hvordan de pågældende hindringer bedst fjernes.

I medfør af det foreslåede stk. 2 skal virksomheden således senest fire måneder efter modtagelse af Finanstilsynets underretning forelægge Finanstilsynet et forslag til afhjælpning eller fjernelse af de væsentlige hindringer, som Finanstilsynet har underrettet virksomheden om i medfør af stk. 1. Finanstilsynet vurderer i samarbejde med Finansiell Stabilitet, om de foreslåede foranstaltninger effektivt afhjælper eller fjerner de påpegede hindringer.

Såfremt Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet vurderer, at virksomhedens forslag, jf. stk. 2, ikke effektivt afhjælper eller fjerner de pågældende hindringer, kan Finanstilsynet, jf. det foreslåede *stk. 3*, påbyde virksomheden at træffe en række nødvendige foranstaltninger. Vurderingen af disse foranstaltninger vil ske i et tæt samarbejde mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet. Finanstilsynet meddeler virksomheden afgørelsen, som skal begrundes.

I afgørelsen til virksomheden, hvori fastsættes alternative foranstaltninger skal Finanstilsynet påvise, hvorfor virksomhedens foreslåede foranstaltninger ikke vil kunne fjerne hindringerne for afvikling, og hvordan de af Finanstilsynet foreslåede alternative foranstaltninger er forholdsmæssigt afpasset til at fjerne hindringerne. Finanstilsynet skal tage hensyn til den trussel, som de pågældende hindringer udgør for den finansielle stabilitet og foranstaltningernes indvirkning på virksomhedens forretningsaktiviteter, dets stabilitet og evne til at bidrage til økonomien.

Den foreslåede bestemmelse oplister en række foranstaltninger, som Finanstilsynet kan påbyde gennemført. Dette omfatter forenkling af instituttet gennem ændringer af dets retlige eller operationelle struktur for at sikre, at kritiske funktioner kan adskilles juridisk og økonomisk fra andre funktioner, udarbejdelse af serviceaftaler til dækning af kritiske funktioner, begrænsning af de maksima-

le enkeltvis og samlede engagementer, indførelse af indberetningskrav, begrænsning eller indstilling af eksisterende eller påtænkte aktiviteter, begrænsning eller standsning af udviklingen af nye forretningsområder eller produkter samt udstedelse af yderligere konvertible kapitalinstrumenter.

Hvilke af de anførte foranstaltninger, Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet anvender, vil bero på en konkret vurdering og bør tilstræbe mindst mulig indgriben over for virksomheden. En foranstaltning må således ikke gå videre end nødvendigt for at nå målene. Heri ligger også, at Finanstilsynet i samarbejde med virksomheden og Finansiell Stabilitet skal finde den forretningsmæssige mest fornuftige løsning på de konstaterede hindringer.

Inden Finanstilsynet påbyder virksomheden foranstaltninger efter stk. 3, skal der tages behørigt hensyn til de pågældende foranstaltningers potentielle konsekvenser for den pågældende virksomhed, det indre marked for finansielle tjenesteydelser, og den finansielle stabilitet i andre medlemslande inden for Den Europæiske Union og lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

I medfør af det foreslåede *stk. 4* skal instituttet inden for en måned efter det udstedte påbud forelægge Finanstilsynet en plan for efterlevelsen af afgørelsen efter stk. 3. Planen skal indeholde oplysninger om, hvordan virksomheden vil opfylde påbuddet samt tidsrummet for opfyldelsen, hvis dette ikke kan ske straks.

Af det foreslåede *stk. 5* fremgår, at i det omfang Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet har konstateret væsentlige hindringer for afviklingen, som skal afhjælpes eller fjernes, suspenderes kravet om udarbejdelse af en afviklingsplan indtil foranstaltningerne efter stk. 2 eller påbuddene efter stk. 3 er gennemført.

Erhvervs- og vækstministeren kan i medfør af det foreslåede *stk. 6* fastsætte nærmere regler om de oplyste foranstaltninger i stk. 3 og om omstændighederne for anvendelsen af de enkelte foranstaltninger. EBA skal i medfør af artikel 17, stk. 8, i BRRD udarbejde guidelines om de oplyste foranstaltninger og om omstændighederne for anvendelsen af dem. Disse guidelines forventes at indgå ved fastsættelsen af reglerne.

§ 265

Med forslaget til § 265 gennemføres artikel 18 i BRRD.

Bestemmelsen finder anvendelse for koncerner, hvor det i medfør af det foreslåede § 263 er vurderet, at der er hindringer for afvikling af koncernen.

Med forslaget til *stk. 1* gennemføres artikel 18, stk. 2. Det følger af forslaget, at såfremt Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, som koncernafviklingsmyndigheder konstaterer, at der er væsentlige hindringer for afviklingen af en koncern, skal Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet i samarbejde med Den Europæiske Banktilsynsmyndighed udarbejde en rapport. Derudover skal Finanstilsynet i forbindelse med udarbejdelsen af rapporten høre dattervirksomhedernes kompetente myndigheder.

Finanstilsynet skal herefter forelægge rapporten for modervirksomheden, Finansiell Stabilitet, dattervirksomhedernes afviklingsmyndigheder, samt eventuelle andre afviklingsmyndigheder i lande, hvor væsentlige filialer er beliggende. En væsentlig filial er defineret i art. 51, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU, som en filial, hvor tilsynsmyndigheden i værtslandet

har fremsat anmodning til Finanstilsynet om, at den betragtes som væsentlig, eksempelvis på grund af filialens markedsandel eller systemiske betydning eller størrelse.

Af forslaget *stk. 2*, følger at § 264 med de fornødne tilpasninger også finder anvendelse på koncerner. Dette medfører blandt andet, at Finanstilsynet kan påbyde koncernen at foretage en eller flere af de i § 264, *stk. 3*, oplyste foranstaltninger, samt at kravet om at udarbejde en koncernafviklingsplan suspenderes som følge af, at der er konstateret væsentlige hindringer for koncernens afvikling.

Med forslaget til *stk. 3*, fastsættes indholdet af rapporten. Rapporten skal blandt andet analysere hvilke væsentlige hindringer, der er til stede for en effektiv afvikling af koncernen. Derudover skal rapporten indeholde overvejelser om de konsekvenser, som de påtænkte foranstaltninger får for virksomhedens forretningsmodel. Til slut skal rapporten anbefale de foranstaltninger, som anses for egnede til at fjerne de identificerede hindringer. Anbefalingerne skal være målrettede og må ikke gå videre end det, der er nødvendigt, for at koncernen kan afvikles.

Modervirksomheden kan ifølge forslaget *stk. 4*, komme med bemærkninger og alternative foranstaltninger end de i rapporten anbefalede. Disse bemærkninger skal være Finanstilsynet i hænde senest 4 måneder efter, at modervirksomheden modtog rapporten. Finanstilsynet skal videresende de modtagne bemærkninger til de relevante myndigheder.

Med forslaget til *stk. 5* følger, at Finanstilsynet sammen med de relevante myndigheder gennemgår de modtagne bemærkninger med henblik på at nå en fælles beslutning senest 4 måneder efter, at Finanstilsynet videresendte modervirksomhedens bemærkninger til de relevante myndigheder. Har modervirksomheden ikke bemærkninger til rapporten, løber fristen for at nå en fælles beslutning fra det tidspunkt, hvor de relevante myndigheder modtog denne. Den fælles beslutning skal tage stilling til, hvilke foranstaltninger, jf. § 264, *stk. 3*, der skal finde anvendelse i den pågældende situation, herunder om modervirksomhedens eventuelle alternative foranstaltninger skal anvendes i stedet. Finanstilsynet skal tage alle rimelige skridt for at nå frem til en fælles beslutning i afviklingskollegiet om vurderingen af de foranstaltninger, som er foreslået af modervirksomheden, samt de foranstaltninger, som myndighederne kræver iværksat for at afhjælpe eller fjerne hindringerne. Der skal tages hensyn til de potentielle konsekvenser af foranstaltningerne i alle de medlemslande, hvor koncernen driver virksomhed.

Af forslaget *stk. 6* følger, at såfremt der ikke inden for de i *stk. 5* nævnte frister kan opnås enighed imellem de relevante myndigheder om anvendelsen af foranstaltninger, kan Finanstilsynet træffe beslutning herom. Finanstilsynet skal i sin beslutning tage hensyn til de høringssvar, som de relevante myndigheder er kommet med. Har en af de i *stk. 1*, nr. 3 og 4 nævnte myndigheder indbragt sagen for Den Europæiske Tilsynsmyndighed i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, skal Finanstilsynet udskyde beslutningen. Træffer Den Europæiske Banktilsynsmyndighed beslutning inden for en måned, følger Finanstilsynet beslutningen. Foreligger der ikke en beslutning fra Den Europæiske Banktilsynsmyndighed inden for en måned, finder Finanstilsynets beslutning anvendelse.

Med forslaget til *stk. 7*, som gennemfører artikel 18, *stk. 7*, i BRRD, kan Finanstilsynet som afviklingsmyndighed træffe beslutning om, hvilke passende foranstaltninger, de enkelte dattervirksomheder, som Finanstilsynet er afviklingsmyndighed for, skal foretage. Beslutningen skal være begrundet og tage hensyn til andre afviklingsmyndigheders synspunkter og forbehold. Beslutningen

fremsendes til den berørte dattervirksomhed og koncernafviklingsmyndigheden. Finanstilsynet kan træffe beslutning om at anvende de af modervirksomheden foreslåede foranstaltninger, eventuelle foranstaltninger foreslået af dattervirksomheden eller de i § 264, stk. 3, oplyste foranstaltninger.

Det følger af artikel 18, stk. 5, i BRRD, at koncernafviklingsmyndigheden og afviklingsmyndighederne for dattervirksomhederne skal forelægge en fælles beslutning om, hvilke foranstaltninger der skal finde anvendelse. Det betyder, at Finanstilsynet i de tilfælde, hvor en virksomhed med tilladelse fra Finanstilsynet, som er en del af koncern, hvor Finanstilsynet ikke er koncernafviklingsmyndighed, skal forsøge at opnå en fælles beslutning med koncernafviklingsmyndigheden. Alle rimelige skridt for at nå en fælles beslutning skal således tages, inden Finanstilsynet selv træffer beslutning.

Endvidere følger det af artikel 18, stk. 7, at såfremt der ikke inden for fristen på 4 måneder, foreligger en fælles beslutning om passende foranstaltninger, træffer Finanstilsynet selv beslutning om, hvorvidt der enkeltvist skal træffes passende foranstaltninger. Det er en forudsætning, at de pågældende dattervirksomheder er pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller fondsmæglerselskaber I. Finanstilsynet kan for en dansk koncern være både koncernafviklingsmyndighed og afviklingsmyndighed.

Med forslagens *stk. 8* følger, at en modervirksomhed, som har modtaget et påbud om at foretage en eller flere foranstaltninger i overensstemmelse med en afgørelse truffet efter *stk. 5* eller *stk. 6*, skal udarbejde en plan for efterlevelsen af de påbudte foranstaltninger. Planen skal blandt andet indeholde en redegørelse for den påtænkte gennemførelse af foranstaltningerne, samt den tidsmæssige horisont for deres gennemførelse, såfremt påbuddene ikke kan efterleves straks.

Det følger af forslaget til *stk. 9*, at erhvervs- og vækstministeren fastsætter nærmere regler om anvendelsen af foranstaltninger, som nævnt i forslaget til § 264, stk. 3 for koncerner.

§ 265 a

Bestemmelsen gennemfører dele af artikel 54 i BRRD.

Finanstilsynet får i medfør af *stk. 1* beføjelse til at sikre, at virksomhedens bestyrelse har den fornødne beføjelse til at udstede tilstrækkelige nye kapitalandele eller andre ejerskabsinstrumenter, således at Finanstilsynets eller Finansiell Stabilitets nedskrivning og konverteringsbeføjelser, herunder også beføjelserne i forbindelse med bail-in, kan gennemføres, uden at den øverste myndighed (generalforsamlingen eller repræsentantskabet) skal indkaldes.

Bestemmelsen er en fravigelse af selskabslovens § 76 om kapitalejernes beslutningsret, der således ikke finder anvendelse i denne situation. Fravigelse begrundes med at indkaldelse af det øverste ledelsesorgan med sædvanligt varsel ikke er hensigtsmæssigt i forhold til at kunne sikre en effektiv anvendelse af beføjelsen til nedskrivning og konvertering i forbindelse med, at virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, da der kan være behov for at foretage nedskrivning eller konvertering med kort varsel. Bestemmelsen skal således medvirke til at sikre, at sådanne eventuelle proceduremæssige hindringer for en effektiv gennemførelse af nedskrivning og konvertering på forhånd er elimineret.

Den fornødne bemyndigelse til bestyrelsen vil som udgangspunkt være sikret ved, at Finanstilsynet påbyder virksomheden at indsætte en sådan bemyndigelse i virksomhedens vedtægter, hvis en sådan

ikke er indsat af egen drift. Finanstilsynet skal i forbindelse med udarbejdelsen og vedligeholdelsen af en afviklingsplan vurdere, hvorvidt Finanstilsynet finder behov for at udstede påbud i henhold til bestemmelsen.

Idet udarbejdelsen af afviklingsplanen sker efter indstilling fra Finansiell Stabilitet, vil Finansiell Stabilitet i forbindelse med indstilling til afviklingsplanen indstille til Finanstilsynet, hvorvidt Finansiell Stabilitet ser behov for, at Finanstilsynet giver påbud i henhold til den foreslåede § 265 a.

Omfatter afviklingsplanen en eventuel anvendelse af bail-in, jf. § 23 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, skal Finanstilsynet efter indstilling fra Finansiell Stabilitet sikre sig, at selskabskapitalen er tilstrækkelig til at dække summen af det beløb, som Finanstilsynet eller Finansiell Stabilitet har vurderet, at de egentlige kernekapitalinstrumenter skal reduceres med, og relevante kapitalinstrumenter skal nedskrives og konverteres med i henhold til §§ 271 og 272 i denne lov samt § 16 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og det samlede beløb, som Finanstilsynet eller Finansiell Stabilitet har vurderet i henhold til § 23, stk. 3, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Ifølge forslaget *stk. 2-4* kan Finanstilsynet påbyde de øvrige virksomheder, som er omfattet af BRRD at fjerne proceduremæssige hindringer.

§ 265 b

Forslaget til § 265 b gennemfører artikel 55 i BRRD.

Med forslaget til *stk. 1* forpligtes de omfattede virksomheder til at sikre, at deres kontrakter, som er undergivet lovgivningen i et tredjeland, anerkender Finanstilsynets og Finansiell Stabilitets beføjelser til at nedskrive og konvertere relevante kapitalinstrumenter og nedskrive og konvertere forpligtelser ved bail-in.

Bestemmelsen vedrører alene kontrakter, som er udstedt eller indgået efter ikrafttræden af bestemmelsen.

Undlader en virksomhed at indsætte en kontraktbestemmelse i henhold til denne bestemmelse, forhindrer det dog ikke Finanstilsynet eller Finansiell Stabilitet i at udøve nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne.

Det fremgår af *stk. 2*, at bestemmelsen ikke finder anvendelse for forpligtelser, som er undtaget fra bail-in. Dette er naturligt, da de forpligtelser, som er undtaget fra bail-in, ikke kan nedskrives eller konverteres i henhold til § 23 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Finanstilsynet kan i henhold til forslaget *stk. 3* påbyde en virksomhed, at indhente en juridisk udtalelse (legal opinion) om de relevante kontraktbestemmelseres eksigibilitet. Finanstilsynet kan på den måde sikre sig, at kontraktbestemmelserne er juridisk bindende for modparten og kan håndhæves i overensstemmelse med sine vilkår.

Ifølge forslaget *stk. 4-6* finder forpligtelsen i *stk. 1* tilsvarende anvendelse for de øvrige virksomheder, som er omfattet af BRRD.

I *stk. 7* præciseres det, at det ikke er nødvendigt at indføje kontraktsbestemmelser om anerkendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, såfremt Finanstilsynet eller Finansiell Stabilitet kan udøve de relevante nedskrivning- og konverteringsbeføjelser i henhold til tredjelandets lovgivning eller en bindende aftale med tredjelandet.

Det fremgår af *stk. 8*, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte nærmere regler om den række af forpligtelser, som undtagelsen i *stk. 7* finder anvendelse på, og om indholdet af de i *stk. 1* nævnte kontraktbestemmelser.

EBA udarbejder senest den 3. juli 2015 udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på yderligere at fastlægge listen over forpligtelser, som undtagelsen i forslagets *stk. 7* finder anvendelse på, samt udformningen af de relevante kontraktbestemmelser.

§ 265 c

Forslaget til § 265 c i lov om finansiell virksomhed gennemfører artikel 68 i BRRD.

Med det foreslåede § 265 c, *stk. 1*, udelukkes en modpart, som har indgået en kontrakt med virksomheden, fra at påberåbe sig Finanstilsynets påbud efter §§ 243 a - 243 c som selvstændig fyldestgørelsesgrund eller som misligholdelsesgrund i form af insolvensbehandling.

Fyldestgørelsesgrund er ikke defineret i lov om værdipapirhandel m.v., men skal forstås i overensstemmelse med artikel 2, *stk. 1*, litra l, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/47 EF af 6. juni 2002 om aftaler om finansiell sikkerhedsstillelse. En fyldestgørelsesgrund er derefter misligholdelse eller en anden mellem parterne aftalt begivenhed, hvis indtræden i henhold til vilkårene i en aftale om finansiell sikkerhedsstillelse eller ifølge en lovbestemmelse medfører, at sikkerhedshaveren har ret til at realisere eller tilegne sig en finansiell sikkerhed, eller at en bestemmelse om slutafregning (close-out netting) får virkning.

Bestemmelsen omfatter alle virksomhedens eller enhedens kontrakter, herunder kontrakter om finansiell sikkerhedsstillelse. Der kan således alene ske undtagelser hertil, hvis det er hjemlet i loven.

Bestemmelsens formål er at hindre, at Finanstilsynets iværksættelse af et påbud i henhold til §§ 243 a - 243 c giver virksomhedens kontraktparter mulighed for at påberåbe sig et eventuelt vilkår i kontrakten om, at en sådan foranstaltning kan statuere misligholdelse. Bestemmelsen skal sikre, at virksomhedens aftaler kan løbe videre upåvirket af Finanstilsynets indgriben i henhold til §§ 243 a - 243 c.

Uanset at en foranstaltning, jf. *stk. 1*, ikke udgør en fyldestgørelsesgrund, fremgår det, at virksomheden ikke kan undlade at erlægge en kontrakts løbende og sædvanlige ydelser ved forfald. Det er en forudsætning, at de væsentlige forpligtelser i henhold til kontrakten fortsat opfyldes.

Det er kun kontrakter, som ikke er misligholdt på det tidspunkt, hvor Finanstilsynet giver påbud i henhold til §§ 243 a- 243 c, som er omfattet af bestemmelsen. Dette medfører, at kontraktens løbende ydelser, som blev fastsat i forbindelse med kontraktens indgåelse, og andre kontraktlige ydelser skal være opfyldt, for at kontrakten er omfattet af bestemmelsen. Hvis virksomheden eksempelvis undlader at erlægge en ordinær rentebetaling ifølge en låneaftale og derved er i forsinkelse vedrørende den konkrete kontrakt, vil modparten principielt kunne påberåbe sig misligholdelse.

Finanstilsynets påbud i henhold til §§ 243 a - 243 c kan således ikke udgøre en selvstændig misligholdelsesgrund, hvilket fremgår af den foreslåede bestemmelses stk. 1

Med det foreslåede *stk. 2* kan en kontraktpart ikke påberåbe sig påbud i henhold til §§ 243 a- 243 c som misligholdelsesgrund eller eventuelle andre kontraktlige rettigheder. Dette omfatter også beføjelser og aftalebestemmelser, som f.eks. en konventionalbod, en renteforhøjelse og lignende, som forøger virksomhedens forpligtelser i tilfælde af et påbud i henhold til §§ 243 a- 243 c. Dette uanset om rettigheden tilhører den berørte virksomhed, som omhandlet i *stk. 3*.

I medfør af det foreslåede *stk. 3* præciseres, at et påbud i henhold til §§ 243 a – 243 c ikke gør det muligt at udøve kontraktmæssige opsigelses-, suspensions-, ændrings-, netting- eller modregningsret, i forbindelse med kontrakter, som er indgået af en dattervirksomhed.

Anvendelsen af *stk. 3* forudsætter dog, at modervirksomheden har interesser i den kontrakt, som er indgået af dattervirksomheden, i form af garanti, indeståelse, eller støtte, eller at moderselskabet kan blive påvirket som følge af krydsmisligholdelse. Endvidere vil koncernforbundne virksomheder ikke kunne påberåbe sig krydsmisligholdelse eller anden misligholdelse som følge af påbud i henhold til §§ 243 a – 243 c i en koncernforbundet virksomhed.

Krydsmisligholdelse eller crossdefault angår situationer, hvor parterne har aftalt, at misligholdelse i et retsforhold tillige skal have misligholdelsesvirkning for andre retsforhold.

Med det foreslåede *stk. 4* fastsættes, at *stk. 1-3* tillige gælder, hvor tilsvarende foranstaltninger i medfør af §§ 243 a- 243 c er påbegyndt i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område. Dette skal sikre, at en kontrakt også vil kunne opretholdes, uanset om der er tale om tidlig indgriben over for en virksomhed fra et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, men som har aktiviteter her i landet.

§ 266

Forslaget til § 266 i lov om finansiel virksomhed gennemfører dele af artikel 45 i BRRD, der fastslår, at de virksomheder, som er omfattet af BRRD skal opfylde et minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsegne passiver. Kravet til nedskrivningsegne passiver fastsættes som en procentdel af de samlede passiver og kapitalgrundlag. Det bemærkes, at derivatpassiver medtages i opgørelsen af de samlede passiver, idet omfang der gives fuld anerkendelse af modpartens nettingrettigheder.

Det er vurderingen, at implementeringen af BRRD art. 45 forudsætter, at der i lovgivningen etableres hjemmel til at kunne fastsætte kravet til nedskrivningsegne passiver for alle omfattede virksomheder – det vil sige også i forhold til realkreditinstitutter. Derfor forslås det, at realkreditinstitutter er omfattet af *stk. 1*.

Eftersom afviklingen af realkreditinstitutter imidlertid altid vil skulle ske ved sammen eller hver for sig at anvende procedurerne i § 18 (virksomhedssalg), §§ 20-21 (broinstitut), § 22 (adskillelse af aktiver) i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder m.v. og/eller §§ 27-33 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v.(realkreditlovens afviklingsmodel), er der ikke et praktisk eller reelt behov for, at realkreditinstitutterne opfylder kravet om nedskrivningsegne passiver. Dette skal ses i sammenhæng med, at der er tale om en eksplicit og positiv oplystning

af, hvilke afviklingsværktøjer, der er mulige at anvende på nødlidende eller forventeligt nødlidende realkreditinstitutter. Som en konsekvens af denne oplystning vil det ikke være muligt for Finansiell Stabilitet at anvende §§ 23-26 (bail-in) i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder m.v. på realkreditinstitutter.

Med henblik på at sikre, at pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I har tilstrækkelige passiver, der kan anvendes til tabsabsorbering og rekapitalisering, såfremt pengeinstituttet eller fondsmæglerselskabet I bliver nødlidende og skal afvikles, foreslås det i stk. 1 at stille krav om, at pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I skal have tilstrækkeligt med nedskrivningsegneede passiver, og at Finanstilsynet fastsætter kravet til nedskrivningsegneede passiver efter høring af Finansiell Stabilitet.

Begrundelsen for at de øvrige virksomheder skal opfylde et krav om nedskrivningsegneede passiver er, at opfyldelsen af kravet skal medvirke til at sikre, at pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I ikke strukturerer deres forpligtelser på en måde, der gør nedskrivningsforanstaltningerne, herunder bail-in, mindre effektivt. Ved bail-in får Finansiell Stabilitet beføjelser til at nedskrive forpligtelser med henblik på at absorbere tab samt mulighed for at konvertere forpligtelser til egenkapital med henblik på at rekapitalisere det pengeinstitut eller fondsmæglerselskab I, der er under afvikling. Kravet skal således sikre, at der både er nedskrivningsegneede passiver til tabsabsorbering og rekapitalisering.

Finanstilsynet fastsætter kravet for hvert enkelt pengeinstitut, realkreditinstitut og fondsmæglerselskab I. Finanstilsynet vil i forhold til det enkelte pengeinstitut, realkreditinstitut og fondsmæglerselskab I kunne stille krav til fordelingen af de specifikke typer af nedskrivningsegneede passiver. Kravet til nedskrivningsegneede passiver indgår som et centralt element i afviklingsplanlægningen og i udarbejdelsen af afviklingsplan for den enkelte virksomhed. Proportionalitetsprincippet indebærer, at kravet fastsættes under hensyntagen til virksomhedens størrelse, kompleksitet, forventet afvikling mv. For mindre pengeinstitutter forventes en mere enkel afviklingsproces og anvendelsen af en mere enkel afviklingsmodel under hensyntagen til disses størrelse, typer af forretninger samt kompleksitet. Størrelsen af kravet til nedskrivningsegneede passiver, vil skulle afspejle dette, når kravet fastsættes efter § 268. For fondsmæglerselskaber I er det for de nuværende tilfælde, vanskeligt at forestille sig, at disse vil opfylde afviklingsbetingelserne. Såfremt fondsmæglerselskaber I ikke opfylder afviklingsbetingelserne, vil den alternative håndtering af fondsmæglerselskaber I være konkursbehandling efter de almindelige regler herom. Der vil dog fortsat skulle fastsættes et krav til opfyldelse af nedskrivningsegneede passiver for fondsmæglerselskaber I. Størrelsen af det krav beror på en konkret vurdering af det enkelte fondsmæglerselskab I, jf. nærmere nedenfor under § 268.

For pengeinstitutter, som er identificeret som SIFI'er, vil fastsættelsen af kravet til nedskrivningsegneede passiver ligeledes skulle underlægges en individuel og konkret vurdering, som forventes at betyde større forskellighed i kravet til de nedskrivningsegneede passiver, da der i afviklingsplanlægningen af den enkelte SIFI forventeligt vil være stor forskellighed. Det skyldes, at de danske SIFI'er er meget forskelligt organiseret. Nogle af dem er organiseret på den måde, at det er pengeinstituttet, der er modervirksomhed, andre har en finansiell holdning, som modervirksomhed. Der er også en dansk SIFI, som er en dattervirksomhed af en udenlandsk modervirksomhed.

Kravet til nedskrivningsegneede passiver kan, fastsættes som et kontraktuelt krav, således at SIFI'en skal have tilstrækkelig kapital med mulighed for kontraktuel nedskrivning eller konvertering jf. også forslaget til § 268, stk. 2.

Det fremgår af forslaget til *stk. 2*, at Finanstilsynet, efter høring af Finansiell Stabilitet, kan beslutte, at finansieringsinstitutter, jf. § 5, stk. 1, nr. 6, og holdingvirksomheder, jf. § 5, stk. 1, nr. 10, også skal opfylde kravet til nedskrivningsegne passiver. Dette skal sikre, at kravet kan fastsættes det rette sted i en koncern, afhængig af koncernens organisering, og den forventede afvikling, som angivet i afviklingsplanen, jf. dog *stk. 3, 4 og 5*.

Efter forslagets *stk. 3* skal Finanstilsynet undtage realkreditinstitutterne fra at opfylde et krav om nedskrivningsegne passiver.

Baggrunden for, at realkreditinstitutterne skal undtages fra at opfylde kravet om nedskrivningsegne passiver er, at realkreditinstitutterne altid vil blive afviklet ved at anvende § 18 (virksomhedsalg), §§ 20 og 21 (broinstitut), § 22 (adskillelse af aktiver) i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder m.v. og/eller §§ 27-33 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. (realkreditlovens afviklingsmodel). Det er vurderingen, at bestemmelserne i anvendelsen sammen eller hver for sig, altid vil opfylde de afviklingsmål, der fremgår af §§ 3 og 4 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder m.v.

Bestemmelsen oplister således eksplicit, hvilke afviklingsværktøjer, der kan anvendes på nødlidende eller forventeligt nødlidende realkreditinstitutter. Oplistingen indebærer, at §§ 23-27 (bail-in) i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder m.v. ikke kan finde anvendelse på realkreditinstitutter.

Baggrunden for at undtage realkreditinstitutterne fra at opfylde et krav om nedskrivningsegne passiver og udelukke anvendelsen af bail in er, at realkreditinstitutterne har en særlig forretningsmodel, hvor institutterne udelukkende finansierer boliglån. Den eksisterende afviklingsmodel for realkreditinstitutter, jf. §§ 27-33 i lovbekendtgørelse nr. 850 af 25. juni 2014 indebærer, at instituttet afvikles gradvist, i takt med at kunderne betaler deres boliglån tilbage som normalt, og betalingerne uændret går videre til investorerne i realkreditobligationerne. Denne model vil sammen med de øvrige afviklingsværktøjer medføre, at nødlidende og forventeligt nødlidende realkreditinstitutter vil kunne håndteres i overensstemmelse med afviklingsmålene.

I forslaget til *stk. 4* fastslås, at kravet til nedskrivningsegne passiver også gælder på konsolideret niveau. Der skal dermed fastsættes et krav til nedskrivningsegne passiver både på individuelt og konsolideret niveau. Der anvendes således en top-down-tilgang til fastsættelse af kravet til nedskrivningsegne passiver inden for en koncern. Tilgangen anerkender, at der anvendes afviklingsforanstaltninger inden for den enkelte juridiske person. Det er derfor nødvendigt, at tabsabsorberingskapaciteten befinder sig i eller er tilgængelig for enhederne inden for den koncern, i hvilken tabene forekommer. Til dette formål skal Finanstilsynet sikre, at tabsabsorberingskapaciteten inden for en koncern fordeles på hele koncernen i overensstemmelse med risikoniveauet i de juridiske enheder, den består af.

Når kravet til nedskrivningsegne passiver fastsættes for koncerner, skal kravet afspejle koncernafviklingsplanen jf. § 260. Koncernafviklingsplanen kan tage udgangspunkt i en afvikling af koncernen som helhed, hvor afviklingsforanstaltningerne gennemføres på modervirksomheds-niveau (single point of entry), ved udskillelse og afvikling af de enkelte dattervirksomheder (multiple point of entry), eller ved en kombination heraf. Den konkrete tilgang fastlægges på baggrund af den konkrete koncerns forhold. Kravet til nedskrivningsegne passiver, skal som udgangspunkt afspejle hvilken tilgang der er valgt i koncernafviklingsplanen. Der kan dog forekomme tilfælde, hvor en

anden tilgang end den, der er fastlagt i planen, vil være hensigtsmæssig, eksempelvis fordi den vil gøre det muligt at opfylde afviklingsmålene mere effektivt. På den baggrund bør alle enheder i koncernen, uanset om der er valgt afvikling på modervirksomhedsniveau eller afvikling af den enkelte dattervirksomhed, på ethvert tidspunkt have tilstrækkelig nedskrivningsegneede passiver. Dette fremgår også af præambelen til BRRD punkt 80.

Med det foreslåede *stk. 5* kan Finanstilsynet dispensere fra anvendelse af det individuelle krav om nedskrivningsegneede passiver for en modervirksomhed, når koncernen opfylder kravet på konsolideret niveau, og Finanstilsynet har dispenseret fra anvendelse af individuelle kapitalkrav på instituttet, jf. artikel 7, stk. 3, i forordning nr. 575/2013. Det er vanskeligt at forestille sig, at Finanstilsynet vil kunne dispensere fra anvendelse af det individuelle krav om nedskrivningsegneede passiver for en koncern, hvor en eller flere dattervirksomheder er identificeret som SIFI'er.

Af det foreslåede *stk. 6* fremgår, at Finanstilsynet kan dispensere for dattervirksomheders opfyldelse af kravet til nedskrivningsegneede passiver på individuelt niveau. Dette vil blandt andet kræve, at dattervirksomheden er undtaget fra at opfylde det individuelle kapitalkrav, jf. artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 575/2013, at modervirksomheden, som er et institut, sammen med datterinstitutter er underlagt tilsyn fra Finanstilsynet, samt at kravet til nedskrivningsegneede passiver er opfyldt for koncernen. Ved vurderingen af om Finanstilsynet kan dispensere fra en dattervirksomheds opfyldelse af kravet, vil det yderligere være relevant at se på den enkelte koncernstruktur. Det vil således være relevant at vurdere, i hvilket omfang der er praktiske eller juridiske hindringer for, at modervirksomheden hurtigt kan foretage en kapitaloverførsel til dattervirksomheden. Endvidere har det betydning, om modervirksomheden kan godtgøre over for Finanstilsynet, at dattervirksomheden forvaltes på ansvarlig vis, og at der er afgivet erklæring om, at der er stillet garanti for de engagementer dattervirksomheden indgår.

Erhvervs- og vækstministeriet fastsætter jf. § 270 de nærmere regler for, i hvilke tilfælde Finanstilsynet kan dispensere fra anvendelsen af kravet til nedskrivningsegneede passiver.

Af det foreslåede *stk. 7* fremgår, at i forhold til broinstitutter, som kontrolleres af Finansiell Stabilitet, jf. § 19 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, vil Finanstilsynet kunne undtage fra opfyldelse af kravet om nedskrivningsegneede passiver. Afstår Finansiell Stabilitet kontrollen med broinstituttet, hvorved instituttet ikke længere er omfattet af definitionen af et broinstitut, vil instituttet være omfattet af reglerne på normal vis, og Finanstilsynet vil fastsætte et nyt krav til nedskrivningsegneede passiver.

En overtrædelse af kravet om nedskrivningsegneede passiver, anses som udgangspunkt for at være en grov overtrædelse af lov om finansiell virksomhed.

§ 267

Forslaget til § 267 gennemfører dele af artikel 45 i BRRD.

I § 267 defineres nedskrivningsegneede passiver som kapitalgrundlaget samt nedskrivningsegneede forpligtelser. Ved kapitalgrundlag forstås summen af kernekapital og supplerende kapital, jf. CRR artikel 4, stk. 1, nr. 118. For nedskrivningsegneede forpligtelser, der ikke kan betragtes som kernekapital eller supplerende kapital, gælder de i § 267, stk. 1, nr. 1-5, angivne betingelser, som skal være opfyldt, for at forpligtelsen kan medregnes i kravet til nedskrivningsegneede passiver.

Det følger af forslaget til § 265 b, stk. 1, at kontrakter, som pengeinstituttet, realkreditinstituttet og fondsmæglerselskabet I indgår eller udsteder efter den xx2015 [ikrafttræden af denne bestemmelse], og som er reguleret af lovgivningen i et tredjeland, skal indeholde en bestemmelse, hvorefter modparten anerkender, at forpligtelsen, som aftalen omhandler, kan gøres til genstand for nedskrivning og konverteringsbeføjelser efter denne lov og efter lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder m.v. Finanstilsynet kan om nødvendigt påbyde virksomheden at indhente en juridisk udtalelse (legal opinion) om, at de pågældende kontraktbestemmelser er bindende for modparten og kan håndhæves i overensstemmelse med sine vilkår. Såfremt det ikke findes godtgjort, at Finanstilsynets eller Finansiell Stabilitets afgørelse om nedskrivning og konvertering har retsvirkning på de nedskrivningsegne passiver underlagt lovgivning i et tredjeland, kan forpligtelsen ikke medregnes i kravet til nedskrivningsegne passiver.

§ 268

Forslaget til § 268 i lov om finansiell virksomhed gennemfører dele af artikel 45 i BRRD.

Det fastslås i § 268, at Finanstilsynet, efter høring af Finansiell Stabilitet og efter en konkret vurdering, fastsætter krav til de nedskrivningsegne passiver på baggrund af de i bestemmelsen fastsatte kriterier. Vedrørende de generelle principper for fastsættelse af kravet til nedskrivningsegne passiver henvises til bemærkninger til § 266, stk. 1. De generelle principper for fastsættelsen af kravet harmonerer med de mere specifikke kriterier, som er angivet her i § 268.

Det fremgår af nr. 1, at det ved vurderingen af krav til nedskrivningsegne passiver skal ses på, om virksomheden kan og skal afvikles ved anvendelse af afviklingsværktøjerne. Som nævnt forventes dette ikke at være tilfældet for de nuværende fondsmæglerselskaber I, idet afviklingsmodellen for disse virksomheder forventes at være konkursbehandling, eftersom virksomhederne ikke forventes at opfylde afviklingsmålene. For mindre pengeinstitutter vil der blive tilstræbt en enstrengt og simpel afviklingsmodel, hvor kriteriet i nummer 5 om i hvilket omfang indskudsgarantiordningen kan bidrage til finansieringen af afviklingen vil være særlig relevant, og hvor det er hensigten, at Garantifonden for indskydere og investorer bidrager svarende til i dag. Ift. realkreditinstitutterne gælder, at bail-in ikke kan finde anvendelse, hvorfor realkreditinstitutterne er undtaget fra at skulle opfylde et krav om nedskrivningsegne passiver.

Kommissionen skal efter forslag fra EBA udstede bindende tekniske standarder der specificerer sammenhængen mellem anvendelsen af afviklingsværktøjerne og kravet til nedskrivningsegne passiver.

I forhold til SIF'er er det ligeledes centralt at få vurderet anvendelsen af bail-in, og hvor det er målet, at der er tilstrækkeligt med nedskrivningsegne passiver til at sikre, at tabene kan dækkes, og instituttets egentlige kernekapital kan genoprettes til det niveau, som er nødvendigt for, at det fortsat kan opfylde kravene til tilladelse og til at bevare en tilstrækkelig markedstillid. Herudover skal der jf. nr. 3 også tages højde for muligheden for at undtage eventuelle nedskrivningsegne passiver ved anvendelse af bail-in. De i nr. 4 nævnte kriterier om virksomhedens størrelse, forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil, understreger, at proportionalitetsprincippet skal iagttages ved fastsættelsen.

Finanstilsynet er den kompetente myndighed i forhold til fastsættelse af kapitalkrav, jf. lov om finansiell virksomhed. Finanstilsynets fastsættelse af krav til nedskrivningsegne passiver influerer ikke på kapitalkrav, pengeinstituttets og fondsmæglerselskabets I eget opgjorte solvensbehov og

gældende kapitalbuffere. Den kapital, pengeinstituttet og fondsmæglerselskabet I anvender til at opfylder disse kapitalkrav, indregnes ved opgørelsen af nedskrivningsegne passiver. Pengeinstitutter og fondsmæglerselskaber I kan i udgangspunktet selv vælge, hvordan et eventuelt krav om yderligere nedskrivningsegne passiver skal opfyldes, herunder med seniorgæld eller tilsvarende forpligtelser som opfylder betingelserne for nedskrivningsegne forpligtelser. Kravet skal ikke ses som et forhøjet kapitalkrav.

Det følger af kriteriet i nr. 2, at kravet til nedskrivningsegne passiver, skal sikre, at pengeinstituttet og fondsmæglerselskabet I kan rekapitaliseres til et niveau der er nødvendig for at opretholde den nødvendige tilladelse for at drive finansiel virksomhed, samt sikre at markedstilliden til pengeinstituttet og fondsmæglerselskabet I bevares. Der er således en sammenhæng mellem kapitalkravene i CRR artikel 92 og kravet til de nedskrivningsegne passiver. Finanstilsynet er beføjet til at inddrage et instituts tilladelse, såfremt pengeinstituttet og fondsmæglerselskabet I ikke overholder kapitalkravene i artikel 92, stk. 1, og artikel 93, 97 og 500 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber, samt § 124, stk. 3 og 6, og § 125, stk. 4 og 5, i lov om finansiel. Det betyder, at et pengeinstitut og fondsmæglerselskabet under afvikling, efter en rekapitalisering som minimum skal overholde 8 pct.-kapitalkravet. 8 pct.-kravet vil herefter udelukkende bestå af egentlig kernekapital.

Ved fastsættelsen af kravet til nedskrivningsegne passiver skal Finanstilsynet dog også tage i betragtning, at der fortsat skal være markedstillid til pengeinstituttet og fondsmæglerselskabet I efter en rekapitalisering. Ved fastsættelsen af kapitalkrav og kapitalbuffere for pengeinstituttet og fondsmæglerselskabet I, har myndigheden foretaget en vurdering af, hvilke tab det enkelte pengeinstitut og fondsmæglerselskab I kan tåle af tabe. Det forslås derfor, at kravet til nedskrivningsegne passiver, som minimum skal være på et niveau, hvor pengeinstituttet og fondsmæglerselskabet I efter en rekapitalisering, også opfylder eventuelle krav til kapitalbuffere. For at sikre, at markedstilliden i tilstrækkelig grad bevares, skal kravet til nedskrivningsegne passiver fastsættes til et niveau, hvor pengeinstituttet og fondsmæglerselskabet I efter en rekapitalisering, udover at overholde kapitalkrav og kapitalbuffere i CRR, også overholder pengeinstituttets og fondsmæglerselskabets I individuelt fastsatte solvensbehov.

Det følger af nr. 3, at pengeinstituttet og fondsmæglerselskabet I skal have tilstrækkelige nedskrivningsegne passiver til, såfremt undtagelsen af visse kategorier af nedskrivningsegne passiver udelukkes fra bail-in anvendes, at sikre, at pengeinstituttet og fondsmæglerselskabet I kan rekapitaliseres til det niveau, der er nødvendigt for at opfylde kravene til tilladelse. Det skal fremgå af pengeinstituttets og fondsmæglerselskabets I afviklingsplan, i hvilket omfang nedskrivningsegne passiver kan undtages fra bail-in. Konsekvensen af at undtage visse passiver fra bail-in, kan være at andre kreditorer skal kompenseres i overensstemmelse med princippet om, at ingen kreditor skal stilles ringere end ved konkurs. Denne risiko for compensation skal afspejles, når kravet til nedskrivningsegne passiver fastsættes.

I tilfælde hvor Finansiell Stabilitet i forbindelse med bail-in har besluttet at udelukke eller delvist udelukke nedskrivningsegne passiver fra bail-in, jf. § 25 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder m.v., og hvor der er foretaget bail-in for mindst 8 pct. af de samlede balance, kan afviklingsformuen yde bidrag. Virksomheder, hvis nedskrivningsegne passiver ikke udgør mindst 8 pct. af den samlede passiver på tidspunktet for afvikling, vil derfor ikke have adgang til afviklingsformuen. Kravet til nedskrivningsegne passiver i de tilfælde, hvor der planlæg-

ges, at afviklingsformuen skal kunne bidrage, vil derfor som minimum være 8 pct. af den samlede balance på nedskrivningstidspunktet.

Det følger af nr. 4, at kravet til nedskrivningsegne passiver, også skal ses i sammenhæng med pengeinstituttets og fondsmæglerselskabets I størrelse, forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil. Finanstilsynet skal derfor i de enkelte tilfælde tage stilling til, om niveauet for nedskrivningsegne passiver er tilstrækkeligt henset til pengeinstituttets og fondsmæglerselskabets I risikoprofil mv. Der henvises til de mere generelle bemærkninger ovenfor.

Ved fastsættelse af kravet til nedskrivningsegne passiver følger af det af nr. 5, at det skal indgå i vurderingen, i hvilket omfang indskudsgarantiordningen kan bidrage til finansieringen af afviklingen. Indskudsgarantiordningen kan i visse situationer, jf. det foreslåede § [2b i lov om garantifond for indskydere og investorer], bidrage ved afviklingen af et institut. Det følger her, at når bail-in anvendes, betaler Fonden det beløb som indskydernes dækkede indskud eller dækkede midler, ville være blevet nedskrevet med, hvis de dækkede indskud eller midler havde været omfattet af bail-in. Det fremgår videre, at når et eller flere af andre afviklingsværktøjer anvendes, betaler Fonden det beløb, som de dækkede indskydere ville have tabt ved en behandling efter konkurslovens regler.

Fonden kan ikke betale et beløb til afvikling af et pengeinstitut, jf. stk. 1, der er større end det tab, som Fonden ville have lidt ved en konkursbehandling af pengeinstituttet. Fonden kan aldrig betale mere end 100 pct. af målniveauet, jf. forslag til § 2 a, stk. 5 i lov om garantifond for indskydere og investorer.

Det er særligt i de mindre og mellemstore pengeinstitutter, at hovedparten af indlån er dækket af Indskydergarantifonden. Bestemmelsen vil derfor også primært have betydning for disse, når kravet fastsættes. Såfremt målniveauet på 100 pct. i forbindelse med en afvikling forventes at blive nået, vil kravet til nedskrivningsegne passiver derfor skulle forhøjes.

Endelig skal det jf. nr. 6, indgå i vurderingen af, i hvilket omfang pengeinstituttet eller fondsmæglerselskabet I, hvis det bliver nødlidende, vil have en negativ indvirkning på den finansielle stabilitet, herunder gennem afsmitning på andre institutter eller virksomheder på grund af dets indbyrdes forbundethed med andre institutter eller med det finansielle system generelt.

Vægtningen af ovennævnte kriterier, vil blive foretaget af Finanstilsynet på baggrund af en individuel vurdering.

Kriterierne er de samme for virksomheder omfattet af § 266, stk. 2 og 3, med de tilpasninger, de konkrete virksomheders forhold måtte tilsige.

Stk. 2 fastslår, at Finanstilsynet, når det har fastsat et krav vurderet på baggrund af kriterierne i stk. 1, meddeler dette til virksomheden. Det foreslås endvidere, at Finanstilsynet kan stille krav om, at selve kravet helt eller delvist skal bestå af forpligtelser, som kan konverteres. Finanstilsynets praksis i den forbindelse vil afspejle den internationale udvikling på området.

Kravet skal være opfyldt af virksomheden til enhver tid.

I det omfang virksomheden på tidspunktet for meddelelsen ikke opfylder kravet, vil Finanstilsynet samtidig fastsætte en frist for opfyldelsen, jf. det foreslåede *stk. 3*. Modtager Finanstilsynet efterføl-

gende meddelelse om, at virksomheden ikke længere opfylder kravet, kan Finanstilsynet ligeledes fastsætte frist for opfyldelse heraf i medfør af det foreslåede stk. 3.

Finanstilsynet kan kræve yderligere foranstaltninger i forhold til opfyldelse af kravet til nedskrivningsegne passiver med henblik på at sikre, at virksomheden kan afvikles. Dette kan eksempelvis være påbud om, at pengeinstituttet og fondsmæglerselskabet I skal udstede nedskrivningsegne forpligtelser for at opfylde kravene til afviklingsparathed. Det vil sige, at hvis Finanstilsynet ved udarbejdelse af afviklingsplaner vurderer, at pengeinstituttet og fondsmæglerselskabet I ikke har tilstrækkelig nedskrivningsegne passiver til gennemførelse af den planlagte afvikling, kan Finanstilsynet i sidste ende påbyde virksomheden konkrete foranstaltninger til opfyldelse af kravet.

Stk. 4 fastslår, at Finanstilsynet som den konsoliderede myndighed fastsætter kravet til nedskrivningsegne passiver efter drøftelse med de afviklingsmyndigheder, der er ansvarlige myndighed for datterselskaberne i koncernen. Drøftelserne munder ud i en såkaldt fælles beslutning. Der skal inden for 4 måneder foreligge en fælles beslutning om fastsættelsen af kravet til de nedskrivningsegne passiver. Hvis der ikke foreligger en beslutning, træffer Finanstilsynet selv beslutning om kravet under behørig hensyntagen til den vurdering, afviklingsmyndighederne for de enkelte dattervirksomheder har foretaget. Finanstilsynet skal udskyde denne beslutning, hvis en af de pågældende myndigheder har indbragt sagen for EBA i henhold til forordning (EU) nr. 1093/2010, inden udløbet af fristen på 4 måneder. EBA skal træffe sin beslutning inden for en måned. Finanstilsynet er forpligtet til at følge EBA beslutningen. Såfremt EBA ikke har truffet en beslutning inden en måned, er det Finanstilsynets beslutning om kravet til de nedskrivningsegne passiver, som gælder.

Stk. 5 fastslår, at i tilfælde hvor et pengeinstitut eller fondsmæglerselskab I er en dattervirksomhed i en koncern, fastsættes kravet til de nedskrivningsegne passiver ved en fælles beslutning mellem den myndighed der er den konsoliderede myndighed og Finanstilsynet som myndighed for dattervirksomheden. Der skal inden for 4 måneder foreligge en fælles beslutning om fastsættelsen af kravet til de nedskrivningsegne passiver. Hvis der ikke foreligger en fælles beslutning, træffer Finanstilsynet selv beslutning om kravet til størrelsen af de nedskrivningsegne passiver under behørig hensyntagen til den vurdering den konsoliderede myndighed for modervirksomheden har foretaget. Finanstilsynet skal udskyde denne beslutning, hvis modervirksomheden har indbragt sagen for EBA i henhold til forordning (EU) nr. 1093/2010, inden udløbet af fristen på 4 måneder. Den konsoliderede myndighed for modervirksomheden, kan ikke indbringe sagen for EBA, hvis Finanstilsynet har fastsat et niveau for kravet til de nedskrivningsegne passiver, der ligger inden for et procentpoint af det krav til nedskrivningsegne passiver, der er fastsat på konsolideret basis jf. stk. 3. EBA skal træffe sin beslutning inden for en måned. Såfremt EBA ikke har truffet en beslutning inden en måned, er det Finanstilsynets beslutning om kravet til de nedskrivningsegne passiver, som gælder.

§ 269

Forslaget til § 269 i lov om finansiel virksomhed gennemføres dele af artikel 45 i BBRD.

Det fremgår af stk. 1, at Finanstilsynet skal kontrollere, at det enkelte pengeinstituts og fondsmæglerselskab I til stadighed overholder kravet om nedskrivningsegne passiver jf. § 266, stk. 1.

Stk. 2. Konstaterer virksomheden, at kravet om nedskrivningsegne passiver, jf. §§ 266 og 268, ikke er opfyldt, skal virksomheden straks underrette Finanstilsynet om dette. På samme måde som

genopretningsplanen skal ajourføres, såfremt der sker væsentlige ændringer, vil væsentlige ændringer i virksomhedens nedskrivningsegne passiver også indebære, at kravet vil skulle ajourføres.

Hvis en virksomhed konstaterer, at kravet til nedskrivningsegne passiver ikke er opfyldt, skal den straks underrette Finanstilsynet, jf. det foreslåede stk. 3. Bestemmelsen indeholder således en handling for virksomhedens ledelse. Når Finanstilsynet modtager en underretning efter stk. 2, vil der som udgangspunkt blive fastsat en frist til at opfylde kravet i medfør af § 268, stk. 3. Fristen fastsættes under hensyntagen til sagens karakter og de konkrete omstændigheder. Hvis virksomheden ikke opfylder kravet inden for den fastsatte frist, vil den manglende opfyldelse af påbuddet blive vurderet i forhold til Finanstilsynets almindelige sanktionsmuligheder. Hvor den ultimative sanktion ved gentagne og grove tilfælde er, at tilladelsen kan trækkes jf. § 224, stk. 1, nr. 1.

§ 270

Med den foreslåede § 270 i lov om finansiel virksomhed bemyndiges erhvervs- og vækstministeren til at fastsætte nærmere regler om krav til nedskrivningsegne passiver, jf. §§ 266-268. Dette både om anvendelsen af reglerne på virksomheder, jf. § 266, om afgrænsningen af nedskrivningsegne forpligtelser, jf. § 267, og om de nærmere kriterier for fastsættelse af kravet til nedskrivningsegne passiver, jf. § 268.

Kommissionen skal efter forslag fra EBA udstede bindende tekniske standarder om bl.a. vurderingskriterierne i § 268, stk. 1. Disse standarder skal inddrages ved fastsættelsen af de nærmere regler på bekendtgørelses-niveau.

§ 271

Forslaget til § 271 i lov om finansiel virksomhed gennemfører dele af artikel 59 og artikel 60 i BRRD.

Med bestemmelsen får Finanstilsynet beføjelse og pligt til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter, såfremt Finanstilsynet vurderer, at et pengeinstitut, realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, medmindre beføjelsen anvendes, ikke længere vil være levedygtigt. Der vil både kunne være tale om nedskrivning af det pågældende instrument delvist eller til nul og være tale om konvertering af hybride kernekapitalinstrumenter eller supplerende kapitalinstrumenter til egentlige kernekapitalinstrumenter, eksempelvis aktiekapital.

Nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter skal respektere princippet om, at ingen kreditor må stilles ringere end ved en konkursbehandling efter konkurslovens regler eller for realkreditinstitutter, der afvikles efter realkreditlovens afviklingsordning.

Det er således en forudsætning for at foretage nedskrivning/konvertering af relevante kapitalinstrumenter, at de egentlige kernekapitalinstrumenter, herunder aktiekapitalen allerede er fuldt ud anvendt til at absorbere tab.

Bestemmelsen fratager kapitalejerne deres almindelige beslutningsret i henhold til selskabslovens § 76 og er således en indgribende bestemmelse. I praksis vil tidspunktet for anvendelsen af bestemmelsen ligge umiddelbart inden, virksomheden med stor sandsynlighed vil miste sin tilladelse. Der er således reelt tale om et alternativ til, at virksomheden afvikles i henhold til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Bestemmelsen finder anvendelse, når Finanstilsynet har konstateret, at virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende. Finanstilsynets befø-

jelser i kapitel 15 a vil være anvendt, hvor det er relevant, ligesom det er forsøgt at finde private løsninger uden held.

Nedskrivningen eller konverteringen skal foretages i overensstemmelse med §§ 16, 17, 44 og 45 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Nedskrivningen foretages af Finanstilsynet i sin egenskab af afviklingsmyndighed.

Forslagets *stk. 2* beskriver, hvornår en virksomhed anses for ikke længere at være levedygtig.

Et eksempel på anvendelse af bestemmelsen er, hvor et pengeinstitut er meget tæt på ikke at kunne opfylde kapitalgrundlagskravet, og hvor pengeinstituttet har udlån, som Finanstilsynet vurderer, udvikler sig negativt, og hvor Finanstilsynet har forsøgt tiltag under tidlig indgriben, men disse har ikke løst problemerne. Finanstilsynet kan på denne baggrund vurdere, at pengeinstituttet inden for nær fremtid ikke længere vil kunne overholde kapitalgrundlagskravet og dermed, at pengeinstituttet er forventeligt nødlidende. Finanstilsynet vil dog, efter drøftelser med interesserede parter, kunne vurdere, at der er udsigt til en privat løsning, hvis beføjelsen anvendes til konvertering af nogle af pengeinstituttets hybride kernekapitalinstrumenter og supplerende kapitalinstrumenter. Pengeinstituttet vil derved kunne forblive levedygtig ved hjælp af nedskrivning og konvertering efter bestemmelsen, indtil den private løsning er gennemført.

I visse situationer, vil en virksomheds kapitalinstrumenter allerede på et tidligere tidspunkt være konverteret i henhold til bestemmelser i aftalegrundlaget. De hybride kernekapitalinstrumenter, der kan konverteres i henhold til bestemmelsen, skal opfylde betingelserne i CRR. De hybride kernekapitalinstrumenter vil derfor altid senest skulle konverteres i henhold til CRR, hvis virksomhedens egentlige kernekapitalprocent falder under 5,125 pct.

Det fremgår af forslagets *stk. 3*, at relevante kapitalinstrumenter omfatter efterstillet gæld, herunder hybride kernekapitalinstrumenter og supplerende kapitalinstrumenter, som opfylder betingelserne i henholdsvis CRR artikel 52 og 63.

Bestemmelsen finder også anvendelse på kapitalinstrumenter, som er udstedt før ikrafttræden af denne bestemmelse, hvis instrumenterne opfylder de relevante betingelser i CRR.

Nedskrivning eller konvertering skal i henhold til forslagets *stk. 4* ske ud fra en værdiansættelse i overensstemmelse med kapitel 3 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Værdiansættelsen foranlediges af Finansiell Stabilitet efter anmodning fra Finanstilsynet. Værdiansættelsen skal være forsigtig og realistisk. For en nærmere beskrivelse af principperne for værdiansættelsen henvises til bemærkningerne til kapitel 3 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det fremgår af forslagets *stk. 5*, at nedskrivningen eller konverteringen efter *stk. 1*, skal foretages i overensstemmelse med §§ 16 og 17 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Nedskrivning eller konverteringen skal således ske i henhold til den normale kreditorrækkefølge ved konkursbehandling, jf. kapitel 10 i konkursloven og § 12 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Det forudsættes, at egentlig kernekapital nedskrives fuldt ud før

hybrid kernekapital. Ligeledes skal egentlig kernekapital og hybrid kernekapital (Tier 1-kapital) være fuldt ud nedskrevet før den supplerende kapital (Tier 2-kapital) kan nedskrives.

Som udgangspunkt skal der ske nedskrivning af kapitalinstrumenterne, når kapitalinstrumenterne anvendes til at absorbere tab. Kun i de tilfælde, hvor betingelserne for nedskrivning eller konvertering er opfyldt, men hvor et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskab I efter fuld nedskrivning af den egentlige kernekapital og evt. dele af de relevante kapitalinstrumenter fortsat har yderligere kapitalinstrumenter tilgængelig, der kan anvendes til rekapitalisering, kan en konvertering anvendes. Det er således kun den andel af de relevante kapitalinstrumenter, som anvendes til rekapitalisering, hvor der kan ske en konvertering af de relevante kapitalinstrumenter til egentlige kernekapitalinstrumenter. Ovenstående afspejler den gældende konkursorden og sikrer, at ingen ejere af kapitalinstrumenter ved en nedskrivning/konvertering af de pågældende kapitalinstrumenter kan stilles ringere end ved konkurs.

Det foreslås, at §§ 44 og 45 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder finder anvendelse for Finanstilsynets nedskrivning og konvertering i henhold til bestemmelsen. Regler udstedt i medfør af disse bestemmelser vil også finde anvendelse som følge af henvisningen. Der henvises til bemærkningerne til §§ 44 og 45 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Det foreslås i *stk. 6*, at Finanstilsynet kan kræve, at generalforsamlingen i en virksomhed bemyndiger bestyrelsen til at kunne udstede det nødvendige antal egentlige kernekapitalinstrumenter (kapitalandele). Bestemmelsen gennemfører artikel 60, stk. 4, i BRRD.

Det fremgår af forslaget til *stk. 7*, at selskabslovens § 76 fraviges. Ejernes beslutningsret fratages således.

§ 272

Bestemmelsen gennemfører dele af artikel 59 og artikel 62 i BRRD.

Det foreslås med *stk. 1*, at § 271 finder tilsvarende anvendelse for nedskrivning af relevante kapitalinstrumenter i grænseoverskridende koncerner i de nævnte tilfælde.

Bestemmelsen finder både anvendelse, hvor Finanstilsynet er den konsoliderende tilsynsmyndighed med ansvaret for tilsyn med modervirksomheden og den samlede koncern og de tilfælde, hvor Finanstilsynet er tilsynsmyndighed for andre dele af en finansiell koncern.

Grundlaget for nedskrivningen eller konverteringen er, jf. henvisningen til § 271, en værdiansættelse i henhold til kapitel 3 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Denne værdiansættelse foranlediges af Finansiell Stabilitet efter anmodning fra Finanstilsynet.

Nedskrivningen eller konverteringen skal foretages i overensstemmelse med §§ 16, 17, 44 og 45 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Af forslaget *stk. 2* defineres, hvornår en koncern skal anses for ikke længere at være levedygtig.

En koncern vurderes ikke længere at være levedygtig, når koncernen anses for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, og der ikke er objektive faktorer, der taler for, at koncernen i nær fremtid ikke længere vil være nødlidende.

Forud for en anvendelse af beføjelsen vil Finanstilsynet, når der er tale om virksomhed, som er underlagt konsolideret tilsyn, skulle foretage en koordinering og fælles konstatering med de øvrige ansvarlige myndigheder.

Hvis Finanstilsynet efter en koordinering med de øvrige relevante tilsynsmyndigheder for koncernen finder, at nedskrivning eller konvertering er nødvendig for, at koncernen kan forblive levedygtig, skal Finanstilsynet foretage nedskrivningen eller konverteringen.

Af det foreslåede stk. 3 fremgår endvidere, at et datterselskabs relevante kapitalinstrument kun må nedskrives eller konverteres i samme omfang som kapitalinstrumenter af samme rang i moderselskabet, som er blevet nedskrevet eller konverteret. Selvom moderselskabet ikke har kapitalinstrumenter af samme rang, vil der dog fortsat kunne ske nedskrivning eller konvertering af kapitalinstrumentet i datterselskabet. Dog skal princippet om, at kreditorer ikke må stilles ringere end ved en konkurs respekteres.

Til nr. 19 (§ 344, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget til ændring af § 344, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed indsættes en henvisning til BRRD, således at det klart fremgår af loven, at Finanstilsynet påser overholdelsen af forordninger udstedt i medfør af BRRD.

Til nr. 20 (§ 344, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget til § 344, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed indsættes en bemyndigelse til, at erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om Finanstilsynets forpligtelser i forhold til kompetente myndigheder og afviklingsmyndigheder i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, herunder krav til tilsynskollegier og afviklingskollegier.

Bestemmelsen er et supplement til de muligheder, som allerede er fastsat i § 344 om Finanstilsynets mulighed for at samarbejde med tilsynsmyndighederne i andre lande inden for Den Europæiske Union og lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, herunder i forbindelse med krisituationer.

Et af direktivets væsentligste formål er at sikre samarbejdet mellem nationale myndigheder, såfremt en grænseoverskridende koncern bliver nødlidende eller potentielt nødlidende og dermed skal håndteres efter direktivets regler. Efter direktivet skal koncernafviklingsmyndigheden derfor oprette afviklingskollegier, der skal fastsætte rammer for koncernafviklingsmyndigheden, de øvrige afviklingsmyndigheder og i givet fald de berørte kompetente myndigheder med henblik på at udveksle relevante oplysninger om udarbejdelse af koncernafviklingsplaner.

Til nr. 21 (§ 344, stk. 11-13, i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås med stk. 11, at Finanstilsynet, hvis Finanstilsynet med de nye tidlige indgribenbeføjelser vurderer, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab ikke opfylder kravene i loven eller CRR til at opretholde virksomhedens tilladelse, er beføjet til at føre drøftelser med interesserede parter og interessenter m.v. I praksis er det i dag manglende opfyldelse af

kapitalkravene, der bringer en af de nævnte virksomheder i fare for at miste tilladelsen. Efter kapitel 15 a er beføjelserne til at gribe tidligt ind ikke begrænset til kapitalkrav, og derfor er beføjelsen til at føre drøftelser med interesserede parter og interessenter heller ikke begrænset til kapitalkrav men til kravene til opretholdelse af tilladelse.

Et eksempel på områder hvor en virksomhed kan være i fare for at miste tilladelsen, og hvor den ikke nødvendigvis opfylder kapitalkravene, kan være ledelsessvigt, og i tilfælde hvor Finanstilsynet vurderer, at det vil blive meget vanskeligt at finde ny direktør og eventuel ny bestyrelse. I en sådan situation kan Finanstilsynet efter denne bestemmelse hjælpe virksomheden med at føre drøftelser med en mulig fusionspartner. Problemer med at opfylde kravene til at opretholde tilladelsen vil også stadig kunne være kapitalkrav. I disse situationer kan Finanstilsynet deltage i møder med virksomheden og eventuelle fusionsparter, investorer m.v. En sådan deltagelse vil med lovforslaget ikke længere kræve, at Finanstilsynet har indhentet mandat fra erhvervs- og vækstministeren, da det fremover ligger inden for Finanstilsynets tilsynsvirksomhed og dermed Finanstilsynets beføjelser. Udøvelsen af de nye beføjelser vil som udgangspunkt falde ind under § 345, stk. 3, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed og vil dermed skulle forelægges Finanstilsynets bestyrelse.

Den gældende praksis, hvorefter Finanstilsynet på et tidligt tidspunkt anmoder ministeren om mandat, vil med forslaget ikke længere finde anvendelse, da Finanstilsynet nu får en eksplicit lovhjemmel til at deltage i krisehåndtering af pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I, som kommer i problemer. Fremover vil Finanstilsynet skulle orientere erhvervs- og vækstministeren i sådanne sager.

Det foreslås med forslaget til *stk. 12*, at Finanstilsynet skal orientere Finansiell Stabilitet, såfremt Finanstilsynet vurderer, at der er en risiko for, at et pengeinstitut, realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I vil blive nødlidende eller forventeligt nødlidende, og der ikke umiddelbart er udsigt til eksempelvis en privat løsning, i form af eksempelvis fusion, sammenlægning eller egentlig overtagelse af hele eller dele af virksomheden som løsning på virksomhedens problemer. Med gennemførelsen af BRRD og opdeling af direktivets afviklingsmyndighedsopgaver mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, vil der være et tæt samarbejde mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet i forbindelse med krisehåndteringen af pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I. Finanstilsynet skal derfor orientere Finansiell Stabilitet på et tidligt tidspunkt, således at Finansiell Stabilitet også på et så tidligt tidspunkt som muligt kan forberede en eventuel afvikling af pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller fondsmæglerselskabet I.

Det foreslås med *stk. 13*, at Finanstilsynet senest skal orientere erhvervs- og vækstministeren, når Finanstilsynet træffer afgørelser efter § 224, stk. 6-8, og § 225, stk. 1, i relation til et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I om, at det er nødlidende eller forventeligt nødlidende, og såfremt afgørelsen kan få betydning for realøkonomien eller for den finansielle stabilitet. I praksis vil erhvervs- og vækstministeren blive orienteret på samme tidspunkt som Finansiell Stabilitet, da erhvervs- og vækstministeren på samme måde, som Finansiell Stabilitet har behov for at forberede sig. Det kan heller ikke på forhånd afgrænses, hvornår en given situation kan få betydning for realøkonomien eller for den finansielle stabilitet.

Til nr. 22 (§ 344 d i lov om finansiel virksomhed)

Forslaget til § 344 d i lov om finansiel virksomhed gennemfører dele af artikel 3 i BRRD.

Det følger af artikel 3 i BRRD, at der skal udpeges en myndighed med ansvar for afvikling, og som tildeles en række kompetence og beføjelser før afvikling.

Det fremgår endvidere, at medlemslandene kan fastsætte, at afviklingsmyndigheden er den myndighed, som har tilsynet med CRR og CRD IV-reglerne, det vil sige tilsyn med kreditinstitutter (penge- og realkreditinstitutter) og investeringsselskaber (fondsmæglerselskaber I), dog således at der er en passende strukturel og operationel uafhængighed mellem udførelsen af opgaverne i medfør af BRRD og de dele af Finanstilsynets tilsynsvirksomhed, der vedrører CRD IV og CRR.

Med forslaget til § 344 d, stk. 1, udnyttes denne mulighed for at opdele de kompetencer og beføjelser, som kan udøves i forbindelse med krisehåndtering i medfør af BRRD, således at en del af disse kompetencer og beføjelser organisatorisk skal varetages af Finanstilsynet. Dette skyldes først og fremmest, at nogle af disse kompetencer og beføjelser er opgaver, der i medfør af BRRD skal tildeles en myndighed, før et institut, selskab el.lign. går i afvikling i medfør af § xx i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, ligger i naturlig forlængelse af de opgaver, som Finanstilsynet varetager i dag. Som eksempler kan nævnes fastsættelse af kapitalkrav, vurdering af en virksomheds levedygtighed og afviklingsparathed samt beføjelser i forbindelse med krisehåndtering. Det vil med lovforslaget være Finanstilsynet, som bliver ansvarlig for at træffe de væsentlige (og indgribende) forvaltningsretlige afgørelser over for kreditinstitutterne, der skal tages så længe de er i going concern. Det vil sige, at Finanstilsynet er kompetent myndighed, indtil et institut er nødlidende og skal afvikles. Herfra vil Finansiell Stabilitet overtage sagsgangen i medfør af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og vil derfra være kompetent myndighed og dermed ansvarlig for at træffe de operationelle beslutninger ligesom i dag.

Finanstilsynet er i dag kompetent til at træffe væsentlige og indgribende afgørelser over for kreditinstitutterne ind til det tidspunkt, hvor de skal afvikles i regi af Finansiell Stabilitet, hvorfor der er tale om en tilgang og en opgavefordeling mellem Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet som i høj grad kendes i dag.

Rent organisatorisk vil varetagelsen af opgaverne i medfør af BRRD i Finanstilsynet, skulle varetages med en passende uafhængig fra den øvrige tilsynsvirksomhed i medfør af CRD IV og CRR. Opgaverne skal derfor være adskilt fra de kontorer og medarbejdere i Finanstilsynet, som fører tilsyn med CRR og CRD IV-reglerne. Forvaltningsenheden vil blive underlagt særlige kommandoveje, og vil i sidste ende være underlagt direktøren og bestyrelsen i Finanstilsynet.

Den strukturelle uafhængighed går alene på opgavevaretagelsen, således at der skal være klare strukturelle linjer mellem Finanstilsynets tilsynsvirksomhed og varetagelsen af opgaver efter kapitel 17. Der må således ikke være personsammenfald i forhold til tilsynet med CRD IV og CRR.

Der er imidlertid ingen hindringer for, at opgaverne vedrørende afvikling fysisk placeres hos Finanstilsynet, herunder at ansættelsesforhold administrativt varetages at de samme funktioner som for de øvrige ansatte i Finanstilsynet samt at medarbejderne er omfattet af Finanstilsynets samlede budget m.v. Opkrævning af midler til brug for drift opkræves dog særskilt.

Finanstilsynet vil således være ansvarlig for at træffe væsentlige forvaltningsretlige afgørelser over for virksomhederne i forbindelse med og som forberedelse af en eventuel krisehåndtering, før virksomheden bliver nødlidende.

Finanstilsynet skal have tilstrækkelig sagkundskab, ressourcer og operationel kapacitet til at kunne udføre sine beføjelser med den hurtighed og fleksibilitet, der er nødvendig.

Det foreslåede *stk. 2* fastslår, at Finanstilsynets direktion har ansvaret for tilrettelæggelsen af opgaverne, og at bestyrelsen skal godkende tilrettelæggelsen, jf. § 345.

Til nr. 23-28 (§ 345, stk. 2, 7, 10 og 14, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget til ændring af § 345, stk. 2, 7, 10 og 14, i lov om finansiel virksomhed er der tale om konsekvensændringer som følge af, at der med lovforslaget indsættes et nyt nr. 8 i § 345, stk. 7.

Til nr. 29 (§ 351 a i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget til § 351 a i lov om finansiel virksomhed gennemføres artikel 5, stk. 8, i BRRD.

Det følger af det foreslåede *stk. 1*, at Finanstilsynet kan påbyde et pengeinstitut, et realkreditinstitut og et fondsmæglerselskab I at udarbejde et detaljeret register over finansielle kontrakter, som den pågældende virksomhed har indgået. Dette kan eksempelvis tænkes anvendt, hvis Finanstilsynet i forbindelse med, at virksomheden udarbejder eller ajourfører dens genopretningsplan i henhold til § 71 a eller § 71 b i lov om finansiel virksomhed, erfarer, at der er behov for et sådant register, eksempelvis fordi det vurderes, at virksomheden har mange - og måske uforholdsmæssigt mange - finansielle kontrakter, eller hvis de finansielle kontrakter vurderes at være urimelige eller uproportionelle. Det samme gør sig gældende for så vidt angår Finanstilsynets udarbejdelse af afviklingsplaner. Finanstilsynet kan dog også senere, som led i tilsynet med virksomheden, benytte sig af muligheden for at give påbud om at udarbejde et register over kontrakter.

Med forslaget til *stk. 2* får Finanstilsynet mulighed for at udstede en supplerende bekendtgørelse, som blandt andet kan præcisere i hvilke tilfælde der vil kunne være behov for et sådant register og herudover kan bekendtgørelsen indeholde nærmere regler om, hvilke kontrakter der skal være omfattet af registeret. Bemyndigelsen kan også – eventuelt kombineret med hjemlen der med dette lovforslag indsættes i § 372 a i lov om finansiel virksomhed, indeholde bestemmelser der gennemfører RTSer, guidelines m.v.

Til nr. 30 (§ 354, stk. 6, nr. xx, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget til § 354, stk. 6, nr. xx, i lov om finansiel virksomhed får Finanstilsynet adgang til at videregive oplysninger til Finansiell Stabilitet, når Finansiell Stabilitet har behov herfor til varetagelsen af sine opgaver, til trods for den skærpede tavshedspligt i § 354, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Dette vil blandt andet omfatte genopretningsplaner og koncerngenopretningsplaner, samt oplysninger til brug for udarbejdelse af afviklingsplaner.

Bestemmelsen gennemfører dele af artikel 81, 84 og 90 i BRRD.

Det følger af § 354, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed at ved videregivelse af fortrolige oplysninger i henhold til § 354, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed følger tavshedspligten oplysningerne, således at Finansiell Stabilitet, når denne modtager fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet, er undergivet den samme tavshedspligt som Finanstilsynet efter *stk. 1*.

Til nr. 30A (§ 355, stk. 2, nr. 16, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget til § 355, stk. 2, nr. 16, i lov om finansiel virksomhed indsættes den eller de midlertidige administrator der erstatter eller bistår bestyrelsen i et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et

fondsmæglerselskab I, i medfør af § 243 c. Således fremgår det af bestemmelsen, at som part, i henhold til en af Finanstilsynet truffet afgørelse, anses også en midlertidig administrator indsat i medfør af § 243 c i lov om finansiel virksomhed. Dermed opnår den midlertidige administrator, som ellers ikke er en del af den finansielle virksomhed, partsrettigheder i medfør af forvaltningsloven, for så vidt angår de sager der vedrører godkendelse af afsættelse af den pågældende. Finansieringen er bagudrettet, hvorfor Finansiell Stabilitet modtager midler fra Finanstilsynet ultimo året.

Til nr. 30B (§ 360, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget til § 360, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed indsættes en hjemmel til, at Finanstilsynet kan opkræve afgifter til Finansiering af Finansiell Stabilitets virksomhed som afviklingsmyndighed i henhold til BRRD. Implementeringen af BRRD i nærværende lovforslag og forslag til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder vil betyde at Finansiell Stabilitet fremover skal varetage en række nye og ændrede opgaver, herunder arbejde med genopretningsplaner, afviklingsplaner og deltagelse i afviklingskollegier. Finansiell Stabilitet vil fra Finanstilsynet modtage afgiftsindtægterne opkrævet i henhold til § 360, stk. 4, via et årligt tilskud fra Finanstilsynet.

Til nr. 31 (§ 361, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget til § 361, stk. 1, nr. 10, i lov om finansiel virksomhed indsættes en afgiftsbestemmelse i henhold til hvilken Finanstilsynet kan opkræve en årlig afgift fra pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I. Finanstilsynet skal årligt opkræve samlet 2.300.000 kr. (i 2004-niveau). Afgiften dækker over de opgaver, Finanstilsynet har fået i medfør af gennemførelse af BRRD (krisehåndteringsdirektivet), herunder arbejdet med genopretningsplaner, afviklingsplaner og fastsættelse af MREL-krav.

Afgiften fordeles mellem pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I i forhold til den enkelte virksomheds andel af de omfattede virksomheders bogførte balancesum. Der vil dog altid blive pålagt en minimumsafgift på 2.000 kr.

Til nr. 31A (§ 368, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget til ændring af § 368, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed indsættes en henvisning til § 360, stk. 4, således at det klart fremgår, at den opkrævning Finanstilsynet foretager fra pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I som følge af Finansiell Stabilitets bevilling på finansloven, er omfattet af § 368.

Til nr. 32 (§ 372 a i lov om finansiel virksomhed)

Med forslaget til ændringen af § 372 a i lov om finansiel virksomhed, som blev indført med lov nr. 268 af 25. marts 2014 på baggrund af gennemførelsen af CRD IV og CRR, ændres bestemmelsen således, at det fremgår at erhvervs- og vækstministeren også kan udstede bekendtgørelser.

Bestemmelsen foreslås indsat for at tilvejebringe det fornødne hjemmelsgrundlag for erhvervs- og vækstministeren til om nødvendigt at fastsætte administrative bestemmelser til opfyldelse af de afgørelser eller retsakter (niveau 2-regulering), som Kommissionen måtte vedtage efter proceduren i artikel [xx] i BRRD samt efter proceduren i artikel 10-15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed).

Det er på tidspunktet for udarbejdelsen af dette lovforslag ikke muligt at vide, hvad indholdet af Kommissionens niveau 2-regulering bliver, herunder om det er nødvendigt at foretage implementering eller supplerende regulering vedrørende niveau 2-reguleringen. Der kan være behov for at kunne gennemføre niveau 2-reguleringen eller vedtage supplerende regulering hurtigere og mere smidigt end gennem vedtagelse af lovforslag.

Da indholdet af niveau 2-reguleringen fra Kommissionen på tidspunktet for lovforslagets udarbejdelse er ukendt, er det ikke muligt at redegøre nærmere for, hvordan disse bemyndigelser vil blive udnyttet.

Erhvervs- og vækstministeren skal kun udnytte den foreslåede bemyndigelse, såfremt det er nødvendigt med henblik på at gennemføre den omhandlede niveau 2-regulering, eller hvis det er nødvendigt at fastsætte danske regler, der supplerer de bestemmelser, som Kommissionen har vedtaget som niveau 2-regulering.

Der henvises i øvrigt til afsnit 8 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget vedrørende forholdet til EU-retten.

Nedenfor angives ordlyden på de bestemmelser i BRRD, som indeholder bemyndigelser til Kommissionen til udstedelse af retsakter på BRRD's område. Heraf ses det tillige, når det følger af BRRD, at EBA, ESMA [eller EIOPA] skal udarbejde udkast til retsakterne.

[Indsæt ordlyd af de artikler der har BTS'er]

Til nr. 33 (§ 373, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed)

[Med forslaget til ændring af § 373, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed foreslås, at overtrædelser af §§xx-yy.....]

Til § 2 (Lov om finansiel stabilitet)

Til nr. 1

§ 1 foreslås ændret henset til, at Finansiell Stabilitets fremtidige aktiviteter indsættes i forslaget til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og lov om finansiel stabilitet derfor fremadrettet alene vil regulere Finansiell Stabilitets nuværende opgaver, til de er endeligt afviklet. Finansiell Stabilitets eksisterende opgaver efter lov nr. 1003 af 10. oktober 2008 (Bankpakken), lov nr. 68 af 3. februar 2009 (Kreditpakken), lov nr. 721 af 25. juni 2010 (Exitpakken) og lov nr. 273 af 27. marts 2012 (Konsolideringspakken) skal fortsat afvikles efter bestemmelserne i lov om finansiel stabilitet.

Den gældende § 1, stk. 2, der omhandler Garantifonden for Indskydere og Investorer, vil fremover blive reguleret i lov om restrukturering og afvikling af finansielle virksomheder og lov om en indskyder- og investorgarantiordning som følge af den samtidigt foreslåede sammenlægning af indskyder- og investorgarantiordningen med Finansiell Stabilitet.

Til nr. 2

De gældende §§ 3, 5 og 6 i den fremadrettede regulering af Finansiell Stabilitet, herunder om dannelsen til selvstændig offentlig virksomhed, vil fremgå i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

§§ 7 og 8 regulerer Finansiell Stabilitet A/S' overtagelse af nødlidende pengeinstitutter i medfør af reglerne fastsat i lov nr. 1003 af 10. oktober 2008 (Bankpakken). Da Bankpakken ophørte den 30. september 2010, ses der ikke behov for at opretholde bestemmelsen. Finansiell Stabilitets afvikling af de under Bankpakken overtagne pengeinstitutter er imidlertid ikke tilendebragt, og den fortsatte afvikling heraf skal således ske i medfør af de foreslåede §§ 1 og 12 a samt regler udstedt i medfør af § 16 e.

De hidtidige §§ 8 a og 8 b foreslås ophævet henset til den fremadrettede regulering af Finansiell Stabilitet i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, hvor bestemmelserne videreføres med tilpasning som følge af omdannelsen til selvstændig offentlig virksomhed..

§§ 9-12 regulerer fordelingen af omkostninger ved Finansiell Stabilitet A/S' afvikling af nødlidende pengeinstitutter i medfør af Bankpakken. Da Bankpakken ophørte den 30. september 2010, og der siden er udarbejdet et endeligt regnskab vedrørende den del af Finansiell Stabilitet A/S' opgaver, ses der ikke at være behov for at opretholde bestemmelserne, hvorfor de ligeledes foreslås ophævet.

Til nr. 3

Der foreslås i nr. 3, at der i stedet indsættes en ny § 12 a, hvoraf fremgår, at afviklingen af de resterende aktiviteter under Bankpakken sker for statens regning og risiko. Det betyder også, at et eventuelt overskud tilfalder staten.

Til nr. 4

§§ 13-16 omhandler begrænsninger for institutter, der var omfattet af reglerne fastsat i lov nr. 1003 af 10. oktober 2008 (Bankpakken). Da Bankpakken ophørte den 30. september 2010 ses der ikke behov for at oprette bestemmelsen. Med ophævelsen af bestemmelserne ophæves også bekendtgørelse nr. 13 af 13. januar 2009 om de risici pengeinstitutter omfattet af garantiordningen må påtage sig.

§§ 16 e-16 p regulerer Finansiell Stabilitet A/S' overtagelse af nødlidende pengeinstitutter i medfør af reglerne i lov nr. 721 af 25. juni 2010 (Exitpakken) og lov nr. 273 af 27. marts 2012 (Konsolideringspakken).

Finansiell Stabilitet A/S' afvikling af de under Exitpakken og Konsolideringspakken allerede overtagne pengeinstitutter er imidlertid ikke tilendebragt, og den fortsatte afvikling heraf skal således ske i medfør af de foreslåede § 1 og §§ 16 q-16 s i denne lov.

Til nr. 5

Det foreslås at indsætte en ny § 16 q, der i høj grad er en gengivelse af indholdet i de gældende § 16 e, stk. 3, der omhandler reglerne i lov nr. 721 af 25. juni 2010 (Exitpakken), og § 16 n, stk. 3, der omhandler lov nr. 273 af 27. marts 2012 (Konsolideringspakken), model 2. Finansiell Stabilitet har ikke overtaget nødlidende pengeinstitutter efter modellen i Konsolideringspakken – model 1.

Med gengivelsen af de tidligere likviditets- og kapitalbestemmelser i den foreslåede § 16 q kan Finansiell Stabilitet fortsat tilføre tilstrækkelig kapital og likviditet til datterselskaber, der har overtaget aktiver og passiver fra et nødlidende pengeinstitut under Exitpakken eller Konsolideringspakkens model 2, med henblik på at sikre datterselskabets drift til afviklingen er bragt til ende.

Ved tilstrækkelig kapital forstås, at datterselskabet har en kapital, der svarer til den kapital som datterselskabet skulle have haft, hvis selskabet var et pengeinstitut og dermed underlagt kapitalkravene i lov om finansiel virksomhed. Der er ikke herved tilsigtet en ændring.

Det fremgår af den gældende § 16 g, stk. 12, vedrørende Exitpakken, at regulering af den endelige overdragelsessum med et eventuelt nettooverskud ved endt afvikling er indeholdt i overdragelse-saftalen mellem det nødlidende pengeinstitut og Finansiell Stabilitet. Da der ikke indgås flere aftaler efter reglerne i denne lov, ses der ikke at være behov for at opretholde bestemmelsen, idet de allerede indgåede overdragelsesaftaler fastsætter, hvordan der kan ske regulering af købesummen.

Den foreslåede § 16 r er i vidt omfang en gengivelse af de tidligere § 16 h vedrørende Exitpakken og § 16 p vedrørende Konsolideringspakken. Proklamafristen er udløbet for de overtagne institutter. For ikke at skabe tvivl om retsstillingen i eventuelle verserende eller fremtidige tvister herom er det imidlertid vurderet mest hensigtsmæssigt at fastholde dele af de oprindelige bestemmelser..

Forslaget til den ny § 16 s skal ses som en erstatning for den gældende lovs § 16 e, stk. 5, der foreslås ophævet som følge af ophævelsen af hele kapitel 4 b-4 d.

Økonomi- og erhvervsministeren har under den eksisterende hjemmel i lovens § 16 e, stk. 5, blandt andet udstedt bekendtgørelse nr. 1139 af 28. september 2010 om afvikling af datterselskaber til Finansiell Stabilitet A/S samt betaling af risikopræmie. Bekendtgørelsen ophæves ikke som følge af forslaget.

Jf. § 1 i bekendtgørelse om afvikling af datterselskaber til Finansiell Stabilitet A/S samt betaling af risikopræmie som senest ændret ved bekendtgørelse nr. 702 af 27. juni 2012 om ændring af bekendtgørelse om afvikling af datterselskaber til Finansiell Stabilitet A/S samt betaling af risikopræmie finder bekendtgørelsen anvendelse for afviklingen af Finansiell Stabilitet A/S' datterselskaber, jf. bekendtgørelsens § 1, stk. 1, og for aktiviteter, der er overdraget fra disse datterselskaber til Finansiell Stabilitet A/S, jf. bekendtgørelsens § 1, stk. 2.

Til nr. 6

Forslaget til § 17, stk. 5, skal ses i lyset af, at Finansiell Stabilitets fremadrettede virke reguleres i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder m.v. Når Finansiell Stabilitet har afsluttet afviklingen af de eksisterende opgaver efter lov om finansiel stabilitet, kan loven derfor ophæves. Med forslaget bemyndiges erhvervs- og vækstministeren derfor til at ophæve loven, når de aktiviteter, der er reguleret af loven er endeligt afviklet og ophørt.

Til § 3

Til nr. 1 (Lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Som følge af opløsningen af garantifonden for indskydere og investorer foreslås lovens titel ændret. Der er således alene tale om en konsekvensrettelse.

Til nr. 2 (Overalt i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Med lovforslaget foreslås navnet på afviklings- og restruktureringsafdelingen ændret til restruktureringsafdelingen med henblik på at undgå forvekslinger med afviklingsformuen i henhold til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Til nr. 3 (Overskriften til kapitel 1 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)
Forslaget er en konsekvens af opløsningen af Fonden.

Til nr. 4 (§ 1 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)
Loven opløser Fonden og opretter Garantiformuen, som skal videreføre den danske indskyder- og investorgarantiordning.

Med *stk. 1* foreslås det, at Finansiell Stabilitet råder over og administrerer Garantiformuen og står dermed bl.a. for håndteringen af ind- og udbetalinger samt beslutninger om anvendelse af formuen i overensstemmelse med lovens regler. Det højeste beslutningsniveau for Garantiformuen er således Finansiell Stabilitets bestyrelse, og tegningsreglen for Finansiell Stabilitet finder anvendelse for administrationen af Garantiformuen. Det er muligt for Finansiell Stabilitets bestyrelse og tegningsberettigede at give fuldmagt til medarbejdere hos Finansiell Stabilitet ligesom medhjælp kan antages.

Beføjelser tillagt Garantiformuen udøves af Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen. Finansiell Stabilitet skal udøve beføjelserne under hensyntagen til Garantiformuens interesser.

Med *stk. 2* foreslås det, at Garantiformuen har samme formål som Fonden.

Med *stk. 3* foreslås det, at Garantiformuens forpligtelser ikke påhviler Finansiell Stabilitet, og at Finansiell Stabilitets forpligtelser ikke påhviler Garantiformuen. Garantiformuen hæfter således selvstændigt med egne midler for sine forpligtelser. Garantiformuen ejer tilsvarende sine aktiver og kan indgå aftaler, eksempelvis er det muligt for institutterne at stille kautioner og garantier over for Garantiformuen. Garantiformuen kan også optræde som part i retssager.

Med *stk. 4* foreslås det, at Garantiformuens aktiver og passiver skal holdes regnskabsmæssigt adskilt fra Finansiell Stabilitets øvrige aktiviteter. Den får derved regnskabsmæssig karakter af et segment på samme måde som afviklingsformuen i henhold til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Med *stk. 5* foreslås det, at Garantiformuen overtager alle Fondens aktiver og passiver og indtræder i samtlige rettigheder og forpligtelser i forbindelse hermed. Da Garantiformuen vil være opdelt i afdelinger på samme måde som Fonden foreslås det, at aktiver og passiver skal henhøre under de samme afdelinger. Successionen i aktiverne og forpligtelserne sker ved lov, og successionen sker således uden krav om separate overdragelsesdokumenter.

Fondens primære aktiver består af opsparede bidrag og indeståelser fra institutterne. Fondens primære passiver består af tabskautioner stillet over for Finansiell Stabilitet i henhold til loven samt administrative udgifter.

Da Garantiformuen overtager alle forpligtelser, vil også eventuelle krav mod Fonden i perioden indtil lovens ikrafttræden kunne rejses over for Garantiformuen.

Med *stk. 6* foreslås det at, ved ophør af Garantiformuen skal Garantiformuens formue anvendes på samme måde som fastlagt i den eksisterende regulering i § 32 i bekendtgørelse om Garantifonden for indskydere og investorer og § 17 i Fondens vedtægter.

Med forslaget til *stk. 7*, indsættes der en hjemmel for erhvervs- og vækstministeren til at fastsætte nærmere regler om Finansiell Stabilitets administration af Garantiformuen. Dette kan bl.a. omfatte regler om antagelse af medhjælp.

Til nr. 5 (§ 2 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget til § 2 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning er en konsekvens af, at dele af lov om finansiell stabilitet ophæves.

Med forslaget til *stk. 1* opretholdes medgiftsordningen, som blev indført ved lov nr. 619 af 14. juni 2011 og senere justeret ved lov nr. 273 af 27. marts 2012. Der henvises således i det hele til bemærkningerne hertil.

Der er dog tale om en medgiftsordning i revideret form, da Finansiell Stabilitet ikke på vegne af Garantiformuen (tidligere Fonden) kan træffe beslutning om at yde medgift, når det skønnes at en sådan afvikling påfører Garantiformuen færre omkostninger end afvikling efter kapitel 4 b eller 4 d i lov om finansiell stabilitet, da denne del af lov om finansiell stabilitet ophæves.

Garantiformuen kan i stedet yde medgift, når Finanstilsynet har fastslået at et institut er nødlidende eller forventeligt nødlidende jf. forslaget til § 224, *stk. 7* og *8* i lov om finansiell virksomhed, og det skønnes, at medgiften påfører Garantiformuen færre omkostninger end det tab Garantiformuen ville have lidt hvis instituttet var taget under almindelig konkursbehandling. Finansiell Stabilitet skal fastsætte beløbet under hensyntagen til Garantiformuens interesser.

I den hidtil gældende medgiftsordning var det en betingelse, at instituttet havde iværksat de foranstaltninger, der skulle til for at lade sig afvikle efter reglerne i kapitel 4 b i lov om finansiell stabilitet. Som konsekvens af gennemførelsen af BRRD, vil det fremadrettet være Finansiell Stabilitet, som beslutter, hvilken form for afvikling instituttet skal underlægges. Dette kan både være afvikling efter lov om afvikling af pengeinstitutter m.v., rekonstruktionsbehandling eller konkurs efter konkurslovens regler. Som følge heraf foreslås det, at betingelsen udgår.

Forslaget til § 3 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, indeholder tre afviklingsbetingelser, som skal være opfyldt før Finansiell Stabilitet kan afvikle instituttet i medfør af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Finanstilsynet vurderer hvorvidt betingelserne om at instituttet er nødlidende eller forventeligt nødlidende jf. forslaget til § 3, *stk. 1*, nr. 1, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, og at alle markedsmæssige løsninger er udtømte jf. forslaget til § 3, *stk. 1*, nr. 2, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, er opfyldt. Finansiell Stabilitet vurderer, om offentlighedens interesse nødvendiggør iværksættelse af en eller flere afviklingsforanstaltninger, jf. forslaget til § 3, *stk. 1*, nr. 3 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Når Finanstilsynet har konstateret at et institut er nødlidende eller forventeligt nødlidende vil medgiftsordningen kunne anvendes til at finde en privat løsning, uanset om de øvrige bestemmelser er vurderet eller opfyldt.

Det er en forudsætning for anvendelsen af medgiftsordningen, at den er i overensstemmelse med statsstøttereglerne.

Med forslaget til *stk. 2*, er der ikke sigtet materielle ændringer i forhold til de gældende regler. Ændringerne skyldes, at regler om kapitalgrundlaget for pengeinstitutter er gennemført ved Europa-

Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber. Der er således tale om konsekvensrettelser.

Forslaget til *stk. 3*, er en videreførelse af den gældende bestemmelse i lov om en garantifond for indskydere og investorer, hvorefter det er pengeinstitutafdelingen, som afholder alle omkostninger forbundet med medgiftsordningen. Der er således ikke tilsigtet ændringer i praksis.

Det følger af DGSD artikel 11, stk. 6, at Garantiformuens midler også kan anvendes til at finansiere foranstaltninger med henblik på at bevare indskydernes adgang til dækkede indskud, herunder overførelse af aktiver og passiver mv. i forbindelse med national insolvensbehandling. Da medgiftsordningen er med til at sikre indskydernes fortsatte adgang til deres indskud, herunder dækkede indskud, og da ordningen er et alternativ til en afvikling eller en konkursbehandling, foreslås den bibeholdt i pengeinstitutafdelingen.

Til nr. 6 (§ 2 a i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Med lovforslaget ophæves den gældende § 2 a i lov om en garantifond for indskydere og investorer som følge af, at dele af lov om finansiel stabilitet ophæves. For de tabskautioner, som Fonden har stillet og som Garantiformuen overtager, og som er gældende på tidspunktet for denne lovs ikrafttræden, indføres en overgangsordning, således at disse kan bibeholdes indtil deres udløb.

I stedet indsættes med det nye forslag til § 2 a i lov om en indskyder- og investorgarantiordning en ordning, som gennemfører dele af artikel 109 i BRRD, samt artikel 11, stk. 2 i DGSD.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i *stk. 1*, at hvis Finansiell Stabilitet har iværksat en afvikling af et pengeinstitut eller et realkreditinstitut via et eller flere af de afviklingsværktøjer, som gennemføres med lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, som følge af BRRD, skal Garantiformuen bidrage til afviklingen af pengeinstituttet eller realkreditinstituttet. Beslutning om iværksættelse af værktøjer forudsætter, at et pengeinstitut eller et realkreditinstitut når Finanstilsynet vurderer, at instituttet er nødlidende eller forventeligt nødlidende jf. forslaget til § 224, stk. 7 og 8 i lov om finansiel virksomhed.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at Garantiformuen bidrager til finansieringen af afviklingen af et nødlidende pengeinstitut eller et realkreditinstitut ved at tage det nettotab, som Garantiformuen ville have lidt, hvis Garantiformuen skulle have haft godtgjort de dækkede indskydere ved en konkursbehandling. Sikres indskyderne fortsat adgang til deres dækkede indskud eller dækkede midler, som følge af afviklingen, hvilket er en del af Garantiformuens formål, skal Garantiformuen også tilsvarende yde en godtgørelse.

I dag kan Fonden beslutte at medvirke til afviklingen af nødlidende pengeinstitutter via medgiftsordningen. Fonden har således i dag valgfrihed til at deltage i afviklingen af nødlidende institutter, da Fondens bestyrelse træffer beslutning om deltagelse, hvis dette vurderes at ville påføre Fonden færre omkostninger end afvikling efter kapitel 4 b i lov om finansiel stabilitet.

Med den foreslåede bestemmelse til *stk. 1*, er der ikke valgfrihed for Garantiformuen, når der er tale om en afvikling efter de regler, der gennemfører BRRD. Det er således et krav, at Garantiformuen anvendes i afviklingen af et nødlidende pengeinstitut eller et realkreditinstitut, hvis Finansiell Stabilitet har besluttet at anvende et eller flere afviklingsværktøjer.

I praksis forventes bidraget for Garantiformuen i forbindelse med afviklingen af et realkreditinstitut at være minimal grundet størrelsen på realkreditselskabernes dækkede midler.

Da fondsmæglerselskaber I ikke har tilladelse til at modtage indskud, vil Garantiformuens afdeling, som omfatter disse virksomheder, ikke skulle betale til afvikling af et institut efter den foreslåede § 2 a. Fondsmæglerselskaber I er således ikke omfattet af bestemmelsen.

Med det foreslåede *stk. 2* fastlægges der nærmere regler for Garantiformuens betaling til afviklingen af et institut, når bail-in anvendes. Bestemmelsen gennemfører artikel 109, stk. 1, litra (a), i BRRD. For en nærmere beskrivelse af bail-in henvises til bemærkningerne til de foreslåede §§ 23-27 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Er et pengeinstitut eller et realkreditinstitut taget under afvikling, og finder Finansiell Stabilitet, at bail-in skal benyttes i den konkrete afviklingssituation, skal Garantiformuen bidrage med et beløb svarende til, hvad de dækkede indskud eller dækkede midler ville være blevet nedskrevet med, hvis disse kunne nedskrives ved bail-in. Ved vurderingen heraf, skal der tages udgangspunkt i konkursordenen. Dette betyder, at hvis et pengeinstituts dækkede indskud ville være blevet nedskrevet med eksempelvis 40 pct., havde bail-in været anvendt på de dækkede indskud, skal Garantiformuen som udgangspunkt bidrage med 40 pct. af pengeinstituttets dækkede indskud, forudsat at dette ikke overstiger grænserne i det foreslåede *stk. 5*.

Forslaget til *stk. 3* omhandler de situationer, hvor Finansiell Stabilitet ikke benytter bail-in, men et eller flere af de andre afviklingsværktøjer, som gennemføres med BRRD jf. for eksempel den foreslåede § 18 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, som omhandler virksomhedssalg. I sådan en situation skal Garantiformuen betale et beløb til afvikling af pengeinstituttet eller realkreditinstituttet, der svarer til det tab, som de dækkede indskydere ville have lidt, såfremt instituttet var blevet taget under konkursbehandling. For eksempel, hvis de dækkede indskydere ville få en dividendeprocent på 80 pct. i et konkursbo, skal Garantiformuen bidrage med 20 pct. af de dækkede indskud, da dette svarer til det tab, som Garantiformuen ville have lidt, hvis pengeinstituttet var taget under konkursbehandling.

Det følger af det foreslåede *stk. 4*, at Finansiell Stabilitet skal fastsætte det beløb Garantiformuen skal betale til afvikling af et pengeinstitut. Finansiell Stabilitet skal tage behørigt hensyn til Garantiformuens interesser. Garantiformuens betaling efter *stk. 1*, skal fastsættes i overensstemmelse med betingelserne i den foreslåede §§ 5 eller 6 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. For en nærmere beskrivelse af værdiansættelsen henvises til bemærkningerne for værdiansættelsen. Forslaget gennemfører DGSD artikel 11, stk. 2, 2. pkt. og BRRD artikel 109, stk. 2.

Forslaget til *stk. 5* indeholder en begrænsning af de betalinger, Garantiformuen skal yde. Garantiformuens betalinger må ikke overstige det tab, som Garantiformuen ville have lidt, hvis instituttet var taget under konkursbehandling. Garantiformuen indtræder i de dækkede indskyderes ret, hvorfor Garantiformuen tildeles samme prioritetsstilling, som de dækkede indskydere og er derved højere i prioritetsordenen end simple kreditorer, jf. forslaget til § 12 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Garantiformuen kan aldrig bidrage med et større beløb, end hvad der svarer til 100 pct. af målniveauet for pengeinstitutafdelingen eller realkreditinstitutafdelingen.

Det følger af det foreslåede *stk. 6*, at Garantiformuen er berettiget til betaling fra afviklingsformuen, hvis en værdiansættelse efter § 7 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder viser, at det af Garantiformuen ydede bidrag var større end det tab, Garantiformuen ville have lidt, hvis pengeinstituttet eller realkreditinstituttet var gået konkurs. Garantiformuen har krav på tilbagebetaling af differencen imellem det Garantiformuen faktisk har betalt i bidrag og det beløb værdiansættelsen fastslår, at Garantiformuen ville have tabt ved en konkursbehandling af instituttet. Betalingen fra afviklingsformuen skal ske til den afdeling, som foretog betalingen.

Med bestemmelsen til *stk. 7* foreslås det, at Garantiformuen afholder betaling til finansieringen af afviklingen af et pengeinstitut via pengeinstitutaafdelingen og afviklingen af et realkreditinstitut via realkreditaafdelingen. Garantiformuens betaling til afvikling af et institut efter *stk. 1* skal ske kontant. Det påhviler Finansiell Stabilitet, som administrator af Garantiformuen at sikre, at Garantiformuen har tilstrækkelige med disponible midler til, at betalingen kan ske kontant.

Det foreslåede *stk. 8* medfører, at når bail-in anvendes, så behøver Garantiformuen ikke også at bidrage til de omkostninger der er forbundet med en rekapitalisering af pengeinstituttet, realkreditinstituttet eller et broinstitut efter § 20 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Dette forhindrer ikke, at Garantiformuens krav mod pengeinstituttet eller realkreditinstituttet under afvikling konverteres. Det er Finansiell Stabilitet, der på vegne af Garantiformuen beslutter, om Garantiformuen skal bidrage. Finansiell Stabilitet skal tage behørigt hensyn til Garantiformuens interesser.

Af det foreslåede *stk. 9* fremgår, at hvis en indskyders indskud helt eller delvist overføres, som følge af at Finansiell Stabilitet har benyttet virksomhedssalg eller broinstitut, så kan en indskyder ikke rette et krav mod Garantiformuen for den del af indskuddet eller midlerne, der ikke overføres. Det er en forudsætning herfor, at det overførte indskud eller de overførte midler svarer til eller er større end, hvad indskyderen ville have fået dækket i henhold til den foreslåede § 9, samt den gældende § 10. Formålet med bestemmelsen er at sikre, at en indskyder ikke har krav på en højere dækning, end hvad der følger af lov om en indskyder- og investorgarantiordning.

Med forslaget til *stk. 10*, gives erhvervs- og vækstministeren hjemmel til at fastsætte nærmere regler om brugen af Garantiformuen ved afvikling af et institut. Dette kan blandt andet omfatte en nærmere beskrivelse af hvilke omkostninger Garantiformuen ikke kan bidrage til, samt hvordan Finansiell Stabilitet tager hensyn til Garantiformuens interesser.

Til nr. 7 (§ 3, stk. 1, nr. 5, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Med forslaget til ændring af § 3, stk. 1, nr. 5, gennemføres artikel 15, stk. 1, i DGSD.

Det følger af DGSD, at medlemslandene skal kontrollere, at filialer af kreditinstitutter etableret på en medlemsstats område, som har sit hovedsæde uden for Den Europæiske Union eller et land som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, har en beskyttelse af indskyderne, der svarer til den, der er gældende i det land, hvor filialen er etableret. Bestemmelsen gælder dog ikke kun kreditinstitutter, men alle slags institutter omfattet af Garantiformuen jf. § 3.

Bestemmelsen medfører, at en filial hvor hovedsædet er beliggende uden for Den Europæiske Union eller lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal tilslutte sig Garantiformuen, hvis det vurderes, at beskyttelsen af indskydere og investorer i filialen, ikke svarer til den dækning som følger af lov om en indskyder- og investorgarantiordning.

Finanstilsynet skal, som kompetent myndighed, godkende etableringen af et tredjelandts filial i Danmark, hvorfor det er naturligt, at Finanstilsynet foretager vurderingen af, om dækningen af indskydere og investorer i tredjelandet, svarer til dækningen af indskydere og investorer efter denne lov samtidig med godkendelsen af filialen. Finanstilsynet kan anmode om bistand fra Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen i forhold til vurderingen af, om indskydere og investorer i filialen har en tilsvarende dækning.

Ved vurderingen af om der er tale om en tilsvarende dækning, skal det som minimum vurderes, om indskyderne og investorerne har samme dækningsniveau og beskyttelsesomfang, som fastsat i den til enhver tid gældende lov herom.

Til nr. 8 (§ 3, stk. 2, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget til ændring af § 3, stk. 2, er en konsekvens af, at flere institutter end kreditinstitutter og investeringsselskaber omfattes af § 3, stk. 1. Fremadrettet omfatter § 3, stk. 2, også investeringsforvaltningsselskaber og forvaltere af alternative investeringsfonde.

Til nr. 9 (Overskriften til kapitel 3 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget er en konsekvens af opløsningen af Fonden.

Til nr. 10 (§ 5, stk. 1, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget er en konsekvens af opløsningen af Fonden.

Til nr. 11 (§ 5, stk. 5, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Med forslaget til § 5, stk. 5, foretages der en konsekvensrettelse, som følge af gennemførelsen af BRRD og ophævelsen af dele af lov om finansiell stabilitet.

Til nr. 12 (§ 5, stk. 6, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget er en konsekvens af opløsningen af Fonden.

Til nr. 13 (§ 5, stk. 7 og 8, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget er en konsekvens af opløsningen af Fonden. Som følge af Fondens ophævelse bortfalder værdiansættelsesrådet. Værdiansættelsesrådets opgaver vil fremadrettet blive forestået af Finansiell Stabilitet, som er underlagt en pligt til at tage hensyn til Garantiformuens interesser, når beløb for brugen af Garantiformuens midler skal fastsættes.

Til nr. 14 (§ 6, stk. 4 og 5, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Med forslaget til § 6, stk. 4, gennemføres artikel 12 i DGSD.

Bestemmelsen giver Finansiell Stabilitet mulighed for, på vegne af Garantiformuen, at yde lån til andre anerkendte indskudsgarantiordninger samt optage lån hos andre anerkendte indskudsgarantiordninger. Det er Finansiell Stabilitet, der beslutter, om der skal ydes eller optages lån hos andre anerkendte indskudsgarantiordninger. Finansiell Stabilitet skal orientere erhvervs- og vækstministeren om sådanne beslutninger.

Ved andre anerkendte indskudsgarantiordninger, menes andre indskudsgarantiordninger inden for Den Europæiske Union eller i lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som opfylder kravene i DGSD og er officielt anerkendte på baggrund heraf.

Med forslaget til *stk. 5*, gives der erhvervs- og vækstministeren hjemmel til at fastsætte nærmere regler for de betingelser der skal være opfyldt, før pengeinstitutafdelingen kan yde eller optage lån hos andre anerkendte indskudsgarantiordninger. Det vil blive præciseret i bekendtgørelsen, at en række betingelser skal være opfyldt, før Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen kan yde lån til andre anerkendte indskudsgarantiordninger, herunder at den låntagende ordning ikke kan opfylde sine forpligtelser, at ordningen har forsøgt at indkræve ekstraordinære bidrag fra sine medlemmer, at ordningen på tidspunktet for långivningen ikke er underlagt en forpligtelse til tilbagebetaling af lån til andre indskudsgarantiordninger mv. Derudover vil der blive fastsat nærmere betingelser for rente og løbetid.

Til nr. 15 (§ 6, stk. 5, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget er en konsekvens af opløsningen af Fonden, samt Finansiell Stabilitets omdannelse fra et A/S til en statslig offentlig virksomhed.

Til nr. 16 (§ 7 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget til § 7 i gennemfører dele af artikel 4, artikel 7, dele af artikel 10, samt dele af artikel 13 i DGSD.

Forslaget til *stk. 1* medfører, at pengeinstitutafdelingen skal finansieres igennem årlige bidrag fra institutter tilsluttet afdelingen. Der er i den forbindelse tale om en videreførsel i forhold til de eksisterende regler, hvor pengeinstitutafdelingen også finansieres igennem årlige bidrag.

Det følger af 2. pkt. som gennemfører dele af artikel 10. stk. 1, i DGSD, at de årlige bidrag ikke er til hinder for, at pengeinstitutafdelingen også finansieres via andre kilder. Dette kan eksempelvis være lån optaget hos Garantiformuens andre afdelinger, lån hos andre anerkendte indskudsgarantiordninger inden for Den Europæiske Union eller lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, investeringsafkast m.v. Oplistingen er ikke udtømmende.

Med forslaget til *stk. 2* gennemføres artikel 10, stk. 2, i DGSD. Pengeinstitutafdelingens målniveau vil fremadrettet være på mindst 0,8 pct. af de dækkede indskud, der er omfattet af § 9, stk. 1. Finansilsynet har i samarbejde med erhvervs- og vækstministeren hjemmel til at fastsætte nærmere regler om målniveauet, herunder hvorvidt det skal være større end 0,8 pct. Målniveauet skal kun beregnes med udgangspunkt i de indskud der dækkes op til 100.000 euro. De indskud som dækkes efter § 9, stk. 3-6 indgår således ikke fremadrettet i målniveauet. Når målniveauet nås, ophører bidragspligten for de tilsluttede institutter. Bidragspligten genoptages, hvis formuen ikke længere overstiger målniveauet. Ved formuen menes pengeinstitutafdelingens likvide formue, hvorfor modtagne aktier i forbindelse med udbetalinger eksempelvis ikke indgår. I opfyldelsen af målniveauet indgår ikke bidrag indbetalt til afviklingsformuen efter lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, da der er tale om to separate formuer.

Forslaget til *stk. 3* medfører, at bidragene fremadrettet ikke kun vil tage udgangspunkt i det pågældende instituts dækkede indskud, men også det pågældende pengeinstituts risikoprofil. Der vil således være tale om risikobaserede bidrag, hvor bidragets størrelse vil afhænge af både størrelsen på instituttets dækkede indskud, samt risikoen for at Garantiformuen skal anvende sine midler. Ved dækkede indskud i denne sammenhæng menes de indskud der omfattes af § 9, stk. 1.

Bestemmelsen omfatter ikke de i § 4, nævnte filialer, hvorfor Finanstilsynet i samarbejde med erhvervs- og vækstministeren gives hjemmel til at fastsætte nærmere regler om deres bidrag jf. forslaget til stk. 8. Derudover skal Finanstilsynet i samarbejde med erhvervs- og vækstministeren fastsætte nærmere regler om tidspunktet for opgørelsen og indbetalingen af bidrag. Det forventes at opgørelses- og indbetalingstidspunktet vil følge opgørelses- og indbetalingstidspunktet for afviklingsformuen.

Finansiel Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen beslutte, at op til 30 pct. af pengeinstitutafdelingens formue, kan udgøres af betalingsforpligtelser. Pengeinstitutterne har således ikke krav på, at op til 30 pct. af deres bidrag består af betalingsforpligtelser.

Indeståelser kendes i dag fra afviklings- og restrukturiseringsafdelingen, men betalingsforpligtelser i pengeinstitutafdelingen adskiller sig herfra, ved at de skal understøttes af sikkerheder. Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) skal i henhold til DGSD udstede retningslinjer vedrørende disse betalingsforpligtelser. Finansiel Stabilitet skal tage disse retningslinjer i betragtning, når det skal vurderes, hvorvidt dele af formuen skal udgøres af betalingsforpligtelser.

Sikkerhedsstillelsen for betalingsforpligtelserne skal bestå af aktiver med lav risiko, som står til rådighed for afdelingen. Sikkerhederne må ikke være behæftet med tredjemandsrettigheder. Ved aktiver med lav risiko menes poster, der er omfattet af de i tabel 1 i artikel 336 i forordning (EU) nr. 575/2013 angivne kategorier 1 eller 2, eller aktiver, der af Finanstilsynet betragtes som værende tilsvarende sikre. Indeståelser i restrukturiseringsafdelingen vil ikke blive omfattet af EBAs retningslinjer og skal derfor ikke understøttes af sikkerheder. Forslaget til stk. 3 gennemfører dele af artikel 13, stk. 1, og artikel 10, stk. 3, i DGSD.

Forslaget til *stk. 4* indeholder regler for tilbagebetaling af bidrag ved pengeinstitutters udtræden af pengeinstitutafdelingen. Ændringen af 1. pkt. har til formål at præcisere, at institutter som udtræder af Garantiformuen som følge af en fusion, sammenlægning eller lignende hændelser med et andet institut tilsluttet Garantiformuen, ikke kan få bidrag tilbagebetalt. I vurderingen af, om der kan ske tilbagebetaling af bidrag, er det således afgørende, hvorvidt Garantiformuens forpligtelser i forhold til indskyderne, mindskes.

Der er ingen ændringer i 2. pkt. i forhold til den gældende § 7, stk. 3, 3. pkt.

Det følger af 3. pkt., at tilbagebetaling ikke kan ske udover hvad der følger af 1. pkt. Derudover fastslås det, at der ikke skal ske tilbagebetaling, hvis Garantiformuen inden for de seneste 12 måneder har haft udbetalinger, da instituttets bidrag i givet fald vil være brugt.

Forslaget til 4.-7. pkt. gennemfører artikel 14, stk. 3, og dele af artikel 14, stk. 4, i DGSD, hvorefter et pengeinstitut som ønsker at overføre sine aktiviteter helt eller delvist til en anden medlemsstat inden for Den Europæiske Union eller lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal underrette Finansiel Stabilitet. Underretningen skal ske mindst 6 måneder før den påtænkte overførsel. Ophører pengeinstituttet helt med at have dækningsberettigede aktiviteter i Danmark, skal bidrag betalt af det pågældende institut inden for de seneste 12 måneder overføres til den indskudsgarantiordning, som instituttet fremadrettet vil være tilsluttet. Overføres dele af et pengeinstituts aktiviteter til en anden medlemsstat og således underlægges en anden indskudsgarantiordning, skal bidrag betalt af det pågældende institut inden for de seneste 12 måneder, overføres til den pågældende indskudsgarantiordning i forhold til værdien af de overførte dækkede indskud. Overfø-

res eksempelvis en tredjedel af et pengeinstituts dækkede indskud til en anden medlemsstat, skal Garantiformuen overføre en tredjedel af det pågældende instituts bidrag til indskudsgarantiordningen, som instituttet tilsluttes. Der kan ikke overføres ekstraordinære bidrag, som er indbetalt i overensstemmelse med det foreslåede stk. 5, eller hvis Garantiformuen inden for de seneste 12 måneder har haft udbetalinger, da instituttets bidrag i givet fald vil være brugt. Bidrag opkrævet af de i § 4 tilsluttede filialer kan heller ikke overføres.

Forslaget til *stk. 5* medfører, at Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen kan opkræve ekstraordinære bidrag, hvis pengeinstitutafdelingens formue ikke er tilstrækkelig til at kunne tilbagebetale indskydere i forbindelse med et pengeinstituts rekonstruktionsbehandling eller konkurs. Et instituts ekstraordinære bidrag kan højst udgøre 0,5 pct. af instituttets dækkede indskud pr. kalenderår. Ved dækkede indskud menes dækkede indskud omfattet af § 9, stk. 1. Under ekstraordinære omstændigheder kan Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen kræve et højere ekstraordinært bidrag end de 0,5 pct. af et instituts dækkede indskud, men det forudsætter, at Finansiell Stabilitet har opnået Finanstilsynets tilladelse her til, inden opkrævningen. Finansiell Stabilitet skal på vegne af Garantiformuen i videst muligt omfang forsøge at opnå finansiering igennem andre kilder, inden denne mulighed tages i brug. Finanstilsynet kan beslutte at udsætte et pengeinstituts betaling af ekstraordinære bidrag helt eller delvist, hvis Finanstilsynet vurderer, at bidraget vil give instituttet væsentlige finansielle problemer, herunder bringe dets solvens eller likviditet i fare.

Med forslaget til *stk. 6*, fremgår, at yder Garantiformuen bidrag efter den foreslåede §§ 2, 2 a eller 16, og reduceres midlerne i pengeinstitutafdelingen til under to tredjedele af målniveauet, som foreslås fastsat i stk. 2 til mindst 0,8 pct. af de dækkede indskud, der omfattes af § 9, stk. 1, skal de årlige bidrag til pengeinstitutafdelingen fra de tilsluttede institutter fastsættes på et niveau, som medfører, at målniveauet kan nås inden for seks år.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at pengeinstitutafdelingen hurtigt får opbygget sine midler igen, således at den kan klare fremtidige udbetalinger. Der vil blive fastsat nærmere bestemmelser for beregningen af de årlige bidrag jf. det foreslåede stk. 8.

Med forslaget til *stk. 7*, gennemføres artikel 7, stk. 6, i DGSD. Bestemmelsen medfører, at Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen til enhver tid kan anmode pengeinstitutter om at indsende oplysninger om enhver indskyders berettigede indskud. Ved berettigede indskud forstås indskud, som ikke er udelukket fra beskyttelse efter den foreslåede § 13, altså indskud som ville være berettiget til dækning, såfremt der ikke var sat en maksimumgrænse i den foreslåede § 9. Pengeinstitutterne er forpligtede til at indsende oplysningerne til Finansiell Stabilitet. Forslaget medfører, at Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen kan anmode om oplysninger om samtlige indskud i et pengeinstitut, selvom disse indskud overstiger grænserne fastsat i § 9. Finansiell Stabilitets anmodning omfatter ikke indskud, som undtages dækning i henhold til den foreslåede § 13.

Finansiell Stabilitet må ikke på vegne af Garantiformuen fremsætte en anmodning, medmindre oplysningerne er nødvendige for Garantiformuens arbejde. Dette kunne eksempelvis være tilfældet i forbindelse med gennemførelsen af en stresstest jf. det foreslåede § 20, stk. 3. Derudover skal Finansiell Stabilitets anmodning være proportional, således at der ikke anmodes om oplysninger, som ikke er nødvendige, eller som går ud over, hvad der kan forventes.

Forslaget til *stk. 8* medfører, at Finanstilsynet i samarbejde med erhvervs- og vækstministeren og efter indstilling fra Finansiell Stabilitet kan fastsætte nærmere regler om bidrag, bidragsopkrævning

gen samt anvendelsen af betalingsforpligtelser. Ved fastsættelsen af de årlige bidrag, skal der tages behørigt hensyn til konjunkturudviklingen samt den virkning som procykliske bidrag kan have. EBA skal udarbejde retningslinjer for at præcisere metoderne til beregning af de årlige bidrag. Finansiell Stabilitet skal i sin indstilling til Finanstilsynet og erhvervs- og vækstministeren, tage disse retningslinjer i betragtning. Derudover kan der fastsættes nærmere regler om de i § 4 nævnte filialers bidrag, tidspunktet for bidragsopkrævningen og tidspunktet for opgørelsen af de dækkede indskud, som skal indgå i bidragsberegningen. Endelig skal der fastsættes nærmere regler om størrelsen for målniveaet.

Til nr. 17 (§ 7 a, stk. 1, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget til § 7 a, stk. 1, gennemfører artikel 10, stk. 2 og artikel 13, stk. 1, i DGSD for realkreditinstitutter.

I bemærkningerne til lov nr. 415 af 26. juni 1998 fremgår, at udtrykket kontante midler er en samlebetegnelse for de typer af pengetilgodehavender, herunder forudbetalinger, marginindbetalinger og afregningsbeløb (f.eks. renteudbetalinger) m.v., som en investor kan have over for et institut i forbindelse med ydelse af investeringsservice. Der sondres ikke mellem indskud og midler i pengeinstitutter, idet midler i pengeinstitutter betragtes som et indskud.

Forslaget medfører, at realkreditinstitutter fremadrettet skal indbetale bidrag til realkreditafdelingen delvist på baggrund af instituttets dækkede midler, dækkede værdipapirer, samt instituttets risikoprofil. Denne indbetaling skal som udgangspunkt ske kontant, men Finansiell Stabilitet kan på vegne af Garantiformuen beslutte, at op til 30 pct. af afdelingens formue kan udgøres af betalingsforpligtelser. Ved formue menes de likvide midler, og ikke indeståelser. Tilsvarende gælder for pengeinstitutafdelingen, hvorfor der henvises til bemærkningerne i forslaget til § 7.

Afdelingens midler skal mindst udgøre 10 mio. kr., da det på baggrund af realkreditinstitutternes tidligere opgørelser er tilstrækkeligt til at opfylde målniveaet på 0,8 pct. af de dækkede midler i DGSD artikel 10, stk. 2. 0,8 pct. af realkreditinstitutternes dækkede midler svarer til et mindre beløb, end den del af realkreditafdelingens formue, som i dag er indbetalt kontant. Afdelingen opfylder således DGSD. Bidrag til realkreditafdelingen for så vidt angår den del, som indgår til dækning af investorers midler, skal være risikobaserede. Afdelingens midler udover dette skal beregnes på grundlag af de nuværende regler, da den del af formuen må forventes at blive anvendt til udbetalinger i overensstemmelse med investorgarantiordningen.

Til nr. 18 (§ 7 a, stk. 2, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget til § 7 a, stk. 2, medfører ingen ændringer i praksis. DGSD medfører ikke ændringer for finansieringen eller målniveaet i fondsmæglerselskabsafdelingen.

Til nr. 19 (§ 7 a, stk. 3, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Ændringen af § 7 a, stk. 2, som nu er § 7 a, stk. 3 er en konsekvens af ophævelsen af dele af lov om finansiell stabilitet. Da afdelingen fortsat skal opretholde allerede givne tabskautioner videreføres afdelingens formål og størrelse.

Til nr. 20 (§ 7 a, stk. 4, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Ændringen af § 7 a, stk. 3, som nu er § 7 a, stk. 4 er en konsekvens af ophævelsen af dele af lov om finansiell stabilitet.

Til nr. 21 (§ 7 a, stk. 5, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget til § 7 a, stk. 5, er en konsekvens af ophævelsen af Fonden. Bestemmelsen svarer til bestemmelsen fastsat for pengeinstitutter i forslaget til § 7, stk. 8, hvorfor der henvises her til.

Til nr. 22 (§ 7 b i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Med forslaget til § 7 b, stk. 1, påhviler det Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen at sikre, at pengeinstitutafdelingens disponible finansielle midler til enhver tid er proportional med de potentielle forpligtelser, som afdelingen har. Pengeinstitutafdelingen skal således have tilstrækkelig med disponible finansielle midler, således at afdelingen kan opfylde sine potentielle forpligtelser. Ved disponible finansielle midler menes kontanter, indskud og aktiver med lav risiko, som kan realiseres inden for en periode, der ikke overstiger udbetalingsfristen på 7 arbejdsdage, samt betalingsforpligtelser op til den tilladte grænse. Ved aktiver med lav risiko menes poster, der er omfattet af de i tabel 1 i artikel 336 i forordning (EU) nr. 575/2013 angivne kategorier 1 eller 2, eller aktiver, der af Finanstilsynet betragtes som værende tilsvarende sikre. Derudover skal Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen sikre, at pengeinstitutafdelingens formue investeres med lav risiko og en tilstrækkelig diversificering for øje. Finansiell Stabilitet fastlægger på vegne af Garantiformuen sin investeringspolitik ud fra disse hensyn. Opfylder Garantiformuen ikke kravene, skal Finansiell Stabilitet snarest muligt underrette erhvervs- og vækstministeren herom.

Forslaget til stk. 2 gennemfører pkt. 35 i præamblen til DGSD, der ligeledes er i overensstemmelse med Fondens nuværende praksis. Ved aktiver med lav risiko menes poster, der er omfattet af de i tabel 1 i artikel 336 i forordning (EU) nr. 575/2013 angivne kategorier 1 eller 2, eller aktiver, der af Finanstilsynet betragtes som værende tilsvarende sikre. Bestemmelsen omhandler alene Finansiell Stabilitets aktive placering af formuen på vegne af Garantiformuen og er ikke til hinder for, at Garantiformuen kan modtage ejerandele i medfør af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Til nr. 23 (§ 8, stk. 1, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget er en konsekvens af opløsningen af Fonden, samt Finansiell Stabilitets omdannelse fra et A/S til en statslig offentlig virksomhed.

Til nr. 24 (§ 8, stk. 2, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget er en konsekvens af opløsningen af Fonden.

Til nr. 25 (Overskriften til kapitel 5 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget er en konsekvens af opløsningen af Fonden.

Til nr. 26 (§ 9 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget til § 9 gennemfører artikel 6 og 14, stk. 1 i DGSD.

Forslaget medfører en række ændringer i dækningsomfanget for Garantiformuen i forhold til den nuværende dækning. En række indskud, som tidligere var fuldt dækket i en ubegrænset periode, vil ikke længere være dækket fuldt ud, ligesom andre indskud, der ikke tidligere har haft en særlig dækning, nu vil opnå en udvidet dækning i en begrænset periode.

Indskud der ikke længere vil have en særlig dækning, er indskud på indeksskonti i henhold til lov, indskud på børneopsparingskonti i henhold til lov, indskud på en boligopsparing i henhold til lov, indskud på uddannelsesopsparingskonti i henhold til lov, indskud på etableringskonti i henhold til

lov, indskud der indestår på advokaters klientkonti, indskud der forvaltes i godkendte forvaltningsafdelinger i henhold til værgemålslovens kapitel 5 eller arvelovens §§ 54 og 61, indskud der indestår på en skifteretskonto vedrørende dødsbo under offentlig skifte, og indskud der er deponeret i henhold til deponeringsloven.

Indskud omfattet af værgemålslovens kapitel 5 eller arvelovens §§ 54 og 61, forventes at falde ind under de særlige indskud, som fremadrettet vil være dækket bedre end almindelige indskud i en begrænset periode jf. det foreslåede stk. 3. Det er dog Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen, der fastlægger praksis. Endvidere ændres reglerne for dækningsomfanget i forbindelse med transaktioner vedrørende fast ejendom.

Med forslaget til *stk. 1* er der sket en præcisering af, at pengeinstitutafdelingen på vegne af en filials hjemlands indskudsgarantiordning dækker indskud op til 100.000 euro fra filialer af kreditinstitutter etableret inden for Unionen eller lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område jf. dog *stk. 2*.

En konsekvens af indsnævringen af indskudsbegrebet i DGSD, vil kunne være, at der skal foretages en delvis praksisændring i relation til indskudsbegrebet for indestående beløb, hvis hovedstol ikke kan tilbagebetales til pari eller kun kan tilbagebetales til pari i henhold til en særlig garanti fra eller aftale med instituttet eller tredjemand. Sådanne indestående beløb vil fremadrettet ikke kunne dækkes af Garantiformuen, hvilket eksempelvis kan medføre, at strukturerede indlån og puljeindlån fremadrettet ikke længere vil være dækket. Det vil dog bero på en konkret vurdering af produktets konstruktion, om det indestående beløb dækkes eller ej. Ved vurderingen af om der er tale om et indskud, skal Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen tage hensyn til formålet med indsnævringen af indskudsbegrebet i DGSD, som er at undgå, at investeringsrisici overføres til Garantiformuen. Det fremgår således af præambelens pkt. 30, at finansielle instrumenter ikke dækkes. Finansiell Stabilitet kan derfor ligeledes på vegne af Garantiformuen beslutte, at tage hensyn til hvorvidt produktet ville være omfattet af investorgarantiordningen. Puljeindlån for pensionsmidler vil uanset produktets konstruktion, være omfattet af den fulde dækning i det foreslåede § 9, stk. 6, i overensstemmelse med artikel 6, stk. 3, i DGSD.

I overensstemmelse med Fondens nuværende praksis fastslås det i DGSD, at påløbne renter af indskud, som endnu ikke er krediteret på den dato, hvor en af Finanstilsynets fastsat frist udløber, dækkes af Garantiformuen og indgår som følge heraf i beregningen af dækningen på 100.000 euro.

I overensstemmelse med artikel 7, stk. 3, i DGSD, skal der ved en udbetaling tages hensyn til, hvem det pågældende indskud faktisk tilhører. Det klare udgangspunkt er, at navnenoterede indskud tilhører den hvis navn er på kontoen, men der kan være tilfælde, hvor indskuddet faktisk tilhører en anden person, som ikke er nævnt på kontoen. Det kan eksempelvis være tilfældet på deponeringskonti og advokaters klientkonti. Garantiformuen kan kun tage dette i betragtning, hvis Garantiformuen bliver gjort opmærksom herpå. Det er en betingelse, at den indskyder, som indskuddet faktisk tilhører, skal kunne identificeres på tidspunktet, hvor den af Finanstilsynet fastsatte frist udløber.

Med forslaget til *stk. 2* præciseres det, at Garantiformuen foruden de i § 3, stk. 1, nr. 1 nævnte institutter og de i § 3, stk. 1, nr. 5 tilsluttede filialer også dækker visse indskud over 100.000 euro for indskydere i filialer af kreditinstitutter inden for Unionen eller lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som har tilsluttet sig Garantiformuen for den dækning, der er bedre end i hjemlandet.

Forslaget til *stk. 3* gennemfører artikel 6, stk. 2, litra b, i DGSD. Det følger af forslaget, at visse indskud som tjener sociale formål i henhold til lov, fremadrettet dækkes med et beløb svarende til 150.000 euro i indtil 6 måneder fra indskuddets indsættelse. Forslaget har til formål at sikre, at indskud, som tjener sociale formål i henhold til lov, dækkes i en midlertidig periode. Med indskud, som tjener sociale formål, menes indskud, som knytter sig til særlige livsbegivenheder, som eksempelvis ægteskab, skilsmisse, afskedigelse, invaliditet og dødsfald, uanset hvorfra disse indskud måtte komme. Det er dog en betingelse, at indskuddene skal tjene sociale formål i henhold til lov. Det er en forudsætning for andre indskud end indskud i henhold til værgemålslovens kapitel 5 eller arvelovens §§ 54 og 61, at der skal være tale om engangsudbetalinger, da formålet er at dække midlertidige høje balancer. Løbende udbetalinger af sociale ydelser mv., vil således ikke være omfattet af bestemmelsen. Bestemmelsen er formuleret således, at den kan følge udviklingen i lovgivningen. Finansiell Stabilitet fastlægger på vegne af Garantiformuen bestemmelsens anvendelsesområde.

Forslaget til *stk. 4* gennemfører artikel 6, stk. 2, litra c, i DGSD. Forslaget har til formål at dække erstatninger og godtgørelser, som ydes som følge af skader forvoldt ved kriminalitet eller fejlagtig domsfældelse. Erstatninger og godtgørelser skal være ydet i henhold til lov, og omfatter både udbetalte forsikringsydelser og andre former for erstatnings- og godtgørelsesudbetalinger. Et eksempel her på er udbetaling af erstatning eller godtgørelse efter lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser. Finansiell Stabilitet fastlægger på vegne af Garantiformuen bestemmelsens anvendelsesområde. Erstatninger og godtgørelser, som omfattes af *stk. 3*, dækkes med op til 150.000 euro pr. indskyder, i indtil 6 måneder fra beløbets indsættelse.

Med forslaget til *stk. 5* gennemføres artikel 6, stk. 1, litra a, i DGSD. Forslaget medfører, at der ikke længere kan ydes fuld dækning for indskud i forbindelse med ejendomshandler. Årsagen er præambelens pkt. 26, som medfører, at medlemsstaterne bør sætte et maksimumsdækningsniveau for sådanne transaktioner. Indskud i forbindelse med ejendomshandler, vurderes at være af væsentlig betydning for indskyderne i Danmark, samt den finansielle stabilitet, hvorfor maksimumdækningen fastsættes til 10 mio. euro.

Forslaget medfører ligeledes, at der fremadrettet ikke skelnes imellem hushandler og nybyggeri i forhold til, hvor længe den udvidede dækning gælder. Nybyggeri vil således ikke længere være dækket i to år, men maksimalt 12 måneder, ligesom andre indskud som følge af transaktioner med fast ejendom.

Bestemmelsen omfatter indskud som følge af transaktioner vedrørende fast ejendom. Ved transaktioner forstås køb, herunder deponering af købesum, salg og indskud af provenu af lån med pant i fast ejendom finansieret ved realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer. Fremadrettet vil salgsprovenuere således også være dækket i op til 12 måneder. Hvis beløbet har været deponeret, løber 12 måneders perioden fra tidspunktet fra den oprindelige deponering af beløbet. Herudover er der ikke tilsigtet ændringer i Garantiformuens dækningsområde i forhold til den gældende lov. Det er en forudsætning, at der er tale om transaktioner, som vedrører privates faste ejendom, hvilket er i overensstemmelse med gældende praksis, og der er i denne vurdering ikke tilsigtet en praksisændring.

Med forslaget til *stk. 6* gennemføres særreglen for pensionsopsparinger i art. 6, stk. 3, i DGSD. Bestemmelsen har til formål at sikre, at der fortsat ydes fuld dækning for alle former for pensionsopsparinger, som sker i henhold til lov. Der er således ikke tilsigtet en ændring af den gældende rets-

stilling, men bestemmelsen formuleres så bredt, at det fremadrettet ikke vil kræve en lovændring, såfremt en ny pensionsopsparingsform i henhold til lov træder i kraft. Garantiformuen skal også dække andre pensionsprodukter, som ikke nødvendigvis kan betragtes som et indskud, som følge af indsnævringen af indskudsbegrebet. Det afgørende er således ikke, om der er tale om et indskud, men derimod om der er tale om en pensionsopsparingskonto i henhold til lov. Eksempelvis vil pensionsopsparinger i henhold til lov, placeret i puljeordninger i et pengeinstitut, således fortsat være dækket fuldt ud, selvom indsnævringen af indskudsbegrebet kan medføre, at de ikke længere betragtes som indskud. Finansiell Stabilitet fastlægger på vegne af Garantiformuen bestemmelsens anvendelsesområde. Alle pensionsordninger, som var dækket af Fonden før denne lovs ikrafttræden, vil fremadrettet fortsat være fuldt dækket af Garantiformuen i en ubegrænset periode.

Til nr. 27 (§10 og § 11 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)
Forslaget er en konsekvens af opløsningen af Fonden.

Til nr. 28 (§ 12 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)
Med forslaget til § 12 gennemføres artikel 7, stk. 5, i DGSD.

Fonden foretager i dag fradrag i en indskyders forpligtelser over for det pågældende institut, når det dækkede beløb beregnes. Denne praksis vil med den foreslåede bestemmelse ikke kunne opretholdes. Bestemmelsen medfører, at forpligtelser over for instituttet som er forfaldne på det tidspunkt, hvor en frist fastsat af Finanstilsynet efter lov om finansiell virksomhed udløber, kan fradrages. Forpligtelser, som ikke er forfaldne på dette tidspunkt, kan ikke længere fradrages i beløbet, som skal udbetales til indskyderen. Denne ændring omfatter også investorer, som dækkes efter § 10 eller § 11.

Der sker kun fradrag for forfaldne forpligtelser ved beregningen af det dækkede beløb i § 9, stk. 1, § 10 og § 11. Der foretages således ikke fradrag ved beregningen af de i § 9, stk. 3-6, dækkede indskud.

Undtagelsesbestemmelsen i den nuværende § 12, stk. 2, hvorefter der ikke kan fradrages forpligtelser til tilbagebetaling af lån ydet på baggrund af særligt dækkede obligationer omfattet af § 16 a i lov om finansiell virksomhed, er ikke længere relevant, og ophæves som konsekvens heraf.

Til nr. 29 (§ 13 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)
Forslaget til § 13 gennemfører artikel 5, stk. 1, i DGSD.

Det følger af præambelens pkt. 31, at visse indskydere ikke bør være berettiget til beskyttelse, særligt offentlige myndigheder og andre finansielle institutioner. Baggrunden herfor er, at de er et begrænset antal sammenlignet med alle andre indskydere, hvilket mindsker indvirkningen på den finansielle stabilitet i tilfælde af et instituts afvikling, konkurs eller rekonstruktion. Ved fortolkningen af bestemmelsen skal der tages hensyn til, hvem indskuddet faktisk tilhører. Foretages indbetalingen eksempelvis af et fondsmæglerselskab på vegne af en anden person, og tilhører indskuddet faktisk denne person og ikke fondsmæglerselskabet, så vil indskuddet være dækket af Garantiformuen, selvom fondsmæglerselskabet undtages dækning. Dette princip er beskrevet i artikel 7, stk. 3 i DGSD, som ligeledes findes i Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 94/19/EF af 30. maj 1994 om indskudsgarantiordninger. Artikel 7, stk. 3 i DGSD medfører, at indskyderen skal være ubetinget berettiget til det pågældende indskud.

Med forslaget til *stk. 1, nr. 1*, foreslås, at institutter, der er tilsluttet Garantiformuen, ikke selv kan opnå dækning fra Garantiformuen. Der er ikke tale om en materiel ændring af lovgivningen, da disse institutter allerede er undtaget dækning efter den gældende lov.

Med forslaget til *stk. 1, nr. 2-5*, foreslås, at en række finansielle virksomheder udelukkes fra dækning fra Garantiformuen. De i nr. 2-5 oplyste finansielle virksomheder, omfatter de virksomheder, der er meddelt tilladelse af Finanstilsynet til at udøve den pågældende virksomhed, samt finansieringsinstitutter, jf. § 5, stk. 1, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed og pensionsfonde. Bestemmelserne omfatter kun virksomheder, hvor hovedsædet er beliggende i Danmark.

Forslaget til *stk. 1, nr. 6*, medfører, at offentlige myndigheders indskud ikke længere dækkes af Garantiformuen. Ved offentlige myndigheder forstås centralregeringer, regionale eller lokale myndigheder, eller myndigheder, som har samme ansvar som regionale og lokale myndigheder.

Med forslaget til *stk. 1, nr. 7*, foreslås, at alle udenlandske finansielle virksomheder og offentlige myndigheder, som svarer til eller kan sidestilles med de nr. 1-6 oplyste virksomheder og myndigheder, ligeledes undtages dækning fra Garantiformuen. Bestemmelsen omfatter alle finansielle virksomheder, som ikke har sit hovedsæde i Danmark, samt udenlandske offentlige myndigheder. Der skelnes ikke i bestemmelsen imellem virksomheder og myndigheder beliggende inden og uden for Den Europæiske Union, da formålet med bestemmelsen er at ligestille danske finansielle virksomheder og offentlige myndigheder med udenlandske finansielle virksomheder og offentlige myndigheder. I den gældende lov om en garantifond for indskydere og investorer undtages udenlandske kreditinstitutter og institutter, som er tilsluttet Garantiformuen efter den gældende § 4. Da bestemmelsen blandt andet er begrænset til udenlandske kreditinstitutter og ikke til udenlandske finansielle virksomheder generelt, medfører den gældende lov, at et udenlandsk fondsmæglerselskabs indskud vil være dækket af Garantiformuen, hvorimod et dansk fondsmæglerselskabs indskud ikke vil være dækket, jf. den gældende § 13, 3. pkt. Denne uhensigtsmæssighed forsøges fjernet med dette forslag.

Forslaget til *stk. 2* undtager en række indskud, som følge af indskuddets karakter. Den gældende § 13 medfører, at efterstillede kapitalindskud og indskud, midler og værdipapirer, der hidrører fra transaktioner, i forbindelse med hvilke der er afsagt dom om hvidvaskning af penge, allerede er undtaget. Disse indskud vil fortsat være undtaget.

Derudover medfører forslaget til *stk. 2*, at indskud, hvis indehaver aldrig er blevet identificeret ligeledes undtages dækning. Dette omfatter indskud, som aldrig er blevet identificeret efter artikel 9, stk. 1, i Europa Parlamentets og Rådets direktiv (EF) nr. 2005/60 af 26. oktober 2005 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme. Er en indehaver identificeret, senest på det tidspunkt, hvor den af Finanstilsynet fastsatte frist udløber efter lov om finansiel virksomhed, skal Garantiformuen dække indskuddet, selvom det ikke har været muligt at identificere indehaveren på et tidligere tidspunkt.

I den gældende lov er indskud, midler og værdipapirer, som tilhører det pågældende instituts direktører og bestyrelsesmedlemmer, samt indskydere eller investorer, der ejer 10 pct. eller mere af aktie- garant- eller andelskapitalen i det pågældende institut, ikke dækket. Denne undtagelse er ikke længere mulig at opretholde efter DGSD, hvorfor disse indskydere og investorer fremadrettet vil være omfattet af Garantiformuens dækning.

Til nr. 30 (§ 15 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget til § 15 gennemfører artikel 16 i DGSD. Artikel 16 i DGSD indeholder en række bestemmelser, om de oplysninger en indskyder har krav på at modtage fra et institut.

Det følger af forslaget til *stk. 1*, at indskydere og investorer skal have oplysninger om dækningsomfanget m.v. af den garantiordning, som et institut er tilsluttet. Indskydere og investorer skal som følge heraf oplyses om dækningen af et indskud eller en investering m.v. Dette omfatter også oplysninger til indskydere i filialer af kreditinstitutter og investeringsselskaber m.v. med hjemsted både inden og uden for Den Europæiske Union.

Forslaget til *stk. 2* gennemfører artikel 16, stk. 6, i DGSD, hvorefter indskydere i tilfælde af et pengeinstituts eller et realkreditinstituts fusion, omdannelse til en filial eller andre lignende hændelser har krav på at modtage en orientering om den forestående hændelse, mindst en måned før den får retsvirkning. Det er det pågældende institut, som underretter sine indskydere jf. forslaget til § 206 i lov om finansiel virksomhed.

Fra det tidspunkt, hvor en indskyder modtager en orientering om en forestående fusion, omdannelse eller lignende, begynder en 3 måneders periode at løbe, inden for hvilken indskyderen har krav på at overføre eller hæve indskud, der som følge af den forestående begivenhed ikke længere vil være dækket i samme omfang. Dette kan eksempelvis være tilfældet, hvis en indskyder har indskud i to institutter, som påtænker at fusionere. Har indskyderen 75.000 euro stående i begge institutter, vil en fusion medføre, at 50.000 euro, som tidligere var dækket, ikke længere ville være dækket, når fusionen får retsvirkning. Indskyderen får som følge af forslaget, en 3 måneders periode til omkostningsfrit at overføre eller hæve 50.000 euro. Indskyderen kan kun overføre eller hæve den del af et indskud, som ikke længere dækkes i samme omfang, som før fusionen fik retsvirkning. Dette betyder også, at har en indskyder 150.000 euro stående i et institut og 150.000 euro i et andet institut, og påtænker de pågældende institutter at fusionere, så kan indskyderen kun overføre 100.000 euro omkostningsfrit, da dette svarer til beløbet, som indskyderen ville have fået dækket, hvis Garantiformuen skulle have dækket indskud i begge institutter.

Med forslaget til *stk. 3* indføres en hjemmel for erhvervs- og vækstministeren til at fastsætte nærmere regler, om de oplysninger en indskyder og investor har krav på at modtage. Dette omfatter blandt andet oplysninger om, hvilken indskudsgarantiordning et institut eller en filial er tilsluttet, hvilke indskud der undtages dækning, som eksempelvis indskud, hvor der er afsagt dom om hvidvask, hvilket sprog der skal finde anvendelse, brugen af indskudsgaranti i reklameøjemed, hvilke oplysninger der skal fremgå ved brug af netbank, hvilke oplysninger indskydere skal modtage såfremt et institut udtræder eller udelukkes fra af en indskudsgarantiordning, eller hvis instituttet bruger flere binavne, hvorved indskydere kan tro, at der er tale om to institutter, samt korrespondance imellem Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen og indskydere. Fastsættelsen af disse oplysninger skal som minimum gennemføre artikel 7, stk. 9, artikel 16, stk. 1-3, stk. 5 og stk. 7-8, samt bilag 1 i DGSD.

Erhvervs- og vækstministeren skal ligeledes fastlægge nærmere regler om den orientering, som indskyderne skal modtage, hvis et institut påtænker at fusionere m.v., samt regler om de betingelser der skal opfyldes, før en indskyder kan overføre eller hæve indskud omkostningsfrit.

Til nr. 31 (§ 15 a i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Bestemmelsen foreslås ophævet, som følge af at kapitel 4 b i lov om finansiell stabilitet ophæves. Der er således udelukkende tale om en konsekvensrettelse.

Til nr. 32 (Overskriften til kapitel 6 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)
Forslaget er en konsekvens af opløsningen af Fonden.

Til nr. 33 (§ 16, stk. 1-4, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)
Forslaget til § 16, stk. 1-4, gennemfører artikel 8 i DGSD.

Det følger af *stk. 1*, at Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen, som udgangspunkt skal være i stand til at foretage udbetalinger m.v., senest 7 arbejdsdage efter rekonstruktionsbehandlingen eller konkursens indtræden. Hermed nedsættes den nuværende frist for udbetalinger på 20 arbejdsdage. Garantiformuen skal være i stand til at kunne foretage denne udbetaling, uden at det er nødvendigt for en indskyder at rette henvendelse til Garantiformuen med sit krav. Dette indebærer ikke, at Garantiformuen ikke kan rette henvendelse til en indskyder med henblik på at indsamle eller verificere de fornødne oplysninger til brug for udbetalingen. Reglerne medfører således ikke, at Garantiformuens praksis for den praktiske behandling af udbetalinger ændres.

I visse særlige situationer kan Garantiformuen undlade at overholde fristen på 7 arbejdsdage. Disse situationer fremgår af *stk. 2* og *stk. 3*.

Det er fortsat en betingelse, at kravet er behørigt efterprøvet.

Udbetalinger skal som udgangspunkt tilbagebetales i den valuta kontoen står i.

Med forslagens *stk. 2* følger, at Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen kan forlænge fristen med op til 3 måneder efter rekonstruktionsbehandlingen eller konkursens indtræden, hvis det er tvivlsomt, hvem indskuddet, midlerne eller værdipapirerne faktisk tilhører. Sådant en situation kan eksempelvis være, hvor indskuddet tilhører en person, der ikke er anført som kontoindehaver, for eksempel advokaters klientkonti, eller som ikke er eneste indehaver af en konto. Indskyderen eller investoren skal være identificerbar.

Forslagets *stk. 3* oplister de situationer, hvor Garantiformuen kan udsætte en udbetaling efter *stk. 1*. Bestemmelsen indeholder ikke en tidsfrist for Garantiformuens udbetaling, da det vil afhænge af hvornår forholdene, der nødvendiggør en udsættelse, ophører. Bestemmelsen omfatter blandt andet indskud og midler, som er genstand for en retstvist, indskud og midler som eksempelvis er indefrosset af centralregeringer, indskud og midler, som skal udbetales af værtslandets indskudsgarantiordning, da dette kan medføre forsinkelser på grund af værtslandets forhold, samt indskud eller midler, hvor indskyderen er sigtet for en lovovertrædelse omhandlende hvidvask af penge. Derudover kan Garantiformuen udsætte en udbetaling af de i § 9, *stk. 3* og 4, oplyste indskud, såfremt det er uklart, om et indskud er omfattet af den udvidede dækning. Garantiformuen kan ikke benytte denne udsættelse, såfremt Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen har fastlagt praksis for, om et givent indskud er omfattet af § 9, *stk. 3* eller 4.

Med forslagens *stk. 4* fastslås, at Garantiformuen ikke foretager udbetalinger af indskud eller midler, hvor der ikke har været transaktioner vedrørende det pågældende indskud eller de pågældende midler inden for de seneste 24 måneder. Transaktioner omfatter ikke rentetilskrivninger, men forudsætter en anden form for aktivitet vedrørende indskuddet eller midlerne. Det er ligeledes en betingelse,

at indskuddets eller midlernes værdi skal være lavere end de administrative omkostninger, som Garantiformuen ville påtage sig i forbindelse med en udbetaling. Ved administrative omkostninger forstås eksempelvis udgifter til frimærker eller overførselsgebyrer. De administrative omkostninger omfatter ikke udgifter til aflønning af personale m.v., men skal relatere sig til selve udbetalingen.

Garantiformuen skal foretage udbetalinger af pensionsopparingskonti uanset om betingelserne i 1 pkt., er opfyldt.

Til nr. 34 (§ 16, stk. 5, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget til ændringerne i § 16, stk. 5, er en konsekvens af ophævelsen af Fonden og forslaget til § 16, stk. 1-4.

Til nr. 35 (§ 16, stk. 6, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget er en konsekvens af opløsningen af Fonden.

Til nr. 36 (§ 16, stk. 7, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget til § 16, stk. 7, giver erhvervs- og vækstministeren mulighed for at fastsætte nærmere regler om samarbejdet imellem Garantiformuen og andre indskudsgarantiordninger. Forslaget er en konsekvens af, at DGSD indeholder en række nærmere bestemmelser om samarbejdet inden for Den Europæiske Union, herunder regler om samarbejdet mellem indskudsgarantiordninger, udveksling af oplysninger og udbetalinger på vegne af en filials hjemlands indskudsgarantiordning m.v.

Til nr. 37 (§ 17 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Ændringen til § 17 sker som følge af ophævelsen af Fonden og som følge af at kapitel 4 b i lov om finansiel stabilitet ophæves. Der er således udelukkende tale om konsekvensrettelser.

Til nr. 38 (Overskriften til kapitel 7 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget er en konsekvens af opløsningen af Fonden.

Til nr. 39 (§§ 18 og 19 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Da Garantiformuen ikke har en bestyrelse, forretningsorden eller vedtægter ophæves bestemmelserne. Afviklings- og restruktureringsafdelingens værdiansættelsesråd foreslås også nedlagt.

Til nr. 40 (§ 20 i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Bestemmelsen gennemfører artikel 4, stk. 12 i DGSD.

Rapporten skal indeholde en redegørelse for Garantiformuens aktiviteter det seneste år.

Med *stk. 2* foreslås, at erhvervs- og vækstministeren fastsætter de nærmere bestemmelser for afgivelsen af Garantiformuens rapport om aktiviteterne i det forløbne år, herunder bestemmelser om, hvorledes rapporten kan afgives som en integreret del af Finansiell Stabilitets årsrapport.

Forslaget til *stk. 3* gennemfører dele af artikel 4, stk. 10 og stk. 11, i DGSD.

Med forslaget til *stk. 3* foreslås det, at Finansiell Stabilitet på vegne af Garantiformuen påser, at Garantiformuen foretager stresstest af dens systemer og processer. Formålet med stresstestene er blandt andet at sikre, at Garantiformuen kan udbetale dækkede indskud m.v. inden for den fastsatte frist. Derudover skal testene udføres med henblik på at vurdere Garantiformuens modstandsdygtighed. Finansiell Stabilitet må på vegne af Garantiformuen udelukkende anvende oplysninger, der er

nødvendige for at gennemføre testene, og må ikke opbevare oplysningerne længere, end det er nødvendigt af hensyn til de foretagne test.

EBA skal mindst hvert femte år gennemføre en peer review-undersøgelse efter artikel 30 i forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed. Finansiell Stabilitets stresstest af Garantiformuen skal foretages i overensstemmelse med eventuelle retningslinjer mv., som EBA udsteder på dette område.

Finansiell Stabilitet skal foretage en stresstest mindst hvert tredje år. Stresstest kan foretages oftere end hvert tredje år, hvis Finansiell Stabilitets bestyrelse eller erhvervs- og vækstministeren skønner, at det er nødvendigt. Det kan for eksempel skønnes nødvendigt, hvis en finansiell krise medfører et øget pres på Garantiformuen. Den første stresstest skal finde sted senest den 3. juli 2017.

Til nr. 41 (§ 21 a, stk. 3 og 4, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget til § 21 a, stk. 3, gennemfører artikel 1, stk. 2, litra b, jf. artikel 4, stk. 2, i DGSD.

Forslaget præciserer, at en frivillig ordning kan anmode om at blive officielt anerkendt, såfremt ordningen opfylder samtlige krav i loven.

Det er erhvervs- og vækstministern, der vurderer, om den frivillige ordning kan officielt anerkendes.

Forslaget til § 21 a, stk. 4, gennemfører artikel 1, stk. 3, i DGSD.

Frivillige ordninger er som udgangspunkt ikke underlagt loven herunder bestemmelserne om anmeldelsespligt, som følger af de gældende §§ 21 a-21 c. Fremadrettet vil en frivillig ordning skulle sikre, at dens medlemsinstitutter ikke benytter medlemskabet af ordningen i reklameøjemed på anden måde, end hvad der fremgår af regler udstedt i medfør af det foreslåede § 15, stk. 3, for så vidt angår de bestemmelser i bekendtgørelsen, som gennemfører artikel 16, stk. 5. Den frivillige ordning skal ligeledes sikre, at indskydere og investorer orienteres, hvis et institut udtræder eller ekskluderes fra ordningen, hvilket skal ske i overensstemmelse med regler udstedt i medfør af det foreslåede § 15, stk. 3, for så vidt angår de bestemmelser i bekendtgørelsen, som gennemfører artikel 16, stk. 7, i DGSD.

En frivillig ordning, skal have tilstrækkelig med finansielle midler eller andre finansieringsmuligheder til at opfylde sine forpligtelser.

Til nr. 42 (§ 22, stk. 1, 1. pkt., i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget er en konsekvens af opløsningen af Fonden.

Til nr. 43 (§ 22, stk. 1, 2. pkt., i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget er en konsekvens af opløsningen af Fonden, samt Finansiell Stabilitets administration af Garantiformuen. Fremadrettet vil erhvervs- og vækstministeren og Finansiell Stabilitet således være berettigede til at forlange alle nødvendige oplysninger på vegne af Garantiformuen.

Til nr. 44 (Kapitel 8 a i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget er en konsekvens af opløsningen af Fonden. Finansiell Stabilitet skal fremadrettet administrere Garantiformuen, og er som følge heraf underlagt de tavshedsbestemmelser, der gælder for

Finansiell Stabilitet. Det samme gør sig gældende for eventuelle tredjemænd, som under udøvelsen af deres hverv er blevet bekendt med oplysninger omfattet af Finansiell Stabilitets tavshedspligt.

Til nr. 45 (§ 22 b, stk. 1, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget er en konsekvens af opløsningen af Fonden, samt Finansiell Stabilitets omdannelse fra et A/S til en statslig offentlig virksomhed.

Til nr. 46 (§ 23, stk. 1, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget er en konsekvens af opløsningen af Fonden, samt Finansiell Stabilitets omdannelse fra et A/S til en statslig offentlig virksomhed.

Til nr. 47 (§ 23, stk. 2, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget er en konsekvens af opløsningen af Fonden.

Til nr. 48 (§ 23 b, stk. 1, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Forslaget er en konsekvens af opløsningen af Fonden.

Til nr. 49 (§ 23 b, stk. 2, i lov om en indskyder- og investorgarantiordning)

Bemyndigelser til udstedelse af regler i medfør af lov gives generelt til erhvervs- og vækstministeren.

Til § 4

Til nr. 1 (§ 58 o i lov om værdipapirhandel m.v.)

Bestemmelsen gennemfører artikel 118 i BRRD.

Med den foreslåede bestemmelse vil vrdipapirhandelslovens bestemmelser omkring aftaler om finansiell sikkerhedsstillelse ikke finde anvendelse, i de situationer hvor Finansiell Stabilitet iværksætter foranstaltninger som afvikling, gldsnedskrivning af kapitalinstrumenter samt gør brug af afviklingsbeføjelser i henhold til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder.

Når en afviklingsmyndighed iværksætter foranstaltninger som afvikling, gldsnedskrivning af kapitalinstrumenter samt gør brug af afviklingsbeføjelser i henhold til lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, skal flere af vrdipapirhandelslovens bestemmelser omkring aftaler om finansiell sikkerhedsstillelse ikke finde anvendelse.

I henhold til BRRD drejer det sig om bestemmelserne i collateral-direktivets artikel 4-7, som er gennemført i § 58 j i lov om værdipapirhandel m.v., der gennemfører artikel 4, § 58 g, der gennemfører artikel 5, § 58 k., der gennemfører artikel 6 og § 58 h, der gennemfører artikel 7.

Det betyder, at i de tilfælde hvor der iværksættes afvikling, gldsnedskrivning af kapitalinstrumenter samt anvendes afviklingsbeføjelser i henhold til i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, kan dette ikke begrunde en realisation af sikkerhed i henhold til en aftale om finansiell sikkerhedsstillelse. Endvidere finder reglerne i § 58 g, om brugsret ikke anvendelse, og det er ikke muligt at gøre en forpligtelse til genstand for netting ved slutafregning, jf. § 58 h, og § 58 k.

Til § 5

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. juni 2015.

Med forslaget til *stk. 2*, udsættes gennemførslen af DGSD artikel 13, stk. 1 i DGSD til 11. januar 2016. Formålet med bestemmelsen er at sikre, at Finansiell Stabilitet har det fornødne datagrundlag til at beregne bidrag til Garantiformuen, som beregnes på baggrund af data fra 2015.

Af forslaget til *stk. 3*, fremgår det, at restruktureringsafdelingen skal opretholde tabskautioner over for Finansiell Stabilitet, som er stillet i overensstemmelse med bankpakke III, den gældende § 2 a. Afdelingen skal opretholde disse tabskautioner ind til Finansiell Stabilitet har afsluttet afviklingen af de relevante institutter. Garantifondens afviklings- og restruktureringsafdeling har udstedt tabskautioner til Finansiell Stabilitet vedrørende afvikling i Amagerbanken af 2011, Fjordbank Mors af 2011, Max Bank af 2011 og Sparbank Østjylland af 2012.

Med forslaget til *stk. 4*, foreslås indført en overgangsordning, for de indskud som tidligere var helt eller delvist dækket af Fonden, men som ikke længere dækkes helt eller delvist. Det er en betingelse, at indskuddene er indbetalt inden den 2. juli 2014. Forslaget gennemfører artikel 19, stk. 1 i DGSD.

Bestemmelsen er kun relevant i de tilfælde, hvor indskuddene har en udløbsdato, altså eksempelvis tidsbundne indskud, så som eksempelvis børneopsparinger, eller indskud, hvor en overførsel af indskuddet medfører, at indskuddet ikke længere vil være underlagt en særlig beskyttelse. Dette kan eksempelvis være indskud deponeret i henhold til deponeringsloven, indskud på skifteretskonti eller advokaters klientkonti. Strukturerede indlån og puljeindlån, som efter en konkret vurdering af produktets konstruktion ikke længere dækkes af Garantiformuen, vil ligeledes være omfattet.

Indskud indsat efter den 2. juli 2014 vil fra denne lovs ikrafttræden være underlagt dækning efter denne lov jf. dog forslaget til *stk. 5*.

Med forslaget til *stk. 5* foreslås, at indskud, der er indbetalt i perioden imellem den 2. juli 2014 og denne lovs ikrafttræden, dækkes efter denne lovs bestemmelser fra det tidspunkt, hvor indskuddet bliver tilgængeligt for indskyderen. Bestemmelsen har til formål at sikre, at indskuddet dækkes i et tilsvarende omfang, som indskyderen forventede, da beløbet blev indsat. Dækningen efter forslaget til denne lov begynder at løbe fra det tidspunkt, hvor indskyderen opnår den faktiske råderet over indskuddet. Det vil sige, at sker der eksempelvis løbende udbetalinger, er det først fra dette tidspunkt, at dækningen efter forslaget til denne lov, finder anvendelse. For indskud og låneprovenuier i forbindelse med nybyggeri gælder overgangsordningen dog i maksimum 2 år fra tidspunktet for beløbets indsættelse. Dette er en konsekvens af, at indskud og låneprovenuier i forbindelse med nybyggeri ikke skal stilles bedre end efter gældende ret.

Derudover har forslaget til *stk. 5*, til formål at beskytte indskydere, hvis indskud er indbetalt i perioden imellem den 2. juli 2014, og som tidligere var dækket af Fonden, men som følge af indsnævringen af indskudsbegrebet i DGSD ikke længere vil være omfattet af Garantiformuens dækning. Sådanne indskud vil ifølge forslaget være dækket ind til den dag, hvor indskyderen kan råde over indskuddet, altså eksempelvis ved et tidsbundens indskuds udløb. Denne overgangsordning omfat-

ter eksempelvis strukturerede indlån og puljeindlån af frie midler og børneopsparinger, såfremt disse ikke længere dækkes, som følge af produkternes konstruktion.

I medfør af det foreslåede *stk. 6* sker Garantiformuens overtagelse af Garantifondens hidtil drevne virksomhed med tilhørende aktiver og passiver dog i regnskabsmæssig henseende med virkning fra den 1. januar 2015.

Med forslaget til *stk. 7* foreslås, at erhvervs- og vækstministeren fastsætter ikrafttræden af ændringerne i lov om finansiel stabilitet. Erhvervs- og vækstministeren kan herunder fastsætte, at bestemmelserne træder i kraft for Færøerne og Grønland på forskellige tidspunkter.

UDKAST